

ISBN 9985-892-40-2

"Mulle jäi mulje, et sa ei tunne mind vastu midagi peale vihkamise."

Tyler naeris rõõmutult.

"Ei, Claudia, ma vihkasin ennast... selle pärast, mida pidasin nõrkuseilminguks. Täna heitsid mulle ette järjekindlusetust ja soovitasid oma tundes selgusele jõuda. Pärast hoolikat järelemõtlemist leidsin, et vajan sind, ja kõigel muul ei ole mingit tähtsust."

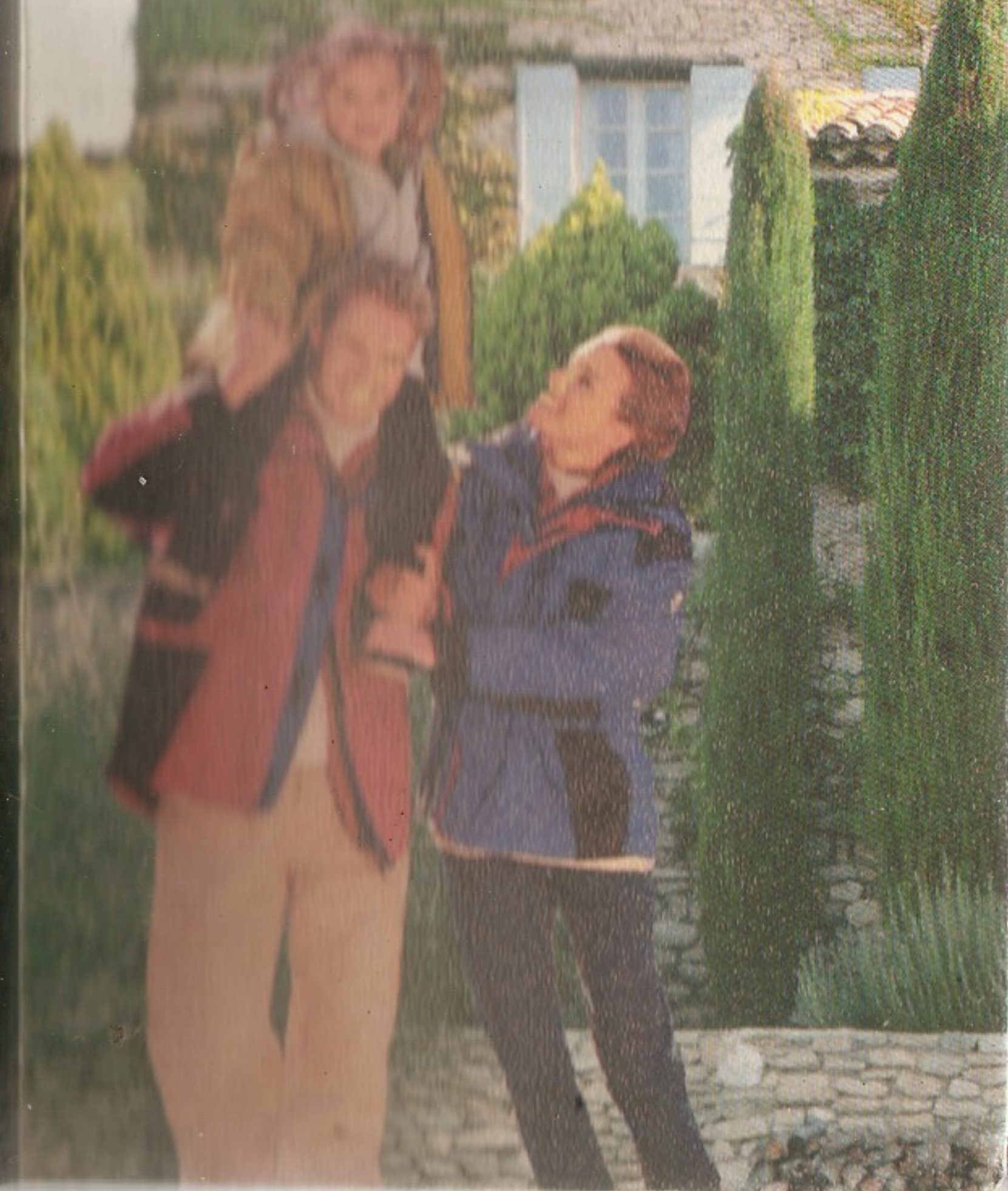
Amanda Browning

AEG ARMASTADA

AMANDA BROWNING

Aeg armastada

Amanda Browning

AEG ARMASTADA

Romaan

Kirjastus SINGONI

1999

Amanda Browning

Aeg armastada

Pärast äpardunud abielu ja väikese tütre hukkumist lahkub rikas pärija Claudia Webster Inglismaalt ja läheb Itaaliasse tädi juurde. Pärast kuueaastast vaheaega kohtab ta oma armastatut Tyler Monroe'd, kes teeb talle teatavaks vapustava uudise – tema tütar on elus! Claudia hinges puhkeb õnnelootus, kuid tee tütre ja Tyleri südamesse osutub pikaks ja piinarikkaks...

ISBN9985-892-40-2

© Tõlge eest keelde

OÜ SINGONI

Tõnu Jaagu

3 *

1

Kõlav lapsenaer tõi tukkuva Claudia unustusevallast välja. Ta lebas kõhuli, selg kuumade päikesekiirte valduses ja paljad varbad soojas liivas. Uut naerupahvakut kuulates krimpsutas ta nägu. Oh issand, see veel puudus! Keegi ei teadnud ju seda rannariba. See pärast ta tuligi siia, et olla omaette ning taastada keha ja hingejõudu.

Kuus pikka kuud oli Claudia veetnud üle Atlandi reisides, juristidega kohtudes ning külastades heategevusorganisatsioone, millesse oli mahutatud ta raha. Nüüd tundis ta end täiesti kurnatuna. Ta ei suutnud taluda vähimatki erutust, eriti sellist, mis teda taas minevikku kannaks.

Ta ajas end küünarnukile ja asetas peo päikesevarjuka.

Veepiiril umbes viieteistkümne jardi kaugusel mängis seitsme- või kaheksa-aastane tüdruk. Mõni hetk vaatas ta last nagu võlutult, siis pöördus kõrvale ja sulges silmad. Tema mõttepilgu ette kerkis teine tüdruk, selle eakaaslane, kuid näojooned valgusid laiali ja libisesid minema. Pole ime – Claudial ei olnud tema pilti ega saagi seda.

Ei, see on juba liig. Naine hüppas jalule, tõmbas sümpeltrikoo peale laiad lühikesed püksid ja roheline siidsärgiku, pistis jalad rannasandaalidesse ning loopis asjad suurde triibulisse kotti. Küllap sarnaneb tema lahkumine põgenemisega. Olgu pealegi, ta ei jää siia nägunii enam minutikski. Claudia viskas koti punasest "Ferrarisest", istus rooli taha, käivitas kiiruga mootori ja sõitis maanteele.

Tyler Monroe cresinised silmad jälgisid punase sportauto liikumist käänulisel mägiteel. Selle juht lahutas meeletu kiirusega ja järsult rooli pöörates, mistõttu sõiduk kurvides libises. Aegajalt sähvatas

sädelevalt metallipinnalt päikesehelke.

Kaugel all laiuvalt merelt puhuv kerge tuul liigutas Tyler Monroe pigimusti juukseid. Algul kostis ta kõrva ainult rannale libisevate lainete müha ja suurepärase paplite, Lombardia tavaliste puude lehtede sahinat, kuid järkjärgult summutas läheneva auto mõirgamine kõik muud helid.

Nüüd jõudis punane täpp künkajalamile ja tormas edasi vähemalt sada miili tunnis. Tyleri peente, otsekui graniidis tahutud joontega näo ilme jäi ükskõikseks. See oli uhke, mehelikult veetlev nägu – tahtekindel lõug ja ootamatult tundeline suu, mille nurki kergitas vaevumärgatav küüniline muie.

Enne, kui "Ferrari" vaateväljalt kadus, jõudis ta märgata tuules lehvivat kastanikarva juustepahmakut. Mootorimüra sumbus ja vaikis lõpuks täiesti. Valitses vaikus. Tyler kummardus üle rinnatise. Küünarnukini üles keeratud varrukad tõid nähtavale ta tugevad päevitanud käed, avatud särgiesisest paistsid tumedad läikivad karvatordid. Pleekinud pükstest ümbritsetud pikkade jalgade lihased pinguldusid. Mees toetas peod terrassi kaldajärsakust eraldavale rinnatisele ja tardus ootusse.

Tema huultelt libises üle sünge muie, kuid kaugusse suunatud silmad jäid külmaks.

Villa juures pidurdas Claudia järsult, nii et kruus rataste alt igasse külge lendas, ja jäi vaatama majasisele platsile pargitud võorast autot. Sõrmed pigistasid kõvasti rooliratast. Naine oli lootnud, et vähemalt täna külalisi ei tule, kuid nagu näha, ta eksis. End juba hetke pärast ta nägu selgines. Talle oli üldse omane meeleolu kiire vaheldumine. Vahest ehk polekski paha veeta ülejäänud osa päevast koos sõpradega. Ilmaasjata kiirustas ta rannalt põgenemisega. Täiesti mõttetu tegu! Oma põrgut kandis ta iseendas. Saatan, kes teda piinas, oli temaga alati kaasas. Kuhu sa tema eest ikka põgened?

Ükskõik kuidas ta ka ei püüdnud, ei hõivanud töö ta mõtteid ikkagi täielikult. Palavikulise tegevuse

perioodid vaheldusid täieliku apaatia nädalatega. Hea tegevus, millega kaasnesid reisid mööda kogu maailma, nõudsid talt rohkesti jõudu ja ühtaegu nõrgestasid psüühika kaitsemehhanisme. Ta paaniline põgenemine rannalt oli selle üks tunnusmärke. Sestap oli kellegi ligiolek just see, mida ta vajab. Saaks ainult mõtteid minevikult kõrvale! Tuleks vist sagedamini tuttavaid külla kutsuda.

Tõsi küll, villa kuulus ta tädi Luciale, kuid Claudia oli kindel, et tädil ei oleks midagi selle vastu. Luciale meeldisid väikesed piduõhtud, Claudiale aga olid need ravim depressiooni vastu.

Claudia haaras rannakoti, lõi autoukse kinni ja ruttas villa jahedusse. Milline õndsus on leida kaitset kuuma Itaalia suve eest selles valgete seinte ja roheline katusega majas! Hoone ees paiknes terrass, mis lõppes basseini juurde viiva laia trepiga. Veelgi madalamal laiusid silmapiirini Liguuria mere sinised vood.

Claudia oli tulnud siia kuus aastat tagasi samuti, nagu haavatud metsloom oma urgu, ja omandas aja jooksul midagi rahutaolist. Ime läbi oli ta säilitanud terve mõistuse, kuid ta elu oli järsult muutunud. Endine Claudia oli surnud. Jäi ainult hingetu keha. Ta püüdis end koormata tööga ja inimestega suhtlemisega toestamaks endale, et ta on ikka veel elus, ja mõnikord läkski see korda, ent sageli lõi mingi tühiasi ta rööpast välja ning meenutas valuliselt, et endisest elujõust ja lootustest tulvil noorest naisest on jäänud üksnes ilus kest.

Jah, ma olen ikka veel ilus, mõtles ta mõneks viivuks raskes raamis peegli ees peatudes. Ent omaenda ilu ei valmistanud talle rõõmu. Naine tuhnis kotis, leidis harja ja püüdis toredaid, lopsakate lainetena õlgadele voogavaid kastanpruune juukseid korrastada. Meeletust kihutamisest kattis ta tõmmut kullakarva varjundiga nagu puna.

Inglasest isalt oli Claudia pärinud pikkuse ja sihvakuse, itaallannast emalt kirka välimuse ning ohjeldamatu ladina temperamendi. Kõndimisel õõtsutas ta

kergelt puusi, meenutades noort Sophia Loreni. Claudia piht oli kitsas, rind täidlane ja prink. Kui Claudia oli veel noor neiu, valmistas see väljakutsuv naiselikkus talle rohkesti piinlikke hetki ja püüdis meeste ahneid pilke. Nüüd aga peatus ta peegli ees ainult hetkeks. Ta oli omaenda kibedate kogemuste varal veendunud, et kõrged sarnad ja suured pruunid silmad õnne ei too. Ilu möödub, see kimäär kaob jäljetult ning jätab hinge üksnes tühjuse.

Viimane näide polnud küll päriselt õige. Claudiat vaevas süütunne, kõikeneelav purustav jõud, mis kulutas pikkamisi, kuid visalt tema elujõudu nagu surmahaigus, mis lõpuks ta hauda viib. Olnuks saatus armulisem, lõppenuks kõik juba kuus aastat tagasi, ent siis jäi Claudia ellu. Aja jooksul hakkas ta arvama, et jumal on määranud talle julmema karistuse, millega ta peab oma süü lunastama – lakkamatud hingepeinad.

Lohisevad sammud selja taga äratasid ta rasketest mõtetest. Claudia ajas end sirgu, pöördus ja sattus silmitsi tädi Lucia majapidaja Serafinaga. Mustas kleidis ja lumivalges põlles elatanud naine peatus temast aupaklikus kauguses ja ristas käed lopsaka rinna all. Tema ümarikku heasüdamlikku nägu ehtis lai naeratus.

"Te tulite täna õige vara tagasi, sinjoriina," tähendas ta.

Claudia heitis harja kotti ja pöördus varjamaks viltust muiet.

"Rannas oli liiga palju inimesi, seepärast tulingi koju. Näen, et tädil on külalised."

"Sinjora sõitis Gennasse. Umbes tund tagasi saabus keegi härra ja küsis teid. Ütlesin, et te ei ole kodus ja ma ei tea, millal te tulete. Ta otsustas teid ootama jääda."

Claudia kortsutas kergelt kulmu ja vaatas üle Serafina pea, nagu püüaks läbi paksu seinat kutsumata külalist näha. Mõistagi on see keegi võõras, sest vastasel korral öelnuks majapidaja ta nime.

"Kas ta ütles, kes ta on ja mida tahab?"

Serafina raputas pead.

"Ei. Ta ütles üksnes, et tahab teid näha, sinjoriina. See inglane on väga vähese jutuga."

Inglane... Claudia võpatas, siis kehtas õlgu. Mis siis? See ei tähenda midagi. Tema tuttavate hulgas on mitmest rahvusest inimesi. Tõenäoliselt esitleti neid teineteisele mingil piduõhtul ja see tüüp arvab, et sellest piisab kutsumata külastamiseks. Selles on süüdi ta ise, õigemini maine, mille ta oli omandanud kohe pärast Itaaliasse naasmist. Kõik, mis oli hiljem, ei suutnud esmamuljet kustutada. Seltskonnal on hea mälu. Olgu, ta on harjunud häbematuid paika panema.

"Kus ta on?"

"Basseini juures, sinjoriina. Kas riietute kõigepealt ümber?"

Claudia vaatas oma pükse, mis jätsid nähtavale pikad päevitunud jalad, rannasandaale ja vaba siidsärgikut.

"Milleks? Minu arvates olen vägagi sündsalt riides. Palun tooge meile terrassile kohvi."

Majapidaja vangutas laivalt pead ja lahkus. Claudia naeratas talle järele. Kuigi Serafina oli töötanud Assanti perekonnas palju aastaid, oli ta säilitanud vanamoodsad arusaamad sündsusest, ent Claudiale ja tädile ei tulnud pähegi tema üle naerda. Nad armastasid ja austasid teda. Serafina ei olnud pelgalt ustav teenija, vaid oli saanud perekonnaliikmeks.

Claudia läks läbi maja rõdule, tõstis käe laubale päikesevarjuks, otsis pilguga külalist ja nägi kohe ta pikka kuju. Mees seisis rinnatise ääres, selg tema poole, ja vaatas merele.

Miski tema asendis sundis naist aeglaselt kätt langetama. Tema süda jõnksatas. Sirge rüht ja uhke olahoiak näisid tuttavad. Segane tunne asendus enesekindlusega. Claudia astus aeglaselt trepist alla. Isegi nagu nägemata tunnetas ta selle mehe kehalist ja kolbelist jõudu. Ta teab kindlasti oma hinda, teab, kes ta on ja mida tahab, ning tal ei tarvitse midagi tõestada. Temast lähtus mingi ebatavaline külgetõmme, mida

võis tunda juba eemalt.

Kogu elu vältel oli Claudia tundnud ainult üht selliste omadustega meest. Ainult üht meest kõigist, keda ta oli tundnud, võis lugeda mehelikkuse kehastuseks, mis lõi ta ümber võimsa magnetvälja.

Claudia aeglustas sammu.

Tyler.

Otsekui oleks külaline kuulnud mõttes lausunud nime, ajas ta end sirgu ja suunas jahmunult tardunud naisele läbitungiva pilgu.

Naine tundis seda pilku kogu oma olemusega, nagu oleks ta saanud päikesepiste. Ta keha tõmbus pingule nagu pillikeel ja südamelöögid sagesid. Kunagi oli ta seda meest armastanud. See kinkis talle suurima rõõmu ja tekitas ta elust lahkudes talumatut valu. Naine oli püüdnud teda oma südamest ja mälust välja tõrjuda, kuid taipas nüüd, et ei ole midagi unustanud. Kõigele vaatamata pani mehe pilk ta jälle võbisema, nagu esimese kohtumise ajalgi, tõmbas teda enda poole kogu loomupärase kirglikkusega. Selle mehe suhtes ei suuda ta kunagi ükskõikseks jääda. Hingepõhjas oli ta seda alati teadnud, kuid elu oli andnud talle palju karme õppetunde. Kõige kibedam neist oli see, et too mees ei unusta midagi ja ei andesta talle kunagi.

Pole teada, mis teda siia tõi, ainult mitte armastusega mingid sõbralikud tunded.

Naine manas ette läbitungimatu ilme ja sundis end talle lähemale astuma. Erutusest andis tunnistust üksnes läbi päevituse paistev kahvatus.

Väliselt polnud mees üldse muutunud. See oli ikka veel sama Tyler, keda ta mäletas, nendesamade siniste silmadega, milles kunagi lõi taltsutamatu kirg. Ent see aeg oli pöördumatult möödas. Tema ees seisis külma, võõristava pilguga tundmatu.

Claudia peatus temast mõne sammu kaugusel.

"Tere, Tyler," ütles ta ja imestas, kuidas ta hääli kahiseb, nagu oleks see kauaaegsest vaikimisest rooste läinud.

"Tere, Claudia." Mitte soojuse varjugi, nagu ei oleks nad õieti tuttavad.

Mitte midagi ei olnud muutunud. Ta ei olnud muud oodanudki. Tyleri maailm oli alati must-valge, pooltoone ta ei tunnistanud. Mees oli määranud talle kindla koha ja sinna ta jääb. Alatiseks.

Claudia langetas segaduse varjamiseks pilgu.

"Mida sina siin teed, Tyler?"

Mees nõjatus rinnatisele ja ristis käed rinnale.

"Imetlen ilusat vaadet," venitas ta pilkavalt, vaadates kõneka pilguga ta sihvakaid jalgu.

Veri paiskus Claudia näkku. Nii Tyleri sõnadest kui pilgust paistis, et mees tahab teda solvata ja alandada. Varem ei olnud ta seda endale lubanud. Naise sisemus tõmbus valusalt kokku. Ent märgates, et mees on avaldatud muljega rahul, asus Claudia kaitsele ja kergitas nipsakalt pead.

"Sa oled mu jalgu juba näinud. Kas need tõesti sind ikka veel huvitavad?"

Tyler kallutas pead ja muigas pilkavalt.

"Sind oli alati meeldiv vaadata, Claudia."

Naine tegi suured silmad. See oli midagi uut. Nende aastate vältel, mil nad ei olnud kohtunud, oli vist Tyler leidnud uusi võtteid tema solvamiseks. Selgus, et on väga ebameeldiv, kui sind nii vaadatakse. Püüdes kaitsta end mehe põlguse eest, kattis Claudia alateadlikult puhtnaiseliku liigutusega end kätega.

"Kui see peab olema kompliment ja ma pean tundma end meelitatuna, siis tea, et see ei ole nii. Parema ütle, Tyler, miks sa siin oled, ja lahku. Mul ei ole aega mõttetuteks mängudeks," ütles ta nii teravalt, kui vähegi suutis.

"Kas tõesti? Mis sul täna kavas on? Meeletu orgia purskkaevus suplemisega? Väga hea, et Itaalias on nii palju purskkaeve! Sa ei jõua elu lõpuni neid kõiki järele proovida. Igati väärikas ajaviide," turtsatas Tyler põlglikult.

Nool tabas märki. Claudia tõmbus tobedat õist seiklust meenutades kühmu.

See juhtus peagi pärast tema Itaaliasse naasmist. Claudia tolleaegne ulakus piirdus meeletusega. Kui palju metsikuid, seletamatuid tegusid ta tookord meeleteist korda saatis! Ühe eriti tormilise, kogu öö kestnud pidutsemise ajal tuli talle pähe mõte mingis Rooma suurimas purskkaevus supelda. Seda ta tegigi, täies riietuses. Märg kleit kleepus ta kehale, toonitas selle ahvatlevaid vorme. Jaa, see pidi olema üpris mõjus vaatepilt. Tema õnnetuseks ilmus kusagilt välja piltnik ning loomulikult ei jätnud juhust kasutamata. Järgmisel päeval ilmus ta pilt kõigis lehtedes. Sellest peale jälitasid neetud paparazzid teda lakkamatult ja tegid usulise andumusega lugejaile teatavaks iga Claudia sammu. Kuigi ta säherdusi vempe enam ei visanud, oli tema maine alatiseks rikutud. Mõistagi oli see eba-meeldiv, kuid ta tegi uhkusest näo, et talle on see ükskama ja ajalehtede lõksutamine ei loksuta teda põrmugi.

Claudia naeratas pimestavalt ja vaatas Tylerile otsa. "Sul tuleb oodata homseni. Ära unusta osta hom-mikulehti."

"Täna, saan nendetagi hakkama. Sa hakkad vii-masel ajal end kordama, kullake. Kas ei oleks aeg välja mõelda midagi uut, niiõelda repertuaari mitmeke-sistada? Või eksin ma ja endised lõbustused on sind juba ära tüüdanud? Kas seepärast oledki kiindunud autosporti? Nägin, kuidas sa kihutasid meeletu kiiru-sega, nagu oleks sul kari kuradeid kannul. Otsid uusi teravaid elamusi? Sa juhid autot nii, nagu ei tulekski enam homset."

Seda isegi teadmata tabas Tyler täpselt märki. Naeratus kadus Claudia näolt. Ta pööras pilgu mehe põlgusest põlevatelt silmadelt kõrvale, toetus rinnatisele ja silmitses rahulikku merepinda.

"Homme, homme, homme," sõnas ta elutu häälega. Oli vist selline lauluke... Rodu mõttetult tühje päevi... "Kardad, et ma end vastu kaljusid puruks sõidan? Ära muretse. Saatuse on määranud mulle midagi muud," pomises ta, tundes endal mehe terast pilku.

"Sa näid arvavat, et sinuga ei või midagi juhtuda?"

ühendas Tyler külmalt. "Oled sa nõiutud?"

Claudia muigas mõrult.

"Nõiutud? Võibolla ongi nii."

Tõde oli hoopis hullem. Tal tuleb elada veel kaua, et maksta kannatustega oma pattude eest. Sestap ei võigi ta homme surra.

"Ükskord sa juba pääsesid ime läbi hukkumisest," ajas Tyler oma joru. "Järgmine kord võib lõppeda palju hullemaga."

Claudia kahvatus süvenes. Tyler puudutas vana haava, mis vist kunagi kinni ei kasva. Ränga vaevaga varjas ta meeleteite üleolevuse taha.

"Milleks sa tulid, Tyler?" küsis ta juba kolmandat korda.

Tyler vaatas talle põlgust varjamata otsa.

"Olgu ma neetud, kui ma seda teaksin. Unustaksin meelsasti sinu olemasolu, kui Natalie ei oleks..."

See nimi tabas Claudiat nagu pikselöö. Süda peatus hetkeks. Ta tõmbus külmaks ja pööras Tyleri poole lubivalge näo.

"Kes?" sosistas ta vaevukuuldavalt, uskumata oma kõrvu.

"Ole sa neetud!" karjus Tyler äkilises vihkamishoos. "Kas sa tõesti kõik nii kiiresti unustad? Natalie! Proovi meelde tuletada, kes see on! Tuleta meelde oma tütar!"

Claudia vaarus. Valuhoo läbistas teda üleni. Maa-ilm nagu pudenes miljoniteks kildudeks. Nägu moon-dus raevust.

"Kuidas sa julged?! Lurjus! Sa ju..."

Ta ei öelnud lõpuni. Järgnes surutud oie. Claudia pöördus järsult ja tormas trepist üles. Kiirustamise tõttu oli tal raske hingata. Kramp kiskus kõri kokku ja süda ähvardas rinnust välja karata. Teda lämmatasid pisarad, trepiastmed hõljusid silmade ees. Claudia komistas ja kukkus, ajas end kuidagiviisi jalule ning jooksis mööda pikka treppi edasi. Ta soovis ainult üht – pugeda peitu, varjuda, mitte midagi näha ega kuulda.

Nuuksed, mis teda vapustasid, summutasid talle järele tormanud Tyleri sammud. Kui Claudia oli juba

rõdule jõudnud, haaras kaks kätt tal selja tagant käsivartest kinni. Tema nõrgad vabanemiskatsed jäid asjatuks. Tyler oli ebatavaliselt tugev. Lõpuks andis ta alla. Ta rind vappus nuukseist, silmad olid kõrvetavate pisarate tagasihoidmiseks pilukil.

Selja tagant kostis ta piinaja hää:

"Aina põgened, Claudia? Kogu elu?"

"Ma vihkan sind!" karjus naine. Ta huuled võbisesid.

"Noh, siis on see tunne vastastikune, kullake. Ometi tulid rääkima Nataliest ja sellest ma ei tagane," ütles mees iga sõna rõhutades.

Claudia võpatas. Mida see mees ometi teeb? Ta ju tapab!

"Natalie on surnud!" karjus ta. "Surnud..." kordas naine ja ta hää vaibus sosinaks.

"Ma ei kahtle, et sa eelistad niiviisi mõelda. Väga mugav seisukoht," nähvas Tyler põlglikult.

"Mida... mida sa sellega öelda tahad?"

"Mida sinu arvates öelda tahan?" ilkus mees ja laskis ta vabaks.

Claudia pöördus ümber.

"Kurat sind võtku, jäta juba minu mõnitamine järele! Kust sa sellise julmuse võtad? Varem ei olnud sa selline. Natalie on surnud. Mina ometi tean. Ma ju sõitsin ta surnuks..."

Tyler tardus paigale. Nähes üle naise kahvatu näo voolavaid pisaraid vidutas ta silmi.

"Mitte midagi sellist. Natalie on elus."

Claudia jäi hing kinni. Laubale tekkis külm higi, silmade ees tantsisid mustad täpid. Ta pomises midagi arusaamatut, lõi vankuma ja varises põhjatusse kuristikku.

Teadvus taastus aeglaselt. Ta oigas, kui rabeles olematuse pimedusest tegelikkusse, ja püüdis meenutada, kus ta on ja mis temaga juhtus.

Keegi kloppis teda kergelt põsele ja ta oigas taas. Samal hetkel kergitas keegi ta pead ja surus huultele külma klaasi. Tuttav hää käskis juua. Claudia rüüpas kuulekalt ja hakkas kõhima. Konjak kõrvetas kurku ja

peagi sekundi pärast levis kehas reibastav soojus.

Naine avas silmad ja nägi Tyleri kukalt. Mees oli pöördunud klaasi lauale asetama. Läbi silmi varjutava uduliniku nägi ta särgikraele langevaid juukseid ja taas veeres temast üle kuumalaine. Veri hakkas kiiremini käima ning pea läks pisut selgemaks. Talle meenus, kuidas ta kunagi neid lokkis salke sasis, ja ta käsi sirutus nagu iseenesest nende poole. Ta ei suutnud endaga midagi teha. Tyler tõmbas teda enda poole nagu võimas magnet.

"Tyler..." sosistas ta ootamatult kähedaks muutunud häälega ja nautis tema käe soojust oma pea all. Tohutu rõõmulaine ujutas ta südame üle ning kehas valgus laiali magus rambus. Tyler on tema juures, ta armastab seda meest ja ihaldab nii, nagu ei ole veel kunagi ühtki meest ihaldanud.

"Mida sa teed, kurat võtaks?" Tyleri järsk hüüatus hävitas võluhetked ja tõi Claudia tegelikkusse tagasi.

Veri paiskus talle näkku ja kadus sealt otsekohe. Tyler hüppas jalule ja eemaldus mõne sammu. Claudia ajas end vaevaga istuma ja püüdis toimunut taastada. Ta kaotas teadvuse, Tyler kandis ta võorastetuppa ja aetas diivanile. Miks ta minestas? Seepärast, et Tyleri sõnad teda vapustasid. Mees ütles talle midagi säherdust, mida ta ei suutnud taluda... Kui ta teadvusele tuli, hõivasid teda sulnid mälestused ja ta unustas viivuks karmi reaalsuse. Unustas, et...

"Natalie! Natalie on elus?!" suutis ta öelda. Ta kartis, et see kõik on talle viirastanud ning nüüd vastab mees talle eitavalt, loobub oma sõnadest.

Tyler seisis kamina ees ja vaatas teda ainiti. Tema huuled olid pigistunud kitsaks triibuks.

"Jah," kinnitas ta. "Ta on elus."

Claudia kattis näo kätega ja ta silmist tulvas pisaraid. Tema kuus aastat tagasi surnud hing hakkas elustuma ja see oli väga valus. Natalie, tema tore, jumaldatud üdrukuke, on elus! Claudia ei julgenud seda imetabast uudist uskuda. Ent Tyler ei hakkaks teda petma, ta ei suuda üldse valetada. Ta on aus isegi siis, kui teda vihkab.

Teda kõrvetas ootamatu mõte. Tähendab, Gordon, tema endine mees, pettis teda! Kui ta tuli haigla-palatisse ja ütles pisarsilmil, et Natalie on tema suül autoõnnetuses surma saanud, ta valetas! Pärast seda tahtnuks Claudia samuti surra, minna järele tütrele, keda ta armastas üle kõige. Sellega oligi Gordon arvestanud. Mees võttis talt tütre ning mõistis ta kuueks aastaks leina ja meeleheitesse.

Kuidas Gordon võis nii teha? Uskumatu! Ometi mõistis Claudia, et selline on ta iseloom. Ta tundis Gordonit liiga hästi. Ta ei võtnud talt Natalied seepärast, et ta tüdrukut armastas, vaid selleks, et teda mitte ema juurde jätta. Kas seda on võimalik unustada? Ei, mitte kunagi!

Claudia tõstis silmad ja taipas äkitselt, et siin on midagi valesti.

"Miks Gordon ümber mõtles?" küsis ta ja vaatas Tylerile kahtlustavalt otsa.

"Gordon?" imestas Tyler.

Claudis laskis jalad põrandale ja ajas end ettevaatlikult jalule. Õnneks jäi maailm paigale. Aju töötas kiiruga.

"Peab ju olema mingi põhjus! Kuus aastat tagas ütles ta mulle, et Natalie on hukkunud, nüüd aga saadab äkki sind mulle ütlema, et ta on elus. Milleks? Tahab mind piinata? Nagu öeldakse, nuga haavas keerata? Ma tean, et ta on sadist, aga et sellisel määral..."

"Gordon ei saatnud mind ja ei saanudki seda teha. Ta hukkus pool aastat tagasi lennuõnnetuses."

"Pool aastat?!" See uudis pani pea pöörutama.

"Sul ei maksaks säherdust jahmatust teeselda. Ma kirjutasin sulle ta surmast."

Nüüd taipas Claudis, miks nii juhtus. Tema laua vedeles hulk kirju, mida ta polnud võtnud vaevaks lugeda. Mitu kuud ei viibinud ta Itaalias ja kui naasis ei suutnud sundida end postisaadetisi läbi vaatama.

"Ma ei ole su kirja lugenud. Olin pikka aega välis reisidel. Kiri on arvatavasti minu laual... Räägi mulle Nataliest. Kus ta on?"

"Natalie elab minu juures," sõnas Tyler rahulikult. "Gordon määras mind tema hooldajaks."

Järelilikult andis Gordon ka pärast surma talle veel ühe purustava hoobi. Selline alatus vapustas Claudiat. Ta silmad löid vihaselt helkima.

"Sind? Aga Natalie on minu tütar! Mina olen ta ema! Mul on kõik õigused! Ta oleks pidanud lapse minule andma!" hüüdis ta hingeldades.

Tyleri huultel mängles irooniline muie.

"Kas sulle ei näi, et oled oma pahandamisega vähemalt pool aastat hiljaks jäänud? Kui sa Natalie pärast nii väga muretsed, pidanuksid taotlema hool-dajaõigust kohe pärast lahutust. Aga sa ju ei teinud seda, nagu me mõlemad väga hästi teame. Sind huvitas üksnes raha. Kõik muu unustasid sa hõlpsasti. Ei mõelnud kordagi oma tütrele. Mis ema see on, kes oma lapse hülgab?"

Claudia süda oli valust lõhkemas. Gordonist lahu-tades oli ta mõelnud ainult sellele, kuidas temast kiiremini alatiseks lahti saada. Ta palus advokaate, et need ei esitaks mehe vastu mingeid nõudmisi ja maksaksid talle välja seadustes ette nähtud rahasum-ma. Mis puutus Nataliesse...

"Ma ei hüljanud teda. Kuidas ma sain nõuda hool-dajaõigust, kui olin kindel, et Nataliet ei ole enam elavate hulgas? Ma ju ütlesin, et Gordon rääkis tema surmast. Sa pead mind uskuma!"

Tyleri nägu karmines.

"Jah? Miks ma peaksin uskuma naist, kes mind ükskord juba pettis, varjas, et ta on abielus? Naist, kes murdis oma tuju pärast jumala ja inimeste ees antud abielutruuduse tõotust? Kas ma esitasin fakte õigesti, Claudia? Ükskõik mida sa oma õigustuseks ka välja ei mõtleks, mind see ei veena. Sa valetasid mulle ja ma ei usu sind enam kunagi, sest tean väga hästi, mida sa endast kujutad. Ma näen sind läbi!"

Solvavad sõnad tabasid naist nagu piitsahoobid. Claudia pöördus ja kattis näo kätega. Jah, mees ei usu teda, sest et on kord tõesti juba petnud. Tookord ei

tahtnud ta kuulda mingeid seletusi. Nii läheb ka seekord. Oma tegudega kuus aastat tagasi hävitas ta igasuguse võimaluse vastastikuseks mõistmiseks, tegi parandamatu vea ja kaotas alatiseks Tyleri usalduse. Seda ei andesta see mees iialgi.

Claudia oli juba ammu sellega leppinud. Kasutu oleks paluda andestust. Kui ta peaks kunagi küsima, siis räägib kõik ära, kui ei, siis vaikib. Ometi ei saa Tyler keelata teda Natalie pärast võitlemast. Niigi on tervelt kuus aastat kaotsi läinud! Nüüd ei peata teda keegi!

Täis taasomandatud otsusekindlust pöördus ta Tyleri poole.

"Ma tahan teda näha," sõnas ta kindlalt. "Ma tahan oma tüdart näha. *Otsekohe!*"

"See ei ole niisama lihtne."

Claudia sõrmed tõmbusid rusikasse.

"Mis – kas sa ei luba mind temaga kohtuda?" Proovigu ainult! Seadus on tema poolel.

"Seda ma ei öelnud. Kordan – see ei ole lihtne. Natalie jäi Inglismaale."

"Inglismaale?" imestas Claudia. Teda tabas ebameeldiv aimus. "Sinu naise juurde?"

Tyler muigas.

"Olgu sulle teadmiseks, et ma ei ole abielus, Claudia. Natalie on haiglas."

"Haiglas?!" Claudia vajus toolile. "Püha taevas, mis temaga on?" Kas ta tõesti kaotab tütre just nüüd, kui on ta leidnud? Tyler vaatab teda külma, uuriva pilguga, seab kahtluse alla iga tema reageeringu. Issand, kelleks see mees teda peab?! Olgu, ta juba teab, mis Tyler arvab. Praegu ei ole see oluline. Kõige tähtsam on Natalie. Ta elu on saanud uue mõtte ja ei luba kedagi oma õnne häirida. Mis mõtet on Tyleriga vaielda? Tuleb tegutseda.

"Räägi mulle kõik ära!" nõudis ta järsult, püüdes end ohjes hoida.

Tyleri karm ilme mahenes pisut. Nähtavasti oli tal sellest raske rääkida. Claudia südames läks soojemaks. Näib, et Tyler armastab tüdrukut väga.

Natalie on südamerike. Arstid kartsid isegi, et ta jääb jääda kogu eluks invaliidiks, kuid nüüdseks on leitud uued ravimeetodid ja talle tuleb teha lõikus, et ta taas jalule saaks. Operatsioon ei ole iseenesest eriti keeruline, kuid sellistel puhkudel on alati teatud riskivõimalus. Natalie saab sellest aru, kuid on valmis kõigeks. Ta tahab terveks saada."

Claudia surus peo suule, et lämmatada rinnust tungivat karjet. Ta võbises üleni.

"Millal on lõikus?"

Üle Tyleri näo libises vari.

"Homme."

Claudia sulges silmad.

"Nii ruttu...?" Aga mis siis, kui lõikus ei õnnestu? Akki ei näegi ta enam oma tüdart! Miks Tyler varem ei tulnud? Miks ta nii kaua viivitas?

Mees nagu luges ta mõtteid.

"Ma ei kavatsenud üldse siia tulla, sest mul ei olnud sinu suhtes mingeid pettekujutlusi. Aga... olgu sellega kuidas tahes, Natalie on ikkagi sinu tütar ja sul on õigus teada, mis temaga on. Tee nii, nagu tahad."

Viimased sõnad olid öeldud nii, nagu teadnuks mees juba ette, mida ta teeb.

Claudia süda kiskus valust kokku. Tyler põlgab teda, see on ilmselge. Naine vangutas kibedalt pead.

"Tähendab siis, et võlgnen au eest sind näha tänu au õiglusetundele? Järelikult ei olnud sul kerge endast jagu saada. Sa ei taha suhelda minutaolistega, et end mitte määrada. Oleksid võinud helistada. Hoopis lihtsam ja steriilsem."

"Selliseid asju telefonitsi ei arutata. Ma eelistasin alla tulla, kuigi see tähendas, et pean taas sinuga kohtuma, Claudia. Nüüd aga on mul aeg minna." Ta heitis pilgu oma kuld kellale, massiivsele "Rollexile". "Minu lennuk lahkub kolme tunni pärast. Ma ei taha hilineda. Lubasin Nataliele, et lähen teda õhtul külastama."

Claudia hüppas püsti.

"Tulen sinuga kaasa." Tal ei olnud tarvis pikalt järele

mõelda. Nüüdsest oli ta koht tütre kõrval.

"Sul ei tarvitse niiviisi pingutada. Seda ei oota sinult keegi."

Claudia neelas järjekordse solvangu alla.

"Olgugi nii. Arva, mida tahad, Tyler, kuid ta on ikkagi minu tütar. Meid lahutati nii kauaks, kuid nüüdsest on mulle kallis iga minut, mille ma saan temaga koos veeta. Kui sa mind kaasa ei võta, siis lähen üksinda. Ma tahan Natalie juures olla ja mitte keegi ei saa mind takistada," lõpetas ta kindlalt.

Tyleri silmis vilksatas kummaline ilme.

"Oled sa kindel, et tahad just seda? Pea silmas, et kui tuled minuga koos, ei lase ma sind viimasel hetkel jalga lasta."

On see hoiatus? Kas Tyler varjab tema eest midagi? Claudial hakkas hirm, kuid kõhklemiseks ei olnud aega.

"Ma sõidan," kordas ta visalt.

Tyler vaikis pisut ja noogutas aeglaselt pead.

"Hea küll. Siis pane asjad kokku. Ma tellin veel ühe pileti. Veerand tunni pärast hakkab sõitma. Kui sa selleks ajaks valmis ei ole, süüdistan iseennast. Ootamine ei hakka."

See ähvardus naist ei heidutanud.

"Ma jõuan!" lubas ta ja jooksis võorastetoast välja. Trepist üles minnes hõikas ta Serafinat. Milline õnn! Varsti näeb ta Natalied. Pole tähtis, mida Tyler või keegi teine temast arvab. Ta läheb tütre juurde, ja see on peamine. Kõigel muul ei ole mingit tähtsust.

Kui võimas reaktiivlennuk kõrgust võttis, ohkas Claudia kergendatult ja nõjatus istme seljatoele. Nüüd jäi üle üksnes oodata.

Viimased kaks tundi olid olnud rasked. Seni, kuni Serafina asju kokku pakkis, käis Claudia duši all, tõmbas jalga valged puuvillpüksid ja selga punase siidpluusi ning jõudis jätta tädile sõnumi. Pikkadeks selgitusteks ei piisanud aega, kuid ta lubas pärast jõudmisel esimesel võimalusel helistada.

Tyler muigas irooniliselt, kui naine enne kokkulepitud aega võorastetuppa ilmus. Claudia otsustas ta tõrkeid eirata, väljus sõnagi lausumata ja istus mehe kõrvale autosse. Tyler suunas sõiduki autoteele ja kihutas maksimaalkiirusel lähima lennuvälja poole.

Nüüd tuli neil veeta külg külje kõrval mitu tundi. Tyler istus ja sirutas jalad ette. Nad sõitsid esimeses klassis ja reisijate kasutuses olid kõik mugavused.

Seni, kuni nad sooritasid vajalikud formaalsused, oli mees üpris viisakas, kuid Claudiale näis, et see on tingitud üksnes soovist nende sekeldustega kiiremini ühele poole saada.

Claudial ei olnud tema suhtes mingeid illusioone, kuigi mäletas, kui armastusväärne ja hoolitsev oli ta nende tutvuse algul. Ent niipea, kui Tyler tõe teada sai, muutus kõik.

"Proovi uinuda," torises ta.

Naine võpatas ootamatusest ja raputas pead.

"Ei tule välja."

Tyler kehtas ükskõikselt õlgu ja sulges silmad.

"Nagu soovid. Mina tukun küll pisut. Möödunud öö veetsin lennukis peaaegu magamata."

Juba mõne sekundi pärast magas ta raskelt.

Claudia uuris ahnelt ta nägu ja täheldas, et see on minandunud hallika varjundi, ilmselt väsimusest ja ärevusest. Oli näha, et ta muretseb Natalie pärast sama

palju, kui tema, kuigi püüab seda mitte välja näidata. Võibolla rohkemgi, sest tüdruk elab ju tema juures ja ta on ilmselt lapsesse väga kiindunud. Claudia kaotas Tylerit kogu hingest. Ta kurku kerkis klomp ja silmad niiskused. Kui palju rõõmuhetki on temast mööda jooksnud! Kuidas Gordon ometi võis niiviisi teha?

Vastus oli selge – üsna kergel käel. Neimahimu oli Gordonil veres.

Tyler liigutas end unes, püüdis alateadlikult leida mugavamat asendit ja ta pea langes Claudia õlale. Naine võpatas. Esimene uit oli see kõrvale lükata, kuid ta ei teinud seda. Vaadates ülalt alla mehe sassis must juukseid ning tuuldunud põski varjutavaid pikki ripsmeid, hammustas ta valusalt huulde. Kui kaua aega on möödunud nende sellisest lähedusest! Tylerist õhku kõlnivee kirbet lõhna ja mehe naha tuttavat hõngu.

Claudia süda tardus. Tuleb ta otsekohe äratada ja sellele meelelele lõpp teha. Kui mees ärkab ja taipab, et on kogemata pea ta õlale pannud, vihab ta kole dasti. Aga ta on väga väsinud... Kahju äratada. Juukse salk langes Tyleri laubale ja Claudia tahtnuks seda kohendada, isegi sõrmeotsad hakkasid sügelema. Kiusatuse vältimiseks surus ta käed rusikasse. Oleks tobedus anduda viljatutele unistustele, hellitada asjatu lootusi. Claudia pöördus ja vaatas tühja pilguga aknast välja, püüdes mitte märgata, kuidas Tyler juuresolek teda erutab. Ta kuulub alatiseks sellele mehele, kuid seda ei saa öelda Tyleri kohta. Neid lahutada liiga palju. Rohkem, kui ta oli arvanud.

Mälestustevoog tulvas taas temast üle. Vastu tema tahtmist. Alateadvus nagu tõukas välja minevikupilt, mis hakkasid kireva kaleidoskoobina tema ees tiirlema nagu ekraanil ning tal ei piisanud jõudu selle tumma filmi peatamiseks.

Pilku tagasi heites pidi Claudia endale tunnistama, et oli kaheksateiskümnesena uskumatult naiivne ja teinud rohkem rumalusi, kuid ta suurim viga oli abiellumise Gordon Petersoniga. Mõistagi arvas ta tookord teisi, et oli kindel, et meheleminek annab talle kauaoodatu

stabiilsust. Olles jäetud ilma armastusest ja tähelepanust, millest ta lapsena teravat puudust tundis, kahmas ta unistuse järele, kuid selle purustas tegelikkus põrmuks. Paraku juhtus see liiga hilja ja tagasiteed enam ei olnud. Karm puritaanlik kasvatus määras ette tema edasise saatuse ja viis seadusepäraselt katastroofini.

Claudia peaaegu ei mäletanudki oma vanemaid. Mõlemad surid noorelt, hukkusid lennuõnnetuses, mis riisus ka tema lelletütre isa-ema. Orbunud tüdrukud anti elatanud Ameerika onude hooldamisele. Claudia teadis ainult Ameerikas elavaid isapoolseid sugulasi. Ema Itaalia-suguvõsa ütles tütre lahti, kui see abiellus Mathew Websteriga – seda abielu nad heaks ei kiitnud. Websteri perekond oli üpris rikas ja kuigi Mathew oli noorem poeg, sai tollal neljasest Claudiast ootamatult kopsaka varanduse pärija. Ta asus elama suurde eramuusse New Yorgi kesklinnas.

Tõsi küll, nii eramu kui lõviosa rahast kuulus seaduse järgi Ameliale, kuid mõlemad õed said tuntuks Websterite pärijatena. Nende hooldajad jagasid rahandusarvu hästi, kuid laste kasvatamisest ei taibanud nad midagi. Nad teadsid ainult üht – nende vennatütred peavad omal ajal omandama ühiskonnas väärrika koha ja neid tuleb selleks ette valmistada. Algul palgati neile koduõpetajad, aga kui tüdrukud suuremaks said, paigutati nad elitaarsesse erakooli. Sealne läppunud õhkkond rusus iga last, kuid noorele mässumeelse temperamendiga Claudiale oli see täiesti talumatu. Tasane ja kuulekas Amelia kohanes uues keskkonnas üpris kiiresti, kuid Claudia kippus selles upsakas ja suletud maailmakeses lausa lämbuma. Onud valisid ise neile sõbratare, kirjutasid ette, milliseid raamatuid nad peavad lugema ja milliseid filme vaatama. Neid valmistati ette kergeks ja muretuks eluks. Nad pidid alati jääma nendeks, kes olid – maineka perekonna rikasteks pärijateks.

Vaatamata sellele, et onud olid tema vastu lahked ja omal moel isegi armastasid teda, pidas Claudia neid võõrasteks dinosaurusteks. Neile ei mahtunud kuidagi

pähe, et nende vennatütar tahab midagi saavutada, ühiskonnale kasulik olla, ning jäid sestap kõigile ta palvetele kurdiks. Ükskord palus ta anda endale nende perekonnaäris mingit tööd, kuid vanakesed üksnes naersid lõbusalt. Keegi ei saanud temast aru, isegi mitte Amelia. Websterid ei tundud mõistet "töötav naine". Seda, et Claudia oli pärinud isalt praktilisuse ja terase mõistuse, ei võetud arvesse. Kõik ta plaanid lükati tagasi. See vihastas teda ja viis meeleheitele.

Kord ühe nädalalõpu ajal Rhode Islandil tutvus Claudia Gordon Petersoniga. Ilusa suhtlemisalt inglase tähelepanuavaldused meelitasid teda ning inimliku soojuse järele janunev Claudia kiindus temasse kogu noorusetormakusega. Hiljem taipas ta, et see, mida ta pidas armastuseks, oli pelgalt kõrvetav vajadus armastada ja olla armastatud. Kui ta rääkis hooldajatele, et läheb mehele, jahmusid need, nimetasid Gordonit avantüristiks ja kaasavarakütiks, kuid Claudia ei tahtnud midagi kuulda. Ta vajus Gordonit nagu õhku. Keegi ei saanud teda takistada, sest selleks ajaks oli ta saanud juba kaheksateistkümneseks.

Lõpuks andsid onud siiski järele, kuid rakendasid mõningaid ettevaatusabinõusid – lasksid koostada abielulepingu. Kuna Claudia oli kasvanud perekonnas, kus kõige juriidilist külge oluliseks peeti, ei näinud ta selles midagi erilist – teda üksnes rõõmustas, et onud andsid abiellumiseks nõusoleku –, kuid Gordon läks marru ja heitis Claudiale ette, et selle sugulased teda ei usalda. See hetk oleks pidanud teda valvsaks muutma, aga kus sa seda! Ta hakkas peiule väitma, et see eksib seletas, et tegemist on pelgalt formaalsusega, ning ohkas kergendatult, kui Gordon asendas viha armulikkusega ja kirjutas lepingule alla.

Pulmapidu oli vägev. Pulmaliste arv ulatus sadadesse. See oli unustamatu päev. Claudia säras rõõmust ja õnnest. Täis kõige roosavärvilisemaid lootusi läks ta koos Gordoniga Seišelli saartele mesinädalaid veetma. Sealne õhkkond oli kõige romantilisem, mis üldse olla võib, kuid paraku lõppes idüll kiiresti. Esimene abielu

avas paljuski Claudia silmad.

Algul hellitasid nad kaua teineteist. Kõik läks nii, nagu ta oli oodanud. Gordoni suudlused lõdvestasid pisut ta närvipinget ja piinlikkust oma kogematuses pärast, ent kui Gordon ta äkitselt selili keeras ja toorelt ta reied laiali lükkas, Claudia ehmus. Ta oli valmis-
 trunud teatud ebamugavuseks, kuid ei olnud oodanud sellist löikavat, kogu keha läbistavat valu. Meeldiv erutus kadus paugupealt. Claudia püüdis meest peatada, palus teda pisut oodata, mitte talle haiget teha, kuid Gordon ei osutanud ta arglikele palvetele mingit tähelepanu. Ta tahtis ainult üht – oma iha rahuldada. Claudia lamas liikumatult ta all ja hammustas huuli, et mitte karjuma hakata. Lõpuks oli piin läbi. Kui mees end tema pealt ära veeretask, pomises "Vapustav!" ja otsakohe uinus, puhkes Claudia solvangust ning pettumusest nutma.

Algul püüdis ta mehe tundetust õigustada, ütles endale, et mees ei tahtnud talle meelega sellist valu teha, kuid "mesinädalate" lõpul lakkas teesklemast. Roosad prillid, mille läbi ta oli meest vaadanud, purunesid kildudeks. Ta ei olnud armastanud reaalselt Gordon Petersoni, vaid mingit väljamõeldud ideaali. Tõeline Gordon osutus egoistlikuks kõiges, kaasa arvatud armastus. Ta hoolitses ainult oma naudinguga eest ja unustas naise täiesti. Kui ta julges mehele öelda, et see teeb talle haiget, läks Gordon marru. "Seni ei ole veel keegi kurtnud!" karjus ta. "Sa oled ise süüdi, sest oled frigiidne. Sinuga magamine on sama, mis jää-kujuga!"

Tunded mehe vastu surid lõplikult. Claudia nagu ärkas pikast unest ja vaatas nüüd Gordonit külma, kaine pilguga. Teda hakkas valdama kahtlus – kuidas mees temasse üldse suhtub? Kas ta armastab teda? Tal ei lähe ilmaski meelest see öö, kui Gordon oli endale vajaliku saanud ja jätnud nagu tavaliselt naise rahuldamata, nimetas teda frigiidseks lirvaks. Claudia ei muutnud seda enam taluda ja küsis otsesõnu, miks ta tema temaga abiellus.

Vastus vapustas teda hingepõhjani.

"Seepärast, et sa oled Claudia Webster, kullake, sa oled kõndiv seif täis raha, mis kuulub nüüd mulle. Jah, sa oled ilus, kuid see on lihtsalt mittekohustuslik, kuigi meeldib lisand. Ausalt öeldes abiellunuksin sinuga isegi siis, kui oleksid kole nagu surmapatt. Kui see oleks nii, siis erutaks mind juba üksnes mõte sinu rikkusele. Raha on parim nõiarohi." Ta naeris rahulolevalt. "On see sulle selge? Noh, aitab juttudest, Claudia. Tule minu juurde ja püüa tõestada, et oled naine."

See avameelitsemine solvas Claudiat sügavalt. Seda mees taotleski. Magamistoa pimeduses lebades ja pisaraid neelates tundis naine, kuidas temas tõstab pead vastupanuvaim. Kuigi ta vihkas Gordonit kogu hingest, ei saanud miski maailmas sundida koju põgenema ja oma viga tunnistama. Websterid ei lasknud kedagi end alandada ja üldiseks naerualuseks teha. Temas hakkas rääkima pärilik uhkus, millest tal seni ajani aimugi ei olnud. Jah, ta oli teinud ränga vea, kuid ei soovinud haletsemist, leebeid naeratusi ega mõistvaid pilke. Ükskõik, mida, kuid ainult mitte seda! Isegi abielu Gordoniga näis olevat kahest pahest väiksem.

Kui mesinädalad lõppesid ja nad Inglismaale naasid, tundis Claudia tohutut kergendust ning leidis peagi oma üllatuseks, et on peaaegu õnnelik. Gordon oli päevade kaupa ära ning ta võis tegelda maja ja aiaga, tunda end perenaisena. Kui Gordon oleks veel lisaks ta rahule jätnud, võinuks eluga täieti leppida. Paraku aga mehe kirev tema vastu ei vähenenud, vaatamata ta ükskõiksusele ja passiivsusele. Abikaasakohustuste täitmine muutus talle raskeks koormiseks ja see alandas ta väärikust.

Claudia teadis, et ühel päeval hakkab Gordon kindlasti rääkima rahast. Ükskord tuligi ta koju suurejoonelistel plaanidega – osta ära lähedased maad ja ehitada sinna elitaarklubi. Claudia küsis ettevaatlikult, kui palju raha selleks vaja läheb. Nimetatud summa lõi ta pahviks.

"Sellist raha mul ei ole," sõnas ta lihtsalt.

Gordon naeris õelalt.

"Ära teeskle, kallid. Teie, Websterid, olete miljonärid. Teda teavad kõik."

Claudia võbises vastikusest.

"Minu kohta see ei käi. Mul on kõigest mõni tuhat ja neidki võin käsutada alles siis, kui olen saanud kahekümne üheseks."

Gordoni ilus nägu kõverdus tigidusest.

"Tahad mulle hambasse puhuda? Kogusin andmeid ja selgitasin, et oled oma nōost vanem. Järelikult on raha sinu."

Claudia raputas pead.

"Sind peteti. Jah, ma olen Ameliast vanem, kuid minu isa oli perekonna noorim poeg. Sa abiellusid vale mehega," kuulutas Claudia kahjurōõmu varjamata. Lōpuks muuteti avanes võimalus maksta alaliste solvangute eest talle mõõduga. Lihtsalt palsam hingele!

Sellest päevast peale nende suhted muutusid. Gordon hakkas teda vihkama ja talle petetud lootuste eest kätte maksma. Kōigepealt kadus ta hulgaks ajaks, pärast naasmist hakkas teda petma igaüheda, kes ette puutus. Kui Claudia talle ükskord truudusetust ette pakkis, moonutas mehe nägu mōrgine muie.

"Kui mu kaitumine sulle ei meeldi, miks sa siis ei korista end koju sugulaste juurde? Aga ei, sa oled liiga uhke selleks, kallid, et minna tagasi, saba jalgade vahel, kas ole? Vaene Claudia, mitte keegi ei armasta sind!"

Nōūd oli naise kannatustekarikas pilgeni. Selle asemel, et taanduda ja haavu lakkuda, hakkas ta māsseama. Miks ta peab elama koos mehega, keda vihkab? Gordon solvab teda lakkamatult nii sõnade kui tegudega! Vōltsuhkusest ajendatuna oli ta mehele truuks pāānud, ilmutanud nōrkust, lasknud ennast karistamatult mōnitada, aga nōūd aitab. Ta lahutab Gordonist ja alustab uut elu.

Ent ohtlik on talitada uisapāisa. Tuleb kōik hāsti abi mōelda. Gordon hakkab kindlasti talle tōkkeid ajama. Lahutuseks tuleb hoolikalt valmistuda, kuid Gordoniga ūhe katuse all viibides on see vōimatu.

Claudia ütles mehele, et tahab minna kusagile puhkama, ja see ei hakanud millegipärast vastu vaidlema. Naine taipas, et küllap seletub tema järeleandlikkus uue armukese leidmisega.

Claudia sõitis Itaaliasse. Mitu aastat tagasi, kui ta emast järele jäänud pabereid soris, leidis ta neist tema sugulaste nimed ning astus ühendusse ta õega. Tädi Lucia võttis õetütre rõõmuga vastu, märkas aga mõis tagi, et sellel ei ole laulatussõrmust. Claudia oli võtnud selle ära juba enne, kui lennuk Londoni Hithrow lennuväljalt õhku tõusis. Lucia ei esitanud liigseid küsimusi, aga kui Claudia ise avameelset kõnelust alustas, kuulas teda tähelepanelikult.

Võimalus end lähedasele inimesele avada võttis Claudia hingelt raske taaga. Nüüd ei olnud tal enam kahtlusi. Lahutus on ainuvõimalik lahendus, ainumõistlik väljapääs kujunenud olukorrast. Tegelikult ta juba jättis Inglismaalt lahkudes mehe maha. Nüüd ta naasib ainult selleks, et asjad kokku pakkida, ja lahkuks siis alati.

Kui Claudia oli pisut rahunenud, võttis ta nõuk teha lähemat tutvust Itaalia huviväärsustega. Siis tutvuski ta Tyleriga. Sel mälestusväärsel päeval vaatas ta vanaaegse templi varemeid ning Tyler pörkas juhtumisi temaga kokku, pidi ta äärepealt jalust maha lööma. Hiljem meenutas Claudia sageli, kui uskumatult see kõik välja kukkus. Tyler haaras temast kinni ning ta näis äkitselt, et päike hakkas kirkamalt särama, linnu kõlavamalt laulma ning lilled lõhnama nii, et pani pe pööritama. Tyleri silmist nägi ta, et mees tunne sedasama.

See esimene kohtumine ei lõppenud millegagi. Äpardunud abielust muserdatud Claudia kartis, et ole valmis tõsisteks suheteks meestega. Gordoni lahkumisest oli möödunud liiga vähe aega. Oma puutus ta järgmistel päevadel Tyleriga sageli kokku, seda kõige ootamatutes paikades. Nad tervitas teineteist viisakalt ja lahkusid sõnagi lausumata erinevates suundades, ent Claudia rõõmustas nende

kohtumiste üle.

Ükskord jäid nad mõneks minutiks peatuma ja rääkisid ilmast. Tyler kutsus teda kohvile. Nad naeratasid teineteisele ja maailm lõi särama uutes värvides. Nad veetsid koos terve päeva, leppisid kokku, et kohtuvad järgmisel päeval, ja läksid lahku alles hilisõhtul. Tyler rääkis talle, et on ühe suure firma rahanduskonsultant ja tulnud siia pikemale puhkusele. Claudia ütles, et tema on samuti puhkusel. Nii on lihtsam, arvas ta. Neil jätkus jututeemasid. Vastastikune äratundmisrõõm lähendas neid veelgi enam ning nädala lõpuks tekkis Claudial tunne, et on olnud Tyleriga tuttav kogu elu. Veel taipas ta, et on temasse tõeliselt armunud ja et mees jagab ta tundeid.

Vastastikune kiindumus aina süvenes ja pärast esimest suudlust puhkes neis kireleek, kuid vaikival kokkuleppel ei hakanud nad sündmusi kiirendama. Nende suhetes oli mingi paratamatus. Kunagi saavad nad nagunii armukesteks, ja see on imetore, ent esialgu ei olnud õndsusehetk veel saabunud. Võis üksnes naatida koos veedetud hetki.

Lõpuks tunnistas Tyler Claudiale, et armastab teda. Naine vastas samaga. Neid ümbritses armastuse kuldne hehk.

Ükskord korraldasid nad lahe kaldal pikniku. Mitte miski ei ennustanud häda lähenemist. Claudia ei osanud arvatagi, et tema maailm variseb otsekohe kokku nagu kaardimajake.

Pärast einet asetas Claudia pea mingit pildiajakirja ehitseva Tyleri olale ja tundis äkitselt, kuidas mees taleni pingule tõmbus. Ta lappas mõne lehckülje tagasi ja leidis pildi, millel hallipäine meeldiva näoga mees oli pannud hämmastavalt kaunile, pisut enam kui viieaastasele naisele käe ümber õlgade. Naise hoolikalt peetud juustes oli oimudel kergelt hõbedat. Mees näis olevat oma kaaslasest kümmeaastat vanem. Pildi allkiri kõlas: "Kas Nancyl veab kolmandal korral? Ta saavutab õnne, mida me talle kogu südamest soovime."

"Oh issand!" lipsas Tyleril suust.

Claudia võpatas, vaatas mehele otsa ja nägi ta silmi külma helki.

"Kes see on?"

"Kes see mees on, seda ma ei tea, aga daam on minu armastuseküllane mammake."

Jahmunud Claudia ei leidnud, mida öelda, kuid Tyler ei olnud veel lõpetanud.

"Temataolised naised ei vääri midagi peale põlguse."

"Mida ta siis tegi?" sõandas Claudia küsida. Millegi pärast kiskus õnnetuse eelaimus ta südame kokku.

"Mida tegi? Rikkus kõiki töotusi ja lubadusi, mis kergesti ta ilusaltelt huultelt lendasid. Hülgas mind kui ma ei olnud veel kümnenegi. Töötas, et ei lahku minust kunagi, kuid ometi läks ja enam tagasi ei tulnud," urises Tyler ja tõusis.

Ühe hetkega muutus mees tundmatuseni. Ka Claudia tõusis.

"Aga miks ta nii tegi? Pidi ju olema mingi põhjus."

Tyler pigistas hambad kokku.

"Seepärast, et ta on loomult reetur. Töötused on talle tühi kõma. Ma vihkan teda ja kõiki temataolisi!"

Veri Claudia soontes tardus. Ta tõmbas katkendlikult hinge ja lausus hoolikalt sõnu valides:

"Sa tahad öelda, et naine peab kõigele vaatamata mehe juurde jääma? On ju mitmesuguseid asjaolusi. Võib ju juhtuda nii, et..."

"Ei või!" sähvas Tyler. "Mina pean töotusi ja vandepühadeks. Abielud sõlmitakse kogu eluks. Naised, kes oma mehi petavad, ei vääri lugupidamist. Ma ei seoka end kunagi abielus naisega, Claudia, sest arvan, et korralik mehenaine ei tohi luua suhteid teiste meestega."

Claudia võbises erutusest, kuid jätkas visalt:

"See on liiga lihtsustatud vaade, Tyler. Elus on kõ palju keerulisem..."

"Minule on kõik lihtne."

Naine püüdis kõigest väest leida ta arutlustes nõrka kohta, et oleks lihtsam öelda seda, mida ta kavatses öelda. Kas tõesti toimub see kõik ilmsi. See sarnaneb rohkem halva unenäoga...

"Aga kui mina oleksin abielus, Tyler?" küsis ta vaiksest.

Nüüd ütleb mees, et temaga on lugu teisiti, kuid selle asemel heitis see pilgu ta käele.

"Ei ole ju abielusõrmust."

Claudia peitis alateadlikult selja taha käe, mille sõrmes oli alles hiljuti säranud Gordoni kingitud sõrmus.

"Aga ma võisin selle ära võtta," sosistas ta kähedalt.

Mehe puuriv pilk naelutas ta paigale. Näis, et kõik ümberringi on surnud.

"Mida sa püüad mulle öelda, Claudia?"

Sisehäl käskis teda suu pidada, kuid ta ei suutnud enam peatuda.

"Ma esitasin sulle küsimuse, Tyler. Me armastame teineteist... Kui ütleksin, et olen abielus, mis siis?"

Sugenenud surmavaikuses langesid mehe sõnad talle kaela nagu tinapommid.

"Siis oleks meie vahel kõik lõppenud."

"Niisama lihtsalt?"

"Just nimelt. Võib-olla see ei meeldi sulle, aga ma olen selliseks loodud. Olgu, unustame selle neetud pildi ja..."

"Ma olen abielus, Tyler."

Mees kaotas ootamatusest mõneks hetkeks kõnevoime.

"Mis?!" Ta kahvatas laipkaameks. "Mida sa ütlesid?" Claudia säilitas suure vaevaga rahul.

"Ma olen abielus. Kavatsesin seda sulle öelda..."

Nüüd katkestas Tyler teda.

"Milla? Pärast seda, kui olid mind tolaks teinud?"

Ah sa väike valelik!"

Claudia haaras tal varrukast kinni.

"Tyler, luba mind seletada!"

Mees raputas ta käe maha. Tema tumenenud silmist ohkus arktilist pakast.

"Ma ei taha midagi kuulda. Pane asjad kokku ja lahne."

See oli lõpp. Tagasiteel ei lausunud Tyler sõnagi. Ta laskis naisestädi Lucia villa lähedal autost välja,

pööras ringi ja sõitis minema. Claudia ei suutnud kuidagi uskuda, et kõik lõppes nii kiiresti. Kõige hullem oli see, et Tyler hülgas ta nii, et ei andnud talle isegi võimalust midagi selgitada. Mees ju armastab teda selles ta ei kahelnud.

Tädi Lucia kuulas ta katkendliku jutu ära ja andis mõistlikku nõu:

"Cara, anna talle aega. Las ta rahuneb pisut maha. Helista talle õhtul ja seleta kõik ära."

Claudia rahunes pisut ja tal tärkas lootus, aga kui ta helistas, öeldi talle, et Tyler on lahkunud aadressi jätmata.

Kõik tunded Claudia hinges surid, nagu jõgi jääkaane all. Ta naasis Inglismaale. Vaatamata suhte katkemisele Tyleriga oli ta otsus saavutada lahutus täie ge vnenud. Nüüd teadis ta, mis on tõeline armastus olgugi vastamata.

Ent kõik kujunes teisiti, sest teda võttis vastu hoopis teine Gordon. Häbematus donžuaanist oli saanud õnn ja hoolitsev abikaasa. See muudatus tabas Claudiat ootamatult. Gordon rääkis, et naise äraolekul oli ta palju mõelnud ja aru saanud, kui kallid see temale olid. Viimasel ajal olid nad lakanud teineteist mõistmas, kuid nende abielu on võimalik päästa, kui selle nimel pingutada.

Claudia kaotas pea ja ei lükanud otsekohe tagasi ettepanekut kõike otsast alustada. Gordon tõlgendas tema kõhklemist nõusolekuna ja hakkas temaga kuni meerima nii, nagu nende tutvuse algul – kutsus teda parimatesse restoranidesse, kinkis talle punaseid roose, mis talle üle kõige meeldisid. Tal läks korda uinutada. Claudia valvsus ja kui mees ühel õhtul ta magamistuppi tuli, ei lükanud ta teda tagasi.

Lahutamisoskus lõi mõnevõrra kõikuma ja naine jättis kõik nii, nagu oli. Las arenevad sündmused loomulikult, mulikku raha, eks siis hiljem näe. Nende suhted muutusid paremaks, kui kunagi varem. Peagi avastati Claudia, et on rase. See avastus äratas temas vastandlikke tundeid. Ta oli alati tahtnud last, kuid mitte Go-

donit.

Ei tea, kuidas nende suhted oleksid kujunenud, kui ei oleks tulnud Amelia kirja, mis ta silmad avas.

Kirjas teatas lilletütar, et tal on nüüd parem ja et varsti loodavad, et ta peagi täielikult paraneb. Hommikuelusel luges Claudia kirja mehel ette, ja see plahvatas. Ta kirus Ameliat vängete sõnadega ja peatas siis naisel ironilise pilgu.

"Olge te kõik neetud!" karjus ta. "Teie, Websterid, ei oska isegi surra, kui teilt seda oodatakse! Mõelda vaid – ma juba tundsin raha lõhna!" Ta märkas, et naine hakkab nende sõnade mõtet aduma, ja naeris õelalt. "Ja jaa, tõsi, ma teadsin, et ta sureb. Sinu äraolekul sain temalt kirja. Miks ma muidu hakkasin sinu ees niivõrd lipitsema, kullake?"

Sellest päevast peale muutus ta endiseks Gordoniks. Kaotanud lootuse saada oma valdusse suur raha, hakkas ta teesklemast.

Kaks korda suutis ta mind petta, kuid kolmandat korda enam ei tule, otsustas Claudia. Ent tuli mõelda lapsele. Mis saab temast? Lapse pärast peab mehe juurde jääma. Ta oli tundnud omal nahal, mida tähendab kasvada üles vanemateta. Tema lapsel peab olema tõeline perekond.

Aeg läks. Claudial sündis tütar. Esimest korda oli ta õnnelik. Tylerile püüdis ta mitte mõelda. Mis kasu sellest on, kui nad enam kunagi ei kohtu.

Ent saatus korraldas teisiti. Kui Natalie oli peaaegu aastane, kutsuti Claudia ja Gordon mingile perekonnapiidustusele ja esimene, keda naine nägi, oli Tyler! Kuni Gordon neid teineteisele esitles, jõudis ta ootamatusešokist toibuda.

"Tyler, vanapoiss, ma arvan, et sa ei ole minu naise Claudia jaoks veel tuttav. Kallis, see on minu nõbu Aafrikaast. Tutvusin temaga hulk aastaid tagasi Oxfordis."

Hiljem ei suutnud Claudia kuidagi meelde tuletada, mida ta vastas. Meelde oli jäänud üksnes Tyleri siniste silmade külm põlglik helk, kui ta vabandas ja otsekohe lahkus. Varsti jättis ta pererahvaga hüvasti ja sõitis ära.

enne kõiki teisi. Claudial tuli kuulata Gordoni öela kommentaare – tema olevat Tyleri minema ehmatanud. Ei tea, millega?

Kohtumine Tyleriga kutsus Claudia hinges esimese tunnetetormi. Selgus, et ta ei suuda seda meest viha ega unustada.

Koju naasis ta täielikus segaduses, ja kui Gordon tahtis teda võtta, ta keeldus. Järgnes õudne reageerimine. Claudia ei olnud kunagi meest nii raevukana näinud. Ta puistas naise üle needustega ja nimetas kõiki jämedamate sõnadega. Claudia vihastas rängalt ja käskis teda oma toast kaduda. See oli andestamatu vigaga. Gordon haaras temast kinni ja paiskas kummi voodisse. Sellele järgnenud alandav stseen oli viimane piisk, mis pani kannatustekarika üle voolama.

Järgmisel päeval võttis Claudia Natalie kaasa, istus autosse ja sõitis minema. Ta ei teadnud isegi, kuhu läheb. Ta lihtsalt ei suutnud enam hetkekski Gordoni ühise katuse alla jääda.

Ent isegi sellel meeletehetel hetkel pööras saatuse ta selja. Teel tuli ta auto ratas alt ära ning sõiduk lendas vastu puud. Rohkem ei mäletanud Claudia midagi. Pärast avariid viibis ta kaks nädalat reanimatsioonis ja kui ta toibus, nägi ta voodi ees Gordoni, kes teatavalt pisarsilmil, et Natalie on hukkunud. Claudia kaotas teadvuse. Arstid muretsesid ta mõistuse pärast, kuid see jäi alles. Teda hoivas tohutu süütunne. Natalie oli saanud surma tema süü läbi. Jäänuks ta koju, juhtunuks midagi. Ta tütar elaks!

Pärast haiglast pääsemist ruttas ta tädi Lucia juurde, kohe, kui oli pikaks reisiks piisavalt kosunud. Kuulnud, et Gordon on algatanud lahutuse, ei tundnud ta midagi ja andis advokaatidele korralduse maksta väärabiulepingus ette nähtud summa, kuigi selleks kulub lõviosa ta rahast. Claudiale oli see ükskama.

Saatuse iroonia tahtel sai ta mõne päeva pärast teada, et Amelia on surnud ja jätnud tema, Claudia, Websterite hiigelvaranduse ainupärijaks. Ent ka sellel ei olnud mingit tähtsust. Masendatuna süütundest ja püüdes

meeleheitlelikult kõike unustada sukeldus Claudia meelestutusse tegudesse, mis ei olnud üldse ta iseloomule omased, kuid mis tegid temast keelepeksualuse.

Aga ega asjata öelda, et aeg on parim arst. Ajapikku unustas Claudia oma valust jagu ja suutis elada edasi, kui sellist rõõmutut olesklemist võis üldse eluks nimetada.

Claudia võpatas ja naasis retkelt minevikku. Kui palju aastaid on kaotsi läinud! Üksnes moondunud aruga Gordon võis midagi sellist välja mõelda. Tänu jumalale, kuueaastane õudus on lõppenud. Gordon ei saa enam tema ja Natalie vahele astuda. Ja mõelda vaid – oma õnne eest võlgneb ta tänu Tylerile.

Claudia naeratas oma peegelpildile illuminaatoril. Ta silmad särasid. Lõpuks ometi näeb ta Natalied pärast nii pikka lahusolekut. Ta püüdis kujutleda tütrega kohtumist, kuid sellest ei tulnud midagi. Kui ta viimati tütar nägi, oli see pisut vanem kui aastane. Nüüd saab ta varsti kaheksaseks ning Claudia ei suutnud kujutleda, milline võiks ta laps välja näha.

Üle ta näo libises vari. Püha taevas, ta ei tunne oma tütar! Sellele mõttele järgnes teine – Natalie ei tunne ta ka oma ema! Kas ta rõõmustab kohtumise üle? Claudial hakkas hirm. Mida Gordon on Nataliele rääkinud? Ta hammustas närviliselt huulde. Millise pildi oli ta lapsele maalinud nende aastate jooksul, kui tal oli võimalik Claudiat takistamatult mustata? Aga mis siis, kui ta...

Jäta otsekohe järele, käsutas ta end. Nii võib hulluks minna. Oota, lahenda probleeme sedamööda, kuidas need tekivad. Midagi muud üle ei jää. Ükskõik, mida Gordon ka ei teinud, nüüd töötab aeg tema kasuks.

Veniv ohe sundis ta illuminaatoris kõrvale pöörduma. Tyleri sinised silmad vaatasid teda ainiti. Taevas, ta oli mehe juuresoleku täiesti unustanud! Tema aga ei jõudnud ärgata, pea ta olalt tõsta, ja on nüüd tema jaoks vihane.

"Miks sa mind ei äratanud?" torises ta juukseid hõõrudes.

"Sa olid väga väsinud ja minu õlg oli juhtumisi

lähedal. Ära muretse, sa tegid seda kogemata ja sinu väärikus ei saanud kannatada." Ta piilus ripsmet vahelt, kuidas mees ringutab ja kuidas ta tugevad reie lihased pingulduvad. Ta suu tõmbus kuivaks. Mitte eriti kauge mineviku pildid tõusid taas ta silme ette ning ta kihutas need suuri vaevu minema. Ihaldada Tyleri armastust on sama, mis himustada Kuud või tähti. Nii üks kui teine on ühtviisi kättesaamatud.

"Ära loodagi saada tagasi seda, mis oli, Claudia sõnas Tyler järsult. Claudia heitis talle pilgu ja punastas mõttest, et mees oli ta seisundit adunud. "Ma ei seisa end väärivate naistega."

Veri kadus naise näolt.

"Asjata püüad mind sedaviisi solvata, Tyler. Sa oled end juba ammu ümbritsenud lipuliiniga ja ma ei kavatse sellest üle astuda. Mind huvitab üksnes Natalie." Claudia teadis, et see ei ole tõsi, kuid soovide ja tegelikkuse vahel on kuristik. Ta peaks Tylerit vihkama, kuid paraku... see on võimatu. Kui ei saa tellimise peal armastada, siis vihata ammugi mitte.

"Huvitab nii väga, et unustasid täiesti ta olemasolu."

"Kui kergel käel süüdistad sa mind kõigis surmapattudes... Sa seisad täielikult Gordoni poolel," lausub Claudia kibedalt. "Ta ju pettis mind, kui ütles, et Natalie on surnud! Tuleb välja nii, et kumbki meist valetab, sina eelistad arvata, et valetan mina. Sulle on nii mugavam. Sinu must-valge maailmapilt ei salli pooltoone. Aga sa jätad midagi kahe silma vahele, Tyler. Gordon kasutas osavalt inimlikke nõrkusi. Ta nägi ka sind läbi ja suutis sind oma tahtele allutada. Sa eksid sügavalt, Tyler, ja mitte üksnes minu puhul. Praegusel hetkel võid oska ma arvata, kumb meist väärrib rohkem kaastunnet – sina või mina."

Tyler mühatas pahaselt.

"Jäta oma kaastunne endale! Mulle ei ole see tarvis."

Claudia vangutas kurvalt pead.

"Miks sa keelad endale seda, mida väga vajad? Sa tuleks õppida suhtuma inimeste hädadesse kaastun-

ga, olemas teiste vastu sallivam ja neid mitte põlgama."

Tyler naeris lühidalt.

"Tundamatu nõuanne, eriti kui arvestada, et see tuleb sinult."

Claudia pidanuks taipama, et raiskab asjatult aega, kuid ta otsustas ikkagi püüda Tylerit ümber veenda, kas või mehe enda heaks.

"Tahaksin tutvuda sinu emaga," ütles ta rahulikult.

Tyler pöördus järsult ta poole.

"Milleks seda veel vaja on, pagan võtaks?"

Claudia võttis oma käekoti ja tõusis.

"Tahan temaga rääkida. Arvan, et meil on palju ühist. Hoopis rohkem, kui sina võid arvata. Muide, sina ei saa sellest nagunii aru. Sa käsitad kõike liiga emotsionaalselt. Vabanda, ma pean end korrastama." Claudia astus üle mehe pikkade jalgade ja läks läbi vahekäigu kabinasse tualettruumi. Ta tahtis kas või mõneks minutiks üksinda jääda.

Claudia sulges kabiiniukse ja surus hõõguva lauba vastu külma peeglit. Miks ta Tyleri pärast nii kangesti nutab? On talle veel vähe sellest, et saatus talle Natalie andis? Ent ta armastab seda meest ikka veel. Armastus aga tähendab armastatu omakasupüüdmatust abistamist ka siis, kui ei loodagi midagi vastu saada. Tyler aga vajab ilmselt abi, sest vihkamine närib teda, ei lase elust täit rõõmu tunda. Aga kui ta muutub vähemaks ja sallivamaks, siis ehk andestab talle? Terve mõistuse kiuste lootis ta seda hingepõhjas ikkagi.

See on temast puhtakujuline meeletus! Ent kas ta ei julgenud loota ka seda, et ta tütre taas tagasi saab? Miski see juhtus. Saatus tegi talle kuningliku kingi. Võib-olla muutub Tyler aja jooksul? Tuleb olla kannatlik ja ettevaatlik, õppida elama temaga lähestikku ja teda kaudselt mõjutama. Nagu tema, nii on ka Tyler langenud Gordoni intriigide ohvriks. Seda on kaasaegse võimatu tõestada, kuid tasub proovida.

Koostis delikaatne koputus uksele. Keegi andis hõlpsalt mõista, et ta on hõivanud tualeti liiga kauaks. Claudia pühkis kiiresti märja paberkäterätiga nägu,

seadis jumestuse korda, astus välja ja naeratas ko-
metult oma järjekorda ootavale noorele naisele.

Claudia äraolekul oli Tyler jõudnud kuue selja-
võtta ja tellida kaks tassi kohvi. Naine rüüpas kõrveta-
kuuma vedelikku ja tänas Tylerit. Ta oli väga va-
hommikust söönud ja tundis alles nüüd januvaev.
Tyler ei vastanud ning nii nad jõid mõne aja vaiki-
kohvi.

Mõistagi pöördusid Claudia mõtted taas tütre poole.
Ta ei ole teda nii kaua näinud ja ei tea temast midagi.
Kas tal läheb korda kaotatud tasa teha? Küsimused, aina
küsimused... Kas tahab Tyler neile vastata? Ometi oli üks
küsimus nii oluline, et ta julges on vaikiva kaaslaste poole
pöörduda.

"Tyler..."

Naise kähe hää äratas mehe mõtteid.

"Mis on?"

See oli öeldud nii järsult, et Claudia võpatas ja vajus
sügavamalt istmele. Issand, kuidas see mees teda vihkab!

"Ei midagi. Ära muretse," pomises naine, vaadates
lennuki kõrval ujuvat pilve.

Tyler ohkas, näol märtriilme.

"Claudia, mul ei ole aega sinu mängu kaasa teha.
Sa tahtsid midagi küsida? Eks küsi siis!"

Naise sõrmed pigistasid kõvemini tassi. Miks ta oma
seda juttu alustas? Paraku oli nüüd liiga hilja taanduda.

"Ütle... milline ta on?" No nii, ta küsis ikkagi. Nüüd
saavad talle osaks jämedused.

Tyler ei olnud nähtavasti sellist küsimust oodanud.
Ta vaikis. Vaikis nii kaua, et Claudia arvas, et ta ei mõ-
legi vastata.

"Nataliel on pikk pats..."

Claudia vaatas talle otsa.

"Tal on siis pikad juuksed?"

Tyler kõõritas teda pilkavalt, aga tema hääles
olnud iroonia varjugi. Veelgi enam – tema sõnad kõlasid
ebatavaliselt leebelt.

"Natalie tegi oma koduõpetajale Vandyle selgeks,
et tahab pikki juukseid."

"Tal olid sellised toredad tihedad juuksed..." pomis-
es Claudia tollest aega meenutades. "Kastanpruunid...
Aga praegu?"

"Praegu on need samasugused," vastas Tyler kuivalt.
Tal on helepruunid silmad, püstine ninake, mis talle
ei meeldi, ja põskedel tedretähnid, mis teda ärritavad.
Näonahk on sinu omast heledam. Pea mu sõnad meeles
Nataliest tuleb tõeline kaunitar."

Claudia puhkes heameelest naerma.

"Kas tõesti?"

Tyler kortsutas kulmu.

"Ta on täiesti sinusse. Gordoniga ei sarnane ta
milleski."

Claudia ohkas.

"Kui see ei meeldi? Tahan öelda – ega see ei mõjuta
sinu suhtumist Nataliesse?"

"Muidugi mitte!" nähvas mees. "See ei ole tema süü,
et tal on selline ema. Tal lihtsalt ei vedanud. Ta on
süütu lapsuke ja ma teen kõik, et ta selliseks jääkski."

"Mida sa sellega öelda tahad?"

"Ära loodagi, et võid Natalie enda mõju alla saada,"
hulatas Tyler külmalt.

Nende pilgud kohtusid.

"Ta on minu tütar, Tyler. Ma ei taha olla talle
kõrvaline isik," sõnas Claudia kindlalt. "Mida sa oled
minust rääkinud?"

Tyler muigas süngelt.

"Mitte ühtki sõna."

"Ma ei usu sind! Ta on kindlasti minu kohta küsi-
nud."

Tyleri tumedad kulmud kerkisid pisut.

"Minult ta küsinud ei ole, ja nii palju, kui ma tean,
ta teistelt mitte. Kardan, et Nataliel ei ole aimugi sinu
olemasolust."

Kui lennuk Hithrow' lennuväljal maandus, oli juulimees pime. Sadas vihma, taeva all roomasid rasked pilved. Sestap näis, et öö on saabumas, kuigi oli veel üsna varajane aeg. Kui Claudia trepist alla astus, hoovas ta näkku jahe niiske õhk. Räbal ilm halvendas niigi süngi meeleolu.

Mida lähemal oli Natalie, seda enam hakkas Claudia närvitsema. Tyleri viimane märkus keeras ta äärmusele pingule. Pärast seda vestlus katkes ja Claudia jäi mõtlemõtete üksinda. Kuulnud, et Natalie ei ole ilmselt tanud tema vastu vähimatki huvi, sattus naine halbade eelaimuste küüsi. Ma ei ole tütreaga kohtumiseks valmis leidis ta. Mis saab siis, kui Natalie ei taha minuga rääkida?

Pärast lennureisi lõppu tundis ta mõningast kergeidust. Sunnitud tegevusetus oli läbi. Nüüd võis võtta ette midagi praktilist. Pagas anti välja imekiiresti ja peagi astusid nad väljapääsu poole.

Tyler võttis ta käsivarrest kõvasti kinni ja juhtis parkla poole.

"Jätsin oma auto sinna," seletas ta lühidalt ja kõneldes nii kiiresti, et Claudia ning käru lükkav pakikandja talle vaevu järele jõudsid.

"Kui kaua aega kulub haiglasse jõudmiseks?"

"Praegusel kellaajal ei ole liiklus eriti tihe, nii jõuame üsna kiiresti." Tyler avas autouksed ja lasi Claudia käe lahti, et pakikandjale tasuda. "Küllasta lastakse seal sisse igal ajal. Võiks ju tulla ka hiljem, kuid minu arvates peaks kohe haiglasse minema. Naised tahavad kõigepealt hotelli minna ja ümber riietuda?"

Mees näis olevat kindel, et Claudia eelistab teatud varianti.

Naine jälgis, kuidas ta kohvrid pakiruumi asetab, tundis end üleni hirmust värisevat. Ta teadvus na-

haheatus. Ühelt poolt kippus ta kärsitult tüdard nägema, teiselt poolt püüdis alateadlikult seda hetke edasi lükata.

"Ei... Natalie ootab sind, eks ole?" Ta tõmbas peo üle juuste ja naeratas närviliselt. "Pole tähtis, kuidas ma välja näen. Aga... kas operatsioonieelne erutus ei ole sulle kahjulik?"

Kas talle ainult näis või vilksatas Tyleri pilgus tõesti heakskiit?

"Siis söidame otse haiglasse," otsustas mees ja hoidis talle ust lahti.

Mõne sekundi pärast lülitus ta osavalt liiklusvoogu ja auto suundus Londoni poole. Vihm tugevnes. Claudia jälgis masinlikult klaasipuhastite rütmilist liikumist esiklaasil. Need nagu loendasid sekundeid. Tikk-takk... Kui Tyler osutaks talle pisutki tähelepanu ja jagaks ta erutust, oleks tal kergem. Mees aga vaatas otse ette ja keskendus teele.

Mis teda ootab? Kuidas Natalie ta vastu võtab? Ta hakkis läbi pea mitmesuguseid variante, arutas, kuidas sinna astuda, mida öelda, kuid tundis, et läheb ikkagi üha enam ähmi, ja toibus alles siis, kui auto haigla poole pöördus. Tyler paigutas sõiduki parklasse ning Claudia astus juba nõtkuvatel jalgadel suure, kirkalt valgustatud hoone poole.

Otsustav hetk lähenes vältimatult. Nüüd astuvad nad lifti, sõidavad vajalikule korrusele, astuvad piki koridori - ja ta on tütreaga silmitsi...

Kui liftiuksed kinni sahisid, Claudia võpatas. Ta sõda langes niiõelda saapasäärde. Sellest ei tule midagi head. Kuidas ta julges loota, et Natalie teda rõõmuga vastu võtab? Claudia nimetas end egoistiks, kes mõtleb üksnes iseendale. Tüdruk ei oota teda, ta võib ehmuda, endast välja minna, kuid tal ju seisab ees ohtlik lõikus... Ikkagi tulnuks oodata ja tulla pärast operatsiooni.

Lift peatus käratult. Liisk on langenud, taandumis- teed ära lõigatud. Südame võbisedes järgnes ta Tylerile piki koridori. Veel kunagi elus ei olnud ta tundnud sellist hirmu. Hetkeks kartis ta isegi, et kaotab teadvuse.

Ühe ukse juures jäi Tyler seisma ja pöördus kaaslaste poole. Nende pilgud kohtusid. Nähes, et Claudia olinestamise äärel, mahenes mees pisut.

"Natalie ei tea, et sa siin oled. Sul oleks vist parem ukse taga oodata. Lähen ja ütlen talle."

Claudia noogutas tänulikult ja neelatas vaevaga. Rääkida ta ei suutnud. Tyler seisis veel mõne hetke ja astus palatisse. Uks hakkas automaatselt sulguma. Claudia kõrvu kostis Tyleri summutatud hää. Keele vastas talle ning Claudia süda tõmbus valusalt kokku ja põlved nõtkusid. Teadmata isegi, mida ta teeb, haaras naine uksest kinni, et see ei sulguks. Hele lapsehääle tõmbas teda nagu magnet. Ta astus üle läve, peatus ja laskis pilgu üle ruumi.

Palatis oli kolm inimest. Voodi juures seisis noor naine pisut üle kahekümnene tagasihoidlikus suvekleidis. Naine. Tyler istus voodiserval ja kummardus kõhnukesel tüdruku kohale. Natalie!

Claudia tõmbas raskelt hinge. Lõpuks ometi nägi ta oma tüdruki! Süda kippus kildudeks lendama. Issand, milline väike, habras, kaitsetu ja väga-väga ilus! Tyler oli teda hästi kirjeldanud – nipsnina, tedretähnid, suured helepruunid silmad. Ta ei meenutanud millegi poolest seda raasukest, kellena oli Claudia mällu jäänud. Gordon riisus temalt need aastad, millal laps kasvas ja arenes. Ma ju ei tunne teda üldse, mõtles Claudia meelelehel. See tüdruk ei ole minu laps, nuttis hääletu süda. Tema ees on võõras, kelle käes on tohutu võim. Millest tal ei ole aimugi, kuid millega ta suudab hävitada oma ema.

Claudia käed hakkasid kipitama. Ta tahtnuks haarata tütar süle, suruda ta rinnale ja enam mitte lasta, täita lõpuks tühik, mis on teda kuus aastat piinanud. Ainult Natalie suudab selle põhjatu sügavuse täita.

Ootamatule tuhinale alludes astus Claudia edasi. Teda vaatas kolm paari imestunud silmi. Sugene pingeline vaikus.

Esimenesena toibus Tyler. Ta kortsutas kulmu, hüppas püsti ja haaras Claudia käsivarrest.

"Ma vist käskisin sind oodata!" sisistas ta pahaselt. Claudia ei pööranud tüdrukult pilku.

"Ma ei suutnud oodata... Palun ära aja mind minema."

Tyler vandus vaikselt ja astus ta ette ilmse kavatsusega teda tütre pilgu eest varjata.

"Kuule, Claudia..."

"Kas see on tema?" katkestas helisev lapsehääle.

Tyler jäi vait. Hetkeks vilksatas ta näol kõhklus, siis aga kehtas fatalisti ilmel õlgu ja astus kõrvale.

Suured helepruunid silmad vaatasid nii vaenulikult, et Claudia võpatas, sundis end naeratama ja astus voodi juurde.

"Tere, Natalie," lausus ta vaikselt ja kummardus tüdruki suudlema, kuid see pöördus kõrvale. Claudia sai talle noahoobi südamesse – nii terav oli valu. Ta püüdis kurku kerkinud klompi alla neelata ja ajas end hõimelt sirgu.

Suured silmad kahvatus näokeses vaatasid teda hõimelt.

"Kas sa oled tõesti mu ema?" küsis tüdruk ükskõiksel häälel.

"Jah..."

"Kas tead, et isa raha on nüüd minu. Praegu vaatab ta selle järele, kuni ma suureks saan, jah?" küsis ta oma hooldaja poole pöördudes.

"Ma ju tead, et jah, aga praegu ei ole sellest rääkimiseks õige aeg ega koht," pomises Tyler leebe etteheitega.

Natalie tegi suured silmad.

"Miks? Las ta teab. Ta ju tuli raha pärast!" Natalie vaatas kivinenud Claudiale väljakutsuvalt otsa. "Ütle, kas see tõsi?"

Claudia vaatas Tylerile, seejärel tütrele paluvalt otsa.

"Ei. See ei ole tõsi. Ma tuln sinuga kohtuma, Natalie. Ma miks... miks sa arvad, et mulle on tarvis sinu raha?"

"Natalie ütles, et sa kunagi välja ilmud, kuid ainult raha pärast."

"Aga see on vale!" hüüdis Claudia tütre morni näkku.

vaadates. "Ma tuln seepärast, et armastan sind!"

Natalie kehtas õlgu.

"Isa hoiatas mind, et sa just nii ütled."

Claudia astus tahtmatult sammu tagasi ja püüas säilitada rahu.

"No oli su isa alles kavalpea," sosistas ta kähedalt tundis, kuidas talle pisarad silma valguvad.

"Mis, kas sa nutad?" küsis tüdruk uudishimulikk

Claudia pühkis kiiruga silmi ja tabas endal te pool voodit seisva noore naise kaastundliku pil Claudia põskedele valgus häbipuna. Võõra naise ka tunne oli viimane piisk ta alandustekarikasse. Ta nahtas kibedalt.

"Milline rumalus, Natalie... Kindlasti rääkis su ka seda, et ma ei nuta kunagi," ütles Claudia väris häälega. "Näib, et olen siin liigne. Sa tahaksid kind olla koos Tyleriga. Ma ei hakka teid segama. Head Natalie." Ta heitis pilgu Tylerile. "Ootan sind koridor Tundes, et hakkab otsekohe toinama, pöördus Claudia ümber ja jooksis palatist välja.

Koridoris astus ta lähima avatud akna juurde, ahahnelts niisket õhku ja võitles silmatikkuvate pisar vastu. Ikkagi voolasid need silmist. Claudia vajus abiseina najale. Gordoni teole ei osanud isegi nime le Vähese sellest, et ta temale Natalie surmast valetas, shdas ta veel tütrele vaenulikkuse ema vastu! Seda juhukui nad peaksid kunagi kokku saama. Ta saavutas eesmärgi. Natalie vihkab teda...

"Missis Peterson, palun istuge."

Murest hõivatuna ei märganudki Claudia, et enenem üksinda. Ta avas silmad ja nägi sedasama n naist, kes oli saanud tema alandamise tahtmat tunnistajaks. Suutmata vastu vaielda, toetus ta kaas kääle, istus ühele akna all seisvatest toolidest ja lahtas pea seinale.

"Kas toon teile midagi? Vahest ehk jooksite teed kohvi?"

Claudia huuled kõverdusid millekski haleda natususe taoliseks.

"Kas te olete?"

"Vandy Nicols, missis Peterson, Natalie guvernant. rasegu pigem põetaja."

"Jah, ma mäletan... Tyler rääkis teist. Paraku, missi lüüdi, ei saa mind miski aidata, aga ma tänan teid kaastundmise eest."

Vandy istus Claudia kõrvale.

"Te läksite endast välja seepärast, et Natalie teile kahematusi ütles. Uskuge mind, nii ta ei mõtle."

"Ei, te eksite." Claudia vaatas vestluskaaslasele otseselt. "Kas tundsite minu endist meest?"

"Jah," vastas see lühidalt ja langetas pilgu.

Claudial tekkis ootamatu aimus.

"Sa aru..." lausus ta paljutähendavalt.

Vandy läks kohevile.

"Kardan, et mõistsite mind valesti. Ma ei kuulunud ema... naisterahvaste hulka," pomises ta kohmetult.

Claudia ajas end toolil sirgu.

"Aga ta püüdis teie soosingut võita?" Vandy punastas kergelt. "Oo, ärge muretsege, mind see ei šokeeri. Ma ei teadlik tema niinimetatud kiindumustest."

Vandyl hakkas ilmselt kergem.

"Ma ei teadnud, kuidas te sellesse suhtute. Mõned naised... noh, te saate aru..."

"Need naised ei olnud Gordoniga abielus. Ta ei varjanud minu eest midagi, see isegi pakkus talle rahulolu. Ta hakkas mind petma kohe pärast pulma," valetas Claudia kuivalt ja vaatas Vandyle huviga otsa.

"Ärge pidage mind ebadelikaatseks, kuid tahaksin väga teada, miks te ta ligitikkumised tagasi lükkasite. Tal ei naiste hulgas tohutu menu. Keegi ei suutnud talle vastu panna." Sealhulgas ka mina, lisas ta endamisi.

"Kuidas seda nüüd öelda... Mister Peterson oli liiga liiga, liiga veetlev. Temas oli kõike pisut liialt ja seepärast ei ta võlts ja ebaloomulik... Mis aga puutub Nataliesse... Teie tütar on väga hea tüdruk, missis Peterson. Mina ei näidanud ta end parimast küljest. Ma ei tea, kas talle sisse läks. Üldiselt orienteerub ta inimestes hästi, kuigi on veel väga väike. Natalie armastab mind

ja mister Monroed, sest teab, et meie teda armastame. Onnetuseks taipas ta nagu minagi, et tema isa teda tõeliselt ei armasta. Sõnades ega tegudes ta seda väljendanud ja kõik pidasid teda ideaalseks isaks. Lihtsalt tundsin, et ta ei ole võimeline kedagi armastama."

Claudia tajus, et Vandy räägib siiralt. Tark tüdruk ja nähtavasti Nataliesse väga kiindunud.

"Ah, Natalie..." ohkas ta.

"Minu asi ei ole arutleda selle üle, miks te Nataliele maha jätsite," sõnas Vandy leebelt, "kuid olen valmis kihla vedama ükskõik mille peale, et teie tüdruktarmastate. Kuulge minu nõuannet – ei maksa meelt heita. Jah, tüdruk võttis teid jahedalt vastu, kuid ta vajab teie armastust, kuigi seda veel ei tunnetata. Ta solvab teid, kuna ta teid veel ei usalda. Teda meelestatid vastu. Teil tuleb sellest võõristusest jagu saada. Kardetav, et see ei kujune kergeks, aga kui mul on õigus ja teie teda tõesti armastate, läheb kõik korda."

Claudia asetas peo Vandy käele.

"Täna teid. Te ei oska kujutleda, kui oluline mulle seda kuulda. Ma armastan Natalie väga, olen alati armastanud. Milline õnn, et te minu äraolekul kõrval olite! Te asendasite talle ema. Kahju, et Tyler tahab mind mõista... Kas Tylerile on teada, et Natalie teab, kuidas Gordon temasse suhtus?"

"Ma ei usu, missis Peterson. Ka kõige targemad naised ei näe sageli oma ninaotsast kaugemale. Peale selle oskas teie abikaasa kõigile kärbseid pähe ajada."

"Teid ta ju ei suutnud haneks vedada," lausus Claudia naeratades.

"Mind mitte." Vandy puhkes naerma ja vaatas Claudia pea. Naine pöördus.

Piki koridori lähenes neile Tyler, kulmud murelik kortsus.

"Vandy, Natalie palub sind enda juurde. Soovitan talle head ööd ja lubasin hommikul enne operatsiooni läbi astuda," sõnas ta Claudia poole vaatamata.

Vandy tõusis.

"Kohe lähen. Homme näeme. Nägemiseni, missis Peterson. Oli tore teiega tutvuda." Ta naeratas hüvasti andes ja läks palatisse. Claudia ja Tyler jäid kahekesi.

Nad vaiksid minutikese, siis kõhatas Tyler ja lausus ahmetult:

"Mul on kahju, et Natalie sinuga niiviisi tegi."

"Tõsi või? Sul on tõepoolest kahju? Mina arvasin, et sa oled rahul. Kas sa ei arva, et sain selle, mille olin ära saanud?"

Tyleri lõualihas tõmbles.

"Ma ei oodanud, et ta sind nähes rõõmustab, kuid olen kurvastatud ta käitumise üle. Olen teda alati pidanud tarkaksvatatud tüdrukuks. Ausalt öeldes ei osanud ma karta, et ta sulle jämedusi ütleb."

"Jah," nõustus Claudia kuivalt. "Vaevast sa seda teha võiksid. Aga ära muretse, midagi hirmsat ei juhtunud. Natalie tahtis mind solvata ja see läks tal korda. Mina ju ei lootnudki, et ta mulle kaela viskub. Mul ei ole kerge ta usaldust võita. Gordon suutis ta minu vastu meelestatada."

Tyler astus lifti poole ja Claudia järgnes talle.

Gordon ei puutu asjasse. Oled ise kõiges süüdi. Mina ju jätsin Natalie maha. Ta on küllalt suur mõistlik naine, kes teda armastab ja kes mitte."

Liftiuksed avanesid ja nad astusid sisse.

"Loodan seda väga!" haaras Claudia õhinal sõnast talle. "Tõestan talle, kuidas ma teda armastan!"

Tyleri kulmud kerkisid pilkavalt.

"Väga liigutav, Claudia. Aga mis saab edasi? Kaod teid? Sa põhjustad ainult ebameeldivusi. Hakkan juba otsustama, et sind siia tõin."

Lift peatus esimesel korrusel. Tyler astus kõrvale ja vaatas Claudia ette.

"Vabanda, Tyler, kuid pean valmistama sulle pettuse. Sul ei lähe korda minust niisama lihtsalt lahti minna. Kavatsen jääda siia ja sina ei suuda mind takistada."

Tyler heitis talle mürgise pilgu.

"Oled kindel? Sa alahindad mind."

"Miks nii? Ma hindan sind vääriliselt, kuid meele, et ma hakkan võitlema."

Nad jõudsid auto juurde, kuid Tyler ei avanud u. Ta pöördus Claudia poole ja võttis tal lõuast kinni.

"Ära unusta, et Gordon määras mind Natalie ho. dajaks."

Claudia süda võpatas, kuid ta ei pööranud pilli kõrvale.

"Ähvardad? Püüad minu ja tütre vahele astuda? K. tus naerdakse sind välja. Aga just sinna sa satud, l. oma jonni ajama hakkad. Ma olen ema ja mul rohkem õigusi kui sinul, Tyler. Nii moraalses kui ju. dilises mõttes." Tuleb astuda ühendusse advokaad. ja täpsustada, kas see on nii, otsustas ta endam.

"Kellelgi pole minust rohkem õigust Nataliega kohtud.

"Isegi siis, kui ta seda ei soovi?" küsis Tyler libeke. selt.

Claudia võpatas ja astus tagasi. Hoop läks märki.

"Käi sa kuradile!" karjus ta, pöördus ja pühkis van. silmi. Siis tõmbas ta rahunemiseks sügavalt hinge. "tean, et Natalie mind vihkab," sosistas ta kähedalt, "a. parem olgu juba vihkamine, kui ükskõiksus. Tunnist. et vajan oma tüdrit, kuid võid olla kindel, et ma ei. talle paha. Kui tahad, võin isegi vanduda, et ei hak. tema hingerahu häirima."

Saabunud vaikuses oli kuulda üksnes Claudia k. kendlikku hingamist. Tyler võttis tal õlgadest kinni. pööras näoga enda poole, kergitas siis ta lõuga ja vaat. pisaraid täis silmadesse.

"Mäherdune leplikkus... Sellisena ma sind ei mälet. Naine langetas laud.

"Sa ei tunne mind üldse. Pole kunagi tundnud. lausus ta tasa.

"Selles on sul vist õigus," nõustus Tyler.

Claudia südames soojenes lootusesäde.

"Tyler..."

"Sa oleksid pidanud Gordoni juurde jääma," katk. tas mees teda kuivalt.

See märkus ajas Claudia marru.

Sul on kerge öelda! Sa vist ei ole kunagi pidanud. midagi ohverdama. Aga mina pidin, ja mitte üks kord. i tead, mida ma sulle ütlen? See on valus! Nii valus, i võib aru kaotada. Aga sina ei suuda millestki aru. tada. Sa ei oska kujutledagi, mida tähendab kogu. a kannatada, iga minut, iga tund. Ja nii päevast päe. aastast aastasse... Tunda, kuidas hing pikkamisi. tseb, püüda mitte mõelda, kõike unustada... Seni, i sa ei ole neid pörgupiinu üle elanud, ei ole sul. ausi mulle moraali lugeda ega näpuga näidata, mida. a pean tegema ja mida mitte."

Isegi poolhämarduses nägi Claudia, kuidas mehe. masoormed vihast puhevile tõmbusid.

Jäta järele, Claudia. Sul on hüsteeriahoog."

Tõupiline meeste vastus kõigile probleemidele! Ei. mul mingit hüsteeriat. Sina aga oled ennasttäis. lepuhutud kalkun!"

Jämedustega ei saavuta sa midagi," vastas Tyler.

Ei tea miks, kuid Tyleri sõnad mõjusid talle nagu. ni dušš. Kogu tema tigidus kadus kusagile.

Siitamaale ei saavuta ma üldse midagi, ükskõik. mida ma ka ei teeks," ütles ta kurvalt.

Ka enesehaletsemine ei vii sind kusagile." Mees. umardus ja keeras autoukse lukust lahti.

Claudia vaatas ta langetatud pead.

Mida ma siis pean tegema? Ütle mulle, ja ma järgin. ni nõuannet. Vannun, et olen valmis kõigeks!" hüü. is naine ja tundis, et ta vaimujõud on otsakorral ning. i ta võib otsekohe töinama pista.

Temast erinevalt valitses Tyler end täielikult. Põlgli. ni nagu krimpsutades ajas ta end sirgu.

No näe, ma ju ütlesin, et oled plahvatuse äärel. i autosse ja püüa end kokku võtta."

Masendatud ja tühjenenud Claudia kuulas sõna. i ükskõik mida ta ka ei teeks, pöördub see ikkagi tema. vastu... Turvavööd kinnitades jälgis ta, kuidas Tyler. iher auto läheb ja rooli taha istub. Kui sõiduk liikuma. hakkas, libistas ta keele üle kuivavate huulte ja ütles. ihele.

"Anna mulle andeks..."

Tyler ohkas raskelt.

"Me mõlemad ei käitunud just kõige paremini. Sõidame õige hotelli, võtame einet ja lõdvestume pisut. Pärast arutame kõike rahulikult. Nõus?"

Claudia kahtles, kas neil läheb korda ühist kohtumist leida, kuid ei hakanud vastu vaidlema.

"Hea küll."

Hotell asus haigla lähedal ja seepärast oli Tyler valinud just selle. Pärast rasket päeva näis Tyler number lausa paradiisiaiana. Lõpuks ometi saab pisut puhata. Ent niipea, kui Tyler oli ukse sulgenud, hakkas ta jälle närvitsema. Esimest korda üle mitme aasta jäid nad kaas kahekesi.

Südame põksudes vaatas ta, kuidas Tyler mugavalt sügavasse tugitoolisse isus ja mõnuga jalad ette sirutab.

"Kas sööme siin või lähme alla restorani?"

Tyleri küsimus tabas teda ootamatult. Ta võpatas punastas, nagu oleks teda tabatud mingilt inetult teadmusest.

"Mul ei ole isu."

"Keha kinnitada on ikkagi tarvis. Sa ei ole ju hommikust peale midagi sünnud." Tyler küünitas telefoni järele. "Lasen õhtusöögi siia tuua."

Claudia ei hakanud vaidlema.

"Tee kuidas tahad, Tyler. Muide, nii sa ju harilikult teedki. Vabanda, ma tahan duši all käia ja riideid vahetada."

Ta haaras oma kohvri ja vaatas elutoa teises servas oleva kahe ukse poole.

"Milline on minu tuba?"

Tyler osutas käega ning Claudia astus näidatavale magamistoa poole. Sulgenud enda järel ukse, ohustas ta kergendatult. Lõpuks ometi on ta üksinda!

Ent tema rõõm jäi üürikeseks. Toas oli kaks ühesmesevoodit, millest üht oli ilmselt kasutatud. Kas tõesti tuleb elada Tyleriga ühes toas?!

Ta läks elutuppa tagasi. Tyler oli just lõpetanud telefonikõne ja taipas kohe, milles asi seisab.

"Kardan, et sul ei vedanud, Claudia. Vabu üheksa

...siis nambreid ei olnud ja tuli võtta kahene." Naise meelest nähes kehtis ta õlgu. "Ma aimasin sinu meeleeringut ette ja näen, et ei eksinud. Ometi tuleb sul sellega leppida. Turismihooaeg on kõrgpunktis."

"Aga on ju teisigi hotelle!"

"On küll, kuid see on haiglale kõige lähemal. Mul ei ole mingit tahtmist sinu järele läbi poole linna sõita. Kui et meeldib see sulle või mitte, sul tuleb siia jääda."

"Aga teine magamistuba?"

"Seeal oõbib Vandy. Kui sul rohkem küsimusi ei ole, tule vanni. Sa vist tahtsid duši alla minna? Siis tule kiiresti, õhtusöök saabub mõne minuti pärast."

Nõutud, tal on igale küsimusele vastus valmis! Endale meeldiks jääda ta ei tohtinud, sest mees võib mõelda, et ta kardab temaga kahekesi jääda.

Claudia läks magamistuppa. Tuleb taanduda. Mehele ei meeldi see nähtavasti ükskõik. Tema peab samuti võtma enda olukorda nii, nagu see on. Ometi tundis ta oma mehe üha enam. Tyleri riide kõrvale kappi riputades mõningat rahulust. Näis olevat täiesti loomulik, et nad elavad ühes toas, ja teistsugustel asjaoludel oluks ta õnnelik. Aga mehele ei maksnud mõeldagi. See oli täiesti kohatu. Claudia võttis hommikumantli ja lõi kapiukse otsustavalt kinni.

Duši värskendas teda. Soe vesi pesi väsimuse maha. Ta tõmbas virsikukarva siidmantli selga ja kuulis siis, kuidas uksele koputati. Tyler hõikas talle, et õhtusöök on kohal. Tal polnud küll isu, kuid Tyleril oli õigus – pärast sellist väsitavat päeva on tõesti vaja keha kinnitada.

Õhtusöök oli serveeritud nurgalauale. Tyler ootas teda. Lambihelk valgustas ta väsinud nägu. Kunagi ei ole nad sageli niiviisi mingi õdusas kohvikus, kuidas kätest kinni ja vaatasid teineteisele silma. Neid ei unusta ta surmatunnini. Huvitav, kas ka Tyler mõtleb, kui õnnelikud nad toona olid? Või on mees juba alaliseks südamest kustutanud? Tõenäoliselt see on õige.

Claudia kahetses äkitselt, et ei olnud pannud selga

midagi rangemat. Mantli õhuke riie ei varjanud naiselikke vorme. Tyler võib arvata, et ta on riietunud nii selleks, et tahab teda kiusatusse viia. Seda aga püüdnud tal mõtteski. Kohvri pakkis Serafina, ta pani sinasjad, mida Claudia tavaliselt kandis. Naine ärriti kergelt – miks ta peaks oma harjumusi Tyleri pärast muutma? Tal on ükskõik, mida mees arvab. Häbene ei ole mingit põhjust. Claudia kergitas uhkelt pead astus laua juurde.

Nähes isuäratavalt lõhnavat munaõega raskepärast inglise roa asemel imestas Claudia pisut. Toidu lõõg tekitas otsekohe söögitahtmise.

"Kummaline, et sa hotelli asusid," tähendas ta tolmikallale asudes. "Sa ju rääkisid, et elad Londonis."

"Ma müüsin oma korteri ära, kui pärsin neli aastat tagasi Shropshire'is maja. Kui olin seal mõne aja eemal, leidsin, et võin seal sama hästi töötada, kui Londonis elades."

Kui esimene nälg kustutatud, toetus Claudia toolileeni najale ja võttis veiniklaasi, mida ta ei olnud seni ajani puudutanud, ja rüüpas söömukese. Peen puuviljamaitse näis olevat tuttav. Naine ajas end sirgu, asetades klaasi rõhutatud liigutusega lauale ja vaatas Tyleri etteheitvalt otsa.

"Ei meeldi? See on California vein, üks parimaid sõnas mees silmi vidutades.

Claudia käed pigistusid tahtmatult rusikasse.

"See on Gordoni lemmikvein ja sa teadsid seda varem hästi."

Tyler naeratas rahulolevalt.

"Kahtlemata oskad minu hoolitsust hinnata."

Naine hoidis kõigest väest pahameelepurset taga.

"Seda ma küll ei osanud arvata, et oled võimeline säherduseks madalmeelsuseks!"

"Tahtsin sulle midagi meelde tuletada."

Claudia pigistas hambad kokku.

"Asjatu vaev. Ma ei ole nagunii midagi unustanud."

"Naistel on lühike mälu. Nagu öeldakse – mis möödub, see südamest. Seetõttu sa vist läksidki selle

lühike Itaaliasse?" küsis mees küüniliselt muiates.

"Vaevalt sina suudad aru saada, miks ma seda tegin," vastas Claudia vastu.

Tyler laskis selle vastuse kõrvust mööda.

"Sa läksid tädi villasse tagasi. Kui tutvusime, elasid seal?"

"No mis sa kostad! Kas ta tõesti seda mäletab?"

"Jah. Mul oli tädi Lucia seltsis alati hea."

Tyler vaatas talle ainiti otsa.

"Kas ta teadis meie suhetest?" küsis mees järsult.

"Muidugi," vastas Claudia häirimatult. "Ma ei teinud sellest saladust ja ei häbenenud oma käitumist. Tädi oli olnud selle vastu midagi."

Tyler kergitas imestunult kulme, ent samas omanäoliselt ja nagu endise külma ilme.

"Kui ma ei eksi, siis rääkisid, et ta on kunstnik?"

"Jah," kinnitas Claudia ja tundis, kuidas viha temas hakkab. "Ta maalib praegugi. Arvad, et ma tahan, millele sa vihjad? Tahad öelda, et ta on boheemlane ja kiidab seepärast heaks moraalse lodevuse? Olgu tema teadmiseks, et ta on väga korralik ja peenehäälinine inimene ning tal on täiesti normaalsed vaated meeste ja naiste suhetele. Ta ei pea naisi meeste orjaks, kes peavad vaikides kannatama ning oma isandate ja käskijate tegusid taluma. Naistelgi on õigus meele!"

"Järelikult on altari ees antud töötused sulle tühi-ajaks kõma?" pahvatas Tyler öelalt.

Claudia silmad sähvatasid. Sellist etteheidet ei olnud ta ära teeninud. Kuidas ta julgeb tema elu üle mõista, kui ta sellest midagi ei tea?

"Mehed vannuvad samuti truudust, kuid see ei takista neid kergel käel oma naisi petmast."

Tyler kehitas õlgu.

"Ma ei ole öelnud, et me oleme tiibadeta inglid."

"Aga naised peavad sinu arvates need olema, on ju nii?" hammustas Claudia vastu. "Nagu Caesar's naine?" "Jah, ta tõusis ja asus ümber diivanile. "Kuula, mida ma sulle ütlen, ja seejärel võid minu üle naerda nii palju,

Tyler kummardus ettepoole.

"Ja sa ei hakkagi end õigustama? Enamik naisi sinu asemel oleksid seda teinud."

Claudia heitis talle põlastava pilgu.

"Mina ei ole enamik. Mina olen mina. Mul ei ole tarvidust kellegi ees midagi õigustada. Aga kui sa tahad mind kuulata, siis räägin sulle kõik ära, nagu oli."

Tyler naeratas, istus ja tõstis jala põvele.

"Ma olen muinasjuttude kuulamiseks liiga vana Claudia. Sinu elu on kirjeldatud ajalehtedes, must valgel. Soovi korral võin neist leida kõik, mida tahan."

Claudia andis alla. Temaga rääkida on sama, mis peaga vastu seinaga joosta. Ta ohkas, toetus diivani seljatoele ja keris jalad enda alla.

"Ja sina usud kindlasti kõike, mida lehtedes kirjutatakse?" küsis ta pilkavalt.

"Kas siis reporterid sind laimasid?"

Mehe rahulolev ilme mõjus Claudiale nagu punane rätik hõõrle.

"Mitte päriselt. Midagi vastab ka tõele. Ma tegin tõesti mõne tüki, mida hiljem kahetsesin." Ainult et keegi ei küsinud, miks ta seda tegi. Ka Tylerit ei näinud see põrmugi huvitavat.

Mees heitis talle põrmustava pilgu, kuid Claudia oli ta põlglikkusega juba harjunud.

"Siin pole millegi üle uhkustada. Kui sa kavatseksid kas või harvagi Nataliet näha, siis tuleb sul oma õistseikluste janu ohjeldada. Vaevalt see talle meeldib ja ei lähenda ka sind soovitud eesmärgile. Kui sinu nimi avaldatakse meetripikkuste tähtedega kollastes lehtedes, hakkab Natalie sind veelgi enam vihkama."

See oli hoop otse südamesse. Claudia ei leidnud paugupealt vastust. Siis võttis ta jõu kokku ja vaatas mehele silma.

"Seda ei juhtu. Imelik, et sa pole sellest siiani aru saanud. Natalie on mulle sama kallis, nagu sullegi. Temale läheb raskeks minuga harjuda – ilmusin ta elu liiga ootamatult –, kuid ma ei kavatse talle oma armastust peale suruda. Jah, teda on mulle väga vaja, aga

ma tahan, et ta hakkaks mind armastama, mitte üksnes minu juuresolekuga leppima."

Tyler vaatas talle otse näkku.

"Aga kui ta ei taha seda?"

"Siis mõtlen, mida ma teen, kui... kui nii läheb," vastas Claudia rahulikult.

Tyler ei pööranud temalt pilku. Kui ta oligi mingile järeldusele jõudnud, siis ei pidanud ta vajalikuks oma otsust teatavaks teha. Pärast pikka vaikimist vaatas ta kella.

"On juba hilja. Me mõlemad vajame puhkust. Võid esimesena vannituppa minna. Ma ootan siin."

Claudia hoidis haigutuse tagasi.

"Täna, nii ma teengi." Ta tõusis. "Head ööd."

Claudia sulges enda järel magamistoa ukse ja toetus viivuks seinale. Teda valdas tohutu väsimus. Siis võttis ta kapist öösärgi ja läks vannituppa ümber riietuma. See veel puuduks, kui Tyler teda paljana näeks.

Ent Tyler nähtavasti ei soovinudki seda, sest ilmus alles siis, kui Claudia oli juba sängis. Langetatud laugude alt nägi ta, kuidas mees särgi nööpe avas. Kui ilusad käed tal on... Pikad tugevad sõrmed... Need on kunstniku või muusiku käed. Ta mäletas hästi nende õmest, kui mees teda puudutas...

Silmad hakkasid kipitama ja naine surus laud tugevasti kokku, et mitte nutma puhkeda. Praegu ei ole aeg mälestuste heietamiseks. Kas see aeg üldse kunagi saabub?

Tyler möödus päris ta voodi lähedalt ja kadus vannituppa. Nüüd peitis Claudia näo patja ja pistis tõinama. Kas ta tõesti ei suuda seda meest kunagi unustada? Vist mitte. Ta on mõistetud kogu eluks vaevlema.

Pikk piinav päev lähenes lõpule. Claudia sulges silmad ja uni võttis ta oma hõlma.

Claudia ei mäletanud, kuidas ta uinus, kuid teda äratas vannitoast kostev veepladin. Mõni aeg ei suutnud ta taibata, kus ta viibib. Siis mälu taastus. Tyler, reis Inglismaale, Natalie... Claudia tõusis istuma. Just tol hetkel väljus vannitoast võõri paljas Tyler, püksid pingul ümber kitsaste puusade. Tema niisked juuksed läikisid.

Claudiale vähimatki tähelepanu osutamata astus ta riidekapi juurde ja võttis puhta särgi. Naine ei saanud pilku lahti ta võimsalt ülakehalt – mitte grammigi liigset rasva – ja veri hakkas oimudes kloppima. Ta ihaldas meest sama kirglikult, nagu nende tutvumise esimestel päevadel. Veelgi enam tahtnuks ta, et Tyler teda süleleks, paitaks ja lohutaks. Ta janunes armastust, mida mees ei saanud talle pakkuda, kuid pelgalt kirest talle ei piisanud.

Tyler pani kinni viimase nööbi ja kääris särgi varrukad üles. Claudia pilk jälgis ahnelt iga ta liigutust, libises üha kõrgemale ja lõpuks kohtas mehe siniste silmade pilkavat vaadet. Taibates, et on end reetnud, hammustas ta pahaselt huulde.

Tema erutus ei jäänud mehele märkamatuks.

"Nälg näpistab?" küsis Tyler muiates.

Claudia tegi suured silmad.

"Mis?"

Tyler istus voodiservale, tõmbas sokid ja kingad jalga ning vaatas üle öla ta poole.

"Hommikust sööd?"

Mees pidas silmas hoopis teistsugust nälga ja nad mõlemad teadsid seda. Rumal oleks solvuda nalja, isegi halva nalja pärast, kuid ometi tundis Claudia end riivatuna. Sinna ei saanud midagi parata. Tyleril on tema üle tohutu võim ja nii jääb alatiseks. Solvangu varjamiseks asetas ta käed kuklale ja pistis sõrmed oma toredatesse lopsakatesse juustesse ning märkas mõningase kahjurõõmuga, kuidas Tyleri pilk peatus tahtma

tult ta kõrgel rinnal, mida varjasid üksnes õhuke siid ja pitsid.

"Vist mitte. Joon ainult tassi kohvi, ja kõik."

Nende pilgu kohtusid.

"Oled kindel, et sa muud ei taha? Kas ma ei võiks sulle pakkuda midagi muud?" käis Tyler peale.

Claudia võttis väljakutse vastu ja naeratas jäiselt.

"Täna, aga nii suur mu nälg ei ole."

Tyler tõusis ja torkas käed püksitaskutesse.

"Kas haistmine on nürinenud? Või on maitsmismeel kadunud? Seda juhtub ohjeldamatuse puhul sageli."

Claudia reageeris järjekordsele solvangule puht taallaliku tulisusega. Ta pruunid silmad sähvatasid põlglikult.

"Sa vist otsustad enda järgi, niiöelda toetud isiklikele kogemustele! Mulle tuleb meelde, et sul oli alati hea isu."

Tyleri naeratusse tekkis midagi hundilikku.

"See on tõsi, aga ükskord sõin mingit jälkust ja sain mürgituse. Sellest peale on mu isu kadunud."

No miks ta laskis end sellesse sõnavahetusse tõmmata? Claudia asetas käed ümber põlvede.

"Teravuste vahetamine tühja kõhuga ei ole parim viis päeva alustamiseks, kuid mulle ei ole see enam uudis. Seega võid rahumeeli samas vaimus jätkata. Sul ei lähe korda mind haavata."

Tyler elavnes.

"Arvad, et taotlen just seda?"

Claudia vaatas talle silma.

"Aga kas sa siis ei taotle? Sa oled Gordoniga ühest kannust ja sadism on teil veres."

Naeratus kadus Tyleri näolt.

"Kui sind kuulata, siis oli ta püsti saatan."

"Gordon oli saatanlikult tark. Ta oskas leida igaühe haavatava koha ja kasutas osavalt ära inimlikke nõrkusi. Ta lollitas ka sind, kuid sa keeldud silmnähtavat tunnustamast."

"Nähtavasti seepärast, et Gordon, keda mina tundsin, erines järsult sellest kujust, mida su kujutlusvõime on maalinud."

Claudia ohkas.

"Mitte keegi ei tundnud teda minust paremini. Gordon oli ehtne kameeleon."

Tyler muigas.

"Ta oskas inimeste sümpaatiat võita."

"Just nimelt. Kuidas ta muidu oleks osanud neid oma pilli järgi tantsima panna? Selles ei leidunud talle võrdset. Aga vasta ühele küsimusele: kas sina oleksid usaldanud tema kätte oma raha?"

Tyler tahtis midagi öelda, kuid mõtles ümber. Ta silmad pilutusid.

"Väga tark!"

Claudia kehtas õlgu. Ta oli siiski suutnud selle mehe mõtlema panna, puudutades talle lähedast ala rahandust. Töös juhendus Tyler kainest mõistusest, mitte aga tunnetest, ja Claudia soovis, et ta hindaks sama kiretult ka Gordonit. Hea küll, esimeseks korra aitab, leidis ta.

"Mis kellaajaks on määratud lõikus?"

"Kella kümneks. Tee kiiresti," käsutas Tyler lühidalt. Claudia torked Gordoni pihta olid ta ilmet tasakaalus välja löönud. Ta läks elutuppa ja oli kuulda, kuidas ta telefonitsi kellegagi räägib.

Claudia tõusis, võttis kapist rõivad ja lippas vannituppa, kus hõljus veel mehe näovee hõngu. Ta käis duši all ja tõmbas selga kerge suveriituse – kreemika liibuva jaki ja lühikese kitsa seeliku. Nendes ei tohiks olla eriti kuum, mõtles ta end higisest peeglist vaadates. Kostüüm andis talle range ja asjaliku välimuse. Üpris kindel kaitse kahe lähedase inimese eest, keda armastas üle kõige ja kes olid nagu kokku leppinud teda võimalikult rängemini solvata.

Aga selles pole midagi imestamisväärsset, arutles ta kergelt jumestust tehes. Tyleriga on üldse kõik selge, see on lootusetu juhtum, kuid Nataliega on lugu hoopis teistsugune. Tuleb järgida Vandy Nicolsi soovitusi ja mitte meelt heita. Selles on ainus lootus.

Ent tütre palatile lähenedes tundis Claudia taas tuttavat hirmuhoogu. Teel haiglasse oli ta palunud, et

Tyler viiks ta mänguasjapoodi. Ta mõtles pikalt, millist nukku valida, ja lõpuks võttis selle, mis pidi müüja sõnul väikestele tüdrukutele väga meeldima. Paraku ei olnud Claudial aimugi, kas Natalie mängib nukukudega. Võib-olla eelistab ta muid lelusid? Tyler vaikis uhkelt ja andis kogu olekuga mõista, et peab seda tühipaljaks ajaraiskamiseks.

Claudia süda tagus närviliselt. Kuidas Natalie ta seekord vastu võtab? Kuid see teadmatus ei kestnud kuigi kaua. Vandy Nicols naeratas talle sõbralikult, kuid Natalie keskendas kogu tähelepanu Tylerile. Talle oli juba tehtud operatsioonieelne rahustav süst ning seetõttu oli ta pilk kergelt udune. Ometi rõõmustas ta hooldajat nähes siiralt ja sirutas talle käed vastu.

"Tyler!" hüüdis ta naeratades, põimis talle käed ümber kaela ja heitis emale pilgu, mis ütles: "Näed, sind ei ole keegi siia kutsunud, seepärast hakka kohe minema!" "Luba mind siia jääda!" vastasid Claudia silmad.

Natalie prunditas huuli, laskis Tyleri kaela lahti ja vajus patjadele.

"Miks sa tema kaasa võtsid?" küsis ta pirtsakalt.

"Tal on õigus siin olla," seletas Tyler leebelt.

Natalie vaatas emale pahaselt otsa.

"Keegi ei ole sind siia kutsunud!"

Claudia ohkas sügavalt. Kogu ta sisemus kõrbes solvangust.

"See on tõsi. Mind ei kutsunud keegi. Ma tulin seepärast, et tahtsin sind jälle näha. Nii teevad kõik emad." Kui neil on selleks võimalus, lisas ta mõttes.

"Sa ei tulnud siis, kui mul oli läkakõha... ja kui mu käsi viga sai," vaidles tüdruk ägedalt vastu.

"Oleksin kindlasti tulnud, kui oleksin seda teadnud, usu mind!"

"Ma ei usu sind!" kuulutas Natalie ja pöördus hooldaja poole. "Tyler, las ta läheb ära!"

Mees süles tüdrukut ja hakkas talle midagi kõrva sosistama. Natalie rahunes otsekohe ja naeratas. Claudiat läbis terav kiivusehoog. Kuidas ta tahtnuks

praegu Tyleri asemel olla! Ent otsekohe hakkas tal hääl. Muidugi on tüdruk oma hooldajasse kiindunud, see on ta üles kasvatanud. Kõrvaline isik oli talle liha ema.

Aga ma ju ei tahtnud seda! karjatas ta mõttes. Pöördus masendatult akna poole. Ta silmades seisis väljanutmata pisarad, viha- ja enesehaletsemise pisarad. Nii üks kui teine on ühtviisi mõttetud, leidis ta vangutas nukralt pead.

Tyler sosistas Nataliele lohutussõnu. Tüdruk vastas midagi, kuid Claudia ei saanud sõnadest aru. Neli vaadates taipas ta äkitselt, et talitab valesti. Vaatamata sellele, et tütre põlgus teda valusalt riivab, peab ta võitlema, tegema näo, et ei solvu. Tal tuleb võita tüdruku usaldus.

Claudia ohkas, astus voodi juurde ja silmitses vaikseks jäänud tüdruku.

"Kahju, et sa oled selliselt meelestatud, Natalie. Ajajooksul hakkad mõistma, et elus ei lähe alati kõik nii nagu tahad."

Natalie ilmselt ei kuulanud teda. Claudia leidis, et aeg on sõnadelt tegudele minna. Ta avas karbi, mida ta ikka veel käes hoidis, ja asetaski selle Natalie põlvedele.

"Ma tõin sulle midagi. Loodan, et see sulle meeldib, ütles ta arglikult naeratades.

Vandy, kes oli seda stseeni sõnatult jälginud, astus lähemale kingitust vaatama.

"Oi, kui ilus nukk! Ütle aitäh, Natalie," soovitas ta.

"Aitäh," turtsatas tüdruk vastumeelselt.

Claudia sattus segadusse, sest pörkas taas vastu võõristusmüüri.

"Kui see sulle ei meeldi, siis toon midagi muud, pakkus ta lootusrikkalt.

"Kas Tyler ütles sulle, et ma tahan sellist nukku?" küsis Natalie kahtlustavalt.

Claudia naeratas, meenutades Tyleri jonnakat vaikimist poes.

"Ei, ma otsustasin ise sulle kingi osta, aga kui sa tahad, siis viin selle ära."

"Ei... las jääb siia."

Kui Claudia veel mõtles, mida talle öelda, avanesid ukseks. Natalie asetati ratasraamile ja sõidutati õppetunni. Claudia süda kiskus valust kokku. Tüdruk oli nii väike ja habras... Vandy pigistas julgustavalt ta käest ja järgnes kasvandikule.

Palatis valitses rusuv vaikus. Claudia neelas kurku tõusnud klombi vaevaga alla ja pöördus Tyleri poole. Mehe teeseldud lõbusus oli kadunud, siledat laupa kohestasiid sügavad kortsud. Ta avas ülemised särgipööbid, nagu oleks tal õhust puudus, ja lükkas sõrmed juustesse.

"Nüüd võid ära minna, kui tahad," turtsatas ta.

Claudia ei uskunud oma kõrvu.

"Mida sa ütlesid?!" ahhetas ta vapustatult.

Tyler heitis talle ärritatud pilgu.

"Miks sa peaksid siin tolknema? Lõikus kestab üsna kaua. Natalie ei saa nagunii teada, kas sa olid siin või ei olnud. Võiksid vahepeal kauplustes käia."

Kas mees tõesti mõtleb, et ta on võimeline sellisel hetkel lahkuma? Kui julm ta on tema vastu? Kuigi – miks ta kogu aeg selle üle imestab? Peaks olema ammu selge, et mees peab teda ehtsaks koletiseks.

"See pole tähtis, kui kaua tuleb oodata. Ma ei lähe nagunii kusagile!"

"Kogud punkte?" lausus Tyler sapiselt, kehtas õlgu ja pööras talle selja. "Tee, nagu heaks arvad."

Pärast seda vaikus ta kaua, seisis akna juures, käed taskus, ja vaatas kaugusse, kuid ta pingul õlgade järgi taipas Claudia, et ta ei näe mitte midagi. Ta istus toolile ja jälgis Tylerit vargsi. Ta tahtnuks sõnatult mehe juurde istuda ja teda süleleda... Sellist jäist võõristust oli võimatu taluda. Milline totter olukord! Säherdusel hetkel pidid nad teineteisele toeks olema, mitte aga vaikima, nagu kaks võõrast inimest.

"Kõik läheb hästi, Tyler. Küll näed," lausus ta vaikselt.

Mees võpatas ja pöördus järsult ümber.

"Arvad nii? Mida sa ka meditsiinist tead?" sähvas ta.

Põhjendamata etteheitedest jahmunud Claudia tõus kiiresti ja võttis voodilt käekoti.

"Lähene... joon kohvi," ütles ta kõrvale vaadates ka kendlikult. "Kas tuled kaasa?"

"Neetud... Vabanda, Claudia, mul ei olnud õigust. Ma tean, et muretsed samavõrd, nagu mina."

Claudia võpatas ootamatusest.

"Täna..."

"Ma poleks tohtinud oma meeleolu sinu peale välja valada."

Claudia naeratas kohmetult.

"Sellest pole midagi. Ma olen tugev ja kannatan välja... Miks me peaksime kogu aeg vaikima? Ajame parem juttu, siis hakkab mõlemal kergem. Räägi mulle Nataliest."

"Lähene toon kohvi siia. Meil tuleb kaua oodata."

Tyleri sõnad osutusid õigeiks. Aeg venis piinaval aeglaselt. Mees sulas pikkamisi üles ja hakkas rääkima. Claudia kuulas ahnelt, püüdis iga ta sõna. Ta ei teadnud ju tütrest õieti midagi.

Näis, et oli möödunud juba terve igavik, enne kui nad kuulsid lähenevaid samme. Mõlemad tardusid ja vaatasid ukse poole. Claudia hüppas püsti.

Palatisse astus valges kitlis mees, noogutas Claudia ja naeratas rõõmsalt Tylerile.

"Õnnitlen, mister Monroe. Operatsioon läks edukalt. Natalie on praegu reanimatsioonis, kuid varsti toome ta siia."

"Jumal olgu tänatud!" pääses Claudia suust. Tyler poole pöördudes nägi ta, et sellegi silmad niiskused.

Arst väljus kuulmatult palatist.

See, mis siis juhtus, oli Claudiale täielik ootamatu. Läbisegi naerdes ja nuttes tormas ta Tyleri poole ja imede ime! – mees sirutas talle käed vastu ja süles teda nii, et ta luud krudisesid. Claudia peitis näo rinnale ning puhkes nutma. Nad mõlemad vajast lohutust ning Claudia oli valmis andma talle kogu oma õrnuse, jagama temaga nii muret kui rõõmu.

"Mida ma sulle ütlesin!" hüüdis ta, tõstis pea ja suu

avata vastu panna, musitas teda mõlemale põsele.

Tyler naeratas talle vaevaliselt ja nende huuled puutusid kogemata kokku. Hetkeks tardusid mõlemad, siis oigas Tyler ja liibus ta huultele.

Claudia ei puigelnud vastu. Ta huuled avanesid, nagu avanevad roosiõied vastu elustavatele päikesekiirtele. Nad unustasid kõik. Aeg oli neile nagu peatunud. Claudia kallutas pea taha ning Tyler rebis end ta huultelt lahti ja hakkas katma suudlustega ta kaela, siis libisesid ta huuled allapoole jakikaelusest paistvale lõuale.

Mees oigas jälle ja see kähisev oie kainestas teda. Ta astus Claudiast järsult eemale ning ta nägu moonduis. Siis raputas ta pead, nagu püüdes oma tuhinast vabaneda.

"Oh issand, ma vist kaotasin aru..." pomises ta masendunult, tundes enda suhtes vastikust.

Claudia tõmbas sügavalt hinge. Ta tundis, kuidas temas suri midagi ilusat. Mehe süleluses tunnetas ta paradüüsi, millest ta halastamatult välja aeti. Ta surus naha rinnast välja rabeleva meeleheitelkarjatuse, võttis kätist puudritoosi, avas selle värisevate sõrmedega, pööras Tylerile selja ja hakkas nina puuderdama.

"Mina samuti. Usu mind, ma ei tulnud siia selleks." Tal õnnestus seda öelda täiesti rahulikult. Tyler oli ta segaduse märkamiseks liiga erutatud. Seda parem.

"Kas tõesti?" küsis mees väljakutsuvalt. "Miks sa siis tulid? Mis sind siia tõi, Claudia?"

Claudia oli nüüd täielikult rahunenud. Ta klõpsatas puudritoosi kinni ja pöördus Tyleri poole.

"Natalie. Ja ei miski muu. See, mis äsja juhtus, oli viga. Me mõlemad olime endast välja ja ei suutnud end valitseda. Usu, see enam ei kordu."

"Selles on sul õigus, pagana pihta," sõnas Tyler järsult. "Ma väldin seda. Hoidu minust kaugemale."

Olnuks tema asemel keegi teine, heitnuks Claudia talle ette liigset tormakust, kuid Tylerile ta seda öelda ei suutnud.

"Meelsasti, lausub ta pimestavalt naeratades. Kire-

puhang, mis neid teineteisele lähendas, vapustas teda hingepõhjani, kuid mehele ei tähendanud see midagi. Kas Tyleril läheb tõesti korda hävitada tema mälestused õnnelikust minevikust, ainus, mis oli tal veel jäänud?

Saabus piinlik vaikus. Mõlemad hingasid kerge datult, kui öde veeretas palatisse magava Natalie. Tüti kahvatut näokest nähes unustas Claudia paugupea kõik muu. Kõri kiskus krampi ja ta neelatas.

"Kui kauaks Natalie haiglasse jääb?"

Tyler astus voodipäitsisse.

"Loodetavasti mitte eriti kauaks. Tal oli südamelekkus, kuid praegu ei peeta selliseid operatsioone en rasketeks."

"Ja nüüdsest peale võib ta elada normaalset elu küsis naine ärevalt.

"Jah, muidugi."

Claudia paitas tüdruku kätt. Tyleri sõnad teda ei veennud. Ta rahuneb alles siis, kui näeb tüdruku tervena.

"Kui teda kandsin, oli mulle ükskõik, kas tuleb tüti või poeg. Tahtsin ainult, et minu laps oleks terve. Kujutlen, mida tal tuli üle elada. Kuidas ta, vaesekannatas... Aga mina ei olnud ta juures."

"Sind ei olnud ka siis, kui ta hakkas kõndima esimesi sõnu ütleva. Sa ei näinud joonistusi, mida ta lasteaiast kaasa tõi ja mille üle ta oli väga uhke. Aga kui rõõmus ta veel siis oli, kui talle anti jõulunäidendi Maarja osa!"

Tyler nagu keeras nuga ta haavas ja nautis Claudia piinu.

Naine kuulas teda, silmad hirmust pärani, ja talumatust valust lämbumas. Tyler teeb seda meeletult tahab teda lõplikult muserdada – ja see läheb tal korda.

"Tyler, palun sind!" suutis ta kahvatute huultel öelda, pöördus ja läks akna alla. Tyler järgnes talle. Claudia tundis seljal ta hingeõhku. Mees seisis vaikides nagu karm kohtunik, kes on valmis otsust välja kuulutama. "Kui oleksin teadnud, et ta on elus, oleksin põlv

ja juurde roomanud. Aga jumal näeb, et ma ei teadnud midagi!" hüüdis ta ja pöördus ümber.

Tyler kahvatas.

"Sa siis jääd ikka veel oma vale juurde? Ei taha oma süüd tunnistada?"

"Miks ma peaksin valetama?" karjus naine.

"Teile, naistele, ei maksa see midagi," kuulutas Tyler. Claudia vaatas talle silma.

"Keda sa silmas pead? Mind või oma ema?" Claudia kasutas ainsat relva, mis tal mehe vastu oli.

Tyler krimpsutas nägu.

"Minu ema ei puutu siinkohal asjasse. Jäta ta rahule."

"See on võimatu, ja sa tead seda väga hästi. Kogu asi seisab temas."

"Ma ütlesin, et jäta ta rahule, Claudia!" sõnas mees ahvardavalt. "Kui sa suud ei pea, siis ma..."

Claudia vaatas talle väljakutsuvalt otsa.

"Mida? Mida sa siis teed? Lööd mind? Teed nagu isa? Kas ta seepärast lahkuski?"

Tyler läks marru. Claudia imestas, et ta suudab end nii hoida.

"Olgu sulle teada, et isa palus teda mitte ära minna."

Claudia ei taandunud.

"Ma ei küsinud seda."

"Ta ei peksnud ema," ütles Tyler aeglaselt ja iga sõna puhutades. "Oled nüüd rahul? Kas rahuldasin su uudishimu?"

Mitte põrmugi. Claudia unustas korra talle osaks saanud solvangud. Teda alles hakkas huvitama Tyleri minevik. Selles peitus võti mehe käitumise mõistmiseks. Lapsepõlves üleelatud tragöödia hävitas nende suhte.

"Bel juhul pidi olema mingi muu põhjus. Kas ta pöördis sinuga ühendusse astuda?"

"Ma ei saanud temalt ühtki kirja. Ta ei vastanud ka minu kirjadele."

Claudia süda võpatas kaastundest selle suure tugevuse mehe vastu.

"Oh, Tyler..."

"Mind pole tarvis haletseda. Sain väärtusliku õppe tunni – ära usalda ühtki naist. Mul oli õigus. Sa tõestasid mulle seda oma näite varal."

"Aga su isa? Mida tema tegi?"

Tyleri sinised silmad muutusid jääkildudeks.

"Mida tegi? Hakkas jooma ja suri aasta pärast. Vaa mida ta tegi, mu kullake. Pole just lõbus lugu, eks ole?"

"Mis siis sinust sai?"

Tyler näis pisut leebuvat.

"Mind võtsid enda juurde vanaisa ja vanaema. Nende dega koos olin väga õnnelik. Loo lõpp. Ülekuulamine on läbi. Nüüd tead kõike, ja viimse üksikasjani. Rahuldasin su uudishimu ja ei taha sellel teemal enam rääkida," lõpetas mees ja istus sängiveerele.

Claudia silmitses teda mõtlikult. Pole siis ime, et ta selliseks kasvas. Elas lapsepõlves üle hirmsa pettumuse, tigestuse ja hakkas vihkama kõiki naisi. Ta kujutles elavalt, kuidas solvatud poisist sai järkjärgult mees, kes ikka veel arvas, et ema ta reetis, ja süüdistas teda ka isa traagilises surmas. Võib-olla oligi kõik nii nagu Tyler rääkis, kuid alateadvus ütles talle, et asi oli teisiti. Kas Tyler ei tea kõike või ei ole ta lõpuni avameelne?

Claudia soov leida Tyleri ema tugevnes veelgi. Selle naise käes pidi olema kogu selle loo võti. Ta on ainus, kes suudaks panna poega vaatama minevikusündmustele teise pilguga. Kaugemale ei hakanud Claudia ette mõistatama. Keegi ei või teada, milliseks kujuneb meie kohtumine ja millist osa võiks see meie saatuse kujunemises etendada, arutles Claudia. Ja kas mul on õigust öelda meie, liita Tyler endaga? Tõenäoliselt lähevad meie teed igaveseks lahku... On ju juhtunud liiga palju. Nad ei suuda naasta minevikku ja leida toonast õnne. Ja kas ta tahabki seda? Tyler vihkab teda solvab igal sammul. Vahest ehk oleks parem kõike unustada? See oleks lihtne, kui ta meest nii sügavalt ei armastaks...

Claudia vahetas sajandat korda asendit, sirutas kätt öökapil seisva kella järele ja pööras numbrilaua riba

kardina vahelt imbuva tänavalaternavalguse poole. Üks läbi. Juba mitu tundi on ta püüdnud voodis väherdes sõbra silmale saada. Ei, sellest ei tule midagi. Närvid on liiga pinevil.

Ülejäänud osa päevast olid nad veetnud Natalie voodi juures, lootes, et ta iga hetk narkoosist toibub. Kui lõdruksil silmad avas, tundsid mõlemad tohutut kergendust, kuid Natalie vajus kohe taas sügavasse unne. Poetaja soovitusel võtsid Claudia ja Tyler nõuks koju minna ja pisut puhata. Öhtusöögil vahetasid nad kõigest mõne sõna. Jutuajamine ei klappinud. Mõlemad tundsid end ebamugavalt. Kasutades seda, et Tyler hakkas haiglasse helistama ja uudiseid küsima, läks Claudia magamistuppa.

Hiljem, kui ilmus Tyler, teeskles ta magamist. Nii- pea, kui mehe pea oli patja puudutanud, hakkas ta õhtlaselt ja sügavalt hinge tõmbama. Claudia taipas, et ta on juba unejumala Morpheuse kaisus ja nüüd ei arataks teda vist isegi suurtükipauk. Ta ise oli kaotanud vähimagi lootuse lõõgastumisele ja unustusele. Veel üks tundemärk sellest, kui erinevad nad on.

Närvipinget ei langenud. Või veel! Kahe päeva jooksul olid talle saanud osaks lakkamatud alandamised ja tal tuli teha nägu, nagu ei riivaks need teda põrmugi. Tyleri ja Natalie vihkamine haavasid teda sügavalt, sest Claudia armastas neid mõlemaid. Võimatus ilmutada oma armastust ja anda tunnetele väljapääs muutis elu rafineeritud piinaks. Tyler vihkas teda, sest pidas teda kõlvatuks naiseks. Nataliele aga oli sisendatud, et ema on tema suhtes ükskõikne. Lisaks sellele teadis lõdruks, et isa teda ei armastanud. Vaene laps... Claudia oli harjunud üksindusega, kuid ta ei oleks osanud arvata, et ka Natalieil tuli see kibe karikas tühjendada. Jumal olgu tänatud, et ta kõrval olid Tyler ja Vandy, kes olid ta tütresse siiralt kiindunud ning ümbritsesid ta hoolitsuse ja hellusega. Loomulikult oli Claudia pisut kiivas. Ta tahtnuks Nataliele selgeks teha, et see ei ole maailmas üksinda. Tal on ju selleks õigus!

Claudia tõusis voodis istu. Milleks siin väherda ja

vaevelda. Parem minna haiglasse. Tema koht on tütre juures. Ta lihtsalt istub voodi juures, on ta lähedal, ja vahest ehk tunnetab tütar mingil müstilisel viisil emat armastust.

Kui Claudia oli selle otsuse langetanud, rahunes ta otsekohe. Ta tõusis tasakesi voodist, et Tylerit mitte häirida, võttis kapist teksapüksid ja sviitri ning hiilis kikiarvul vannituppa. Ta riietus, võttis käekoti ja kingad, näppu ning lipsas magavast Tylerist mööda. Liftiga all sõites kammis ta kuidagiviisi juukseid ja ohkas tänavale jõudes kergendatult.

Juba tuttavaks saanud haiglakoridor, mida valgustas tänavalaternate viirastuslik helk, oli tühi. Keegi ei peatanud Claudiat ja ta jõudis takistamatult Natalie palatisse. Vandy luges öölambi valgelt. Kuna Claudia ei loonud teda sellisel tunnil siit eest leida, sattus ta pisut segadusse. Guvernant tõstis pilgu, naeratas, tõusis kiiresti ja pani sõrme huultele.

"Tulite Natalie juurde?" küsis ta sosinal.

Claudia mudis kramplikult käekotti.

"Kui tohib... Saate aru, mul ei olnud und ja..." Ta lõpetanud lauset ning suunas pilgu magavale tüdrukule.

"Muidugi tohib. Ma saan teist aru," vastas Vandy kaastundlikult. "Istuge minu kohale. Ma käin väheke seks ära. Kui midagi juhtub, vajutage sellele nupule. Vandy väljus palatist, püüdes astuda võimalikult vaikelt.

Jäänud tütrekahekesi, lähenes Claudia voodile Natalie magas raskelt. Tema roosatama hakanud näost ümbritses padjal laiuvate juuste aupaiste.

Claudia südamesse lahvas kirjeldamatu rõõmu hoog. Kui hea, et ta otsustas siia tulla! Tema äravaevatud hinge asus ammuoodatud rahu. Claudia nihutas tooli lähemale, kummardus ettepoole ja sosistas vaevukuuldavalt:

"Sa ei tea, kuidas ma olen sinu järele igatsenud. Ma armastan sind väga, tahan olla su tõeline ema. Sa oled mul väga ilus, väga hea. Just sellisest tütrest ma unistasin." Claudia kohendas ettevaatlikult tütre juukseid.

seid. "Sinu isa pettis meid mõlemaid. Ma ei tea, kas suudan heastada seda kurja, mida ta meile tegi. Ma ei tea, kuidas ma hakkain elama, kui sa mind endast eemale tõukad. Minu elu on ammu kaotanud mõtte, kuid nüüd oled mul sina. Kõik muutub teistsuguseks, luban sulle seda! Sa ei kujutlegi, millised plaanid mul on! Palun, luba endale mu armastust tõestada, mu kallid tüdruk! Vannun, et sa ei kahetse seda..."

Natalie ei liigutanud end, kuid Claudia ei oodanudki, et tütar teda kuuleks. Ta nõjatus toolileenile, sulges silmad ja tundis õndsalikku rahu.

Peagi oli Vandy tagasi. Ta ei hakanud paluma Claudiat, et see koju läheks, ning see asus minekule siis, kui koit ärkas ja haiglas algas tavaline askeldamine.

Claudia tõusis, sirutas kangestunud jalgu, heitis Nataliele viimase pilgu ja pöördus Vandy poole:

"Mul vist on parem lahkuda enne, kui Natalie toibub. Ma ei tahaks teda häirida. Täna, et lubasite mind siia jääda," lausus ta vaikselt.

"Teil on täielik õigus siin olla. Rohkem, kui ükskõik kellel, missis Peterson."

Claudia naeratus oli pisut pingutatud.

"Kardan, et mõni ei jaga teie arvamust." Ta mõtles pisut ja lisan kohmetult: "Kas võin paluda teilt üht leenet? Palun ärge rääkige kellelegi, et ma siin käisin. Olgu see meie väike saladus."

"Muidugi, missis Peterson. Olge mureta, ma ei räägi sellest kellelegi," lubas Vandy.

Väljas vaatas Claudia taksot otsides ringi, kuid tänav oli tühi. Ta läks värava poole, märkas tühja autot ja viipas käega, kuid juht ei peatunud. Claudia võttis nõuks minna jalgsi lähimasse metroojaama, kuid samal hetkel peatus ta üllatuseks temast kahe sammu kaugusel järsult suur must luksussõiduk.

"Cara, mis sul viga on? Sa näed õudne välja! Istu peale, ma viin sind kohale," kostis kõratav mehehää.

"Marco?" Claudia ei uskunud oma kõrvu, kuid aknast vaadates tõdes, et see on tõesti tema nõbu Itaaliast. Ta istus esiistmele ja mopsas Marcole põsemusi. "Mida

sina siin teed?" Viimast korda oli ta näinud teda mõni kuu tagasi Milanos ühel piduõhtul.

Teel hotelli rääkis Marco, et on Londonis puhkuses. Eile õhtul oli ta läinud külla, istunud seal peaaegu kolm tundi, nüüd läheb koju ja läh sulle – selline meeldib kohtumine! Claudia teadis hästi Marcot ja kõike, mis oli temaga juhtunud, seepärast ei hakanud talle moraali lugema. Ta üksnes kurvastas, nähes, kui nukrad on Marco silmad. Midagi pärimata rääkis ta Nataliest ja rõõmustas, et saab lähedase inimesega oma mure jagada.

Hotelli ees avas Marco talle autoukse ja aitas ta itaallasliku galantsusega välja. Claudia naeris rõõmsalt ja lubas koos temaga lõunastada, kui tal on tarvis südant puistata. Nad suudlesid hüvastijätkuks ja Claudia lehvitab lahkujale järele.

Ikka veel naeratades pöördus ta välisukse poole – ja pörkas kokku siniste silmade jäise pilguga. Naeratus libises ta näolt. Tyler vaatas talle otsa nii põlglikult, et Claudia üleni külmaks tõmbus. Magu kiskus krampi. Polnud raske taibata, mida mees arvab, kuidas ta äsjanähtud stseeni tõlgendab.

Tema järel lifti poole minnes vaikus Tyler süngelt, kuid numbris andis oma vihale voli.

"Oodata sa muidugi enam ei suutnud," lausus ta süüdistavalt.

Claudia heitis koti toolile ja pöördus järsult ta poole. Alla anda ta ei kavatsenud.

"Jah, ei suutnud," vastas ta ja tõstis väljakutsuvalt pead. Ta silmad sädelesid, nagu hoiatades, et ei kavatse enam alandlikult solvanguid taluda, kuid Tylerit oleks nagu uss salvanud. Tema nägu tardus kivimaskiks, üksnes lõualihhas liikus.

"Ma hoiatasin sind, Claudia!"

"Proovi ainult mind ähvardada! Sul ei ole mingeid tõendeid!" pareeris naine.

Mees plahvatas:

"Tõendeid?! Ärkan keset ööd ja näen, et su voodi on tühi, lähen alla ja näen armukeste õrna hüvastijätku

Milliseid tõendeid mulle veel vaja on?"

Veri paiskus Claudiale näkku.

"Miks sa ei küsi, kus ma käisin ja mida tegin?"

Tyler astus lähemale ja võttis tal õlgadest kinni.

"Mulle on niigi selge, millega sa tegelesid!"

Claudia vidutas silmi.

"Kas sa tõesti oled armukade, Tyler? Järelikult sa ikka mäletad veel midagi?" küsis ta väljakutsuvalt ja taipas otsekohe, et on läinud liiga kaugele.

Mehe silmades sähvatas selline metsik raev, et Claudia süda võpatas.

"Kellele armukade? Sulle? Kättesaadavale naisele, ümberulajale? Ei, kullake, ma ei luba enda üle niiviisi irvitada! Annan sulle õpetust!" mõirgas ta, tõmbas naise jõhkralt enda vastu ja liibus ta huultele.

Claudia tundis suus soolast maitset – Tyler oli ta huule verele hammustanud. Ta viskles meeletult mehe käte vahel, põmmis talle rusikatega selga, kuid see ei vabastanud ta huuli, haaras tal randmeist ning surus ta paindunud keha veelgi tugevamini enda vastu.

Claudia jäi hing kinni. Kogu olemusega tundis ta mehe muskleis keha kuumust. Mida teha? Ta kõverdas põlve ja lõi mehele kubemesse. Tyler vabastas ta hetkeks, vandus ja langes diivanile. Claudia kukkus hingeldades selili ja tema abitus kasutades langes mees talle otse kogu oma raskusega otsa.

Naine avas silmad ja nägi päris lähedal tema sünget, otsusekindlusest põlevat nägu ja tahtis karjuda, kuid Tyler sulges ta suu võimuka suudlusega. Claudia surus huuled kõvasti kokku, soovimata ta pealetungile järele anda, kuid tundis ühtlasi, kuidas tõusuline temast üle hoovab. Viga ei saanud olla. See oli raske, hullutav krig. Tyleri keha lähedus erutas ja pani pea pöörutama. Tunded, mis olid kaua ta rinnas uinunud, ärkasid ning hirmutasid oma sügavuse ja meeletusega.

Claudia tardus. Ta kartis end reeta ja palus jumalat, et see annaks talle jõudu vastu panna, kuigi keha nõudis hoopis midagi muud... Aga see on võimatu! Kui ta andub mehele praegu, mil see on täis viha ja põlgust,

hukutab ta end tema silmis lõplikult. Ta ei tohi aimata, kuidas naine tema läheduse järele januneb. Vastaskorral tabab teda hirmus kättemaks!

Issand, kui ta ometi teda rahule jätak, peatule enne kui...

Kusagilt kaugelt kostis ta kõrvu Tyleri summutatud oie. Mees laskis ta lahti, toetus küünarnukkidele ja vaatas ta tumenenud silmadesse. Tyleri nägu moonutas viha ja veel mingi tunne. Claudia hingamine läks segi. Jah, mees on vihane, kui ühtlasi... ihaldab teda! Tema pilk oli täis kirge ja ta ei püüdnudki seda varjata.

Magus rambus täitis ta üleni ning ta hakkas selle pilgu all üles sulama. Süda haamerdas metsikult. Suutmata end liigutada, vaatas ta nagu nõiutuna mehele ainiti silma.

"Ole sa neetud, Claudia, ole neetud!" kähistas Tyler. Ta nägu lähenes vältimatult. Claudia huuled paotusid abitult ja Tyler liibus nende võiduhüüdega. Enese kaitseinstinkt jättis Claudia maha. Ta oigas ja vastas tuliselt ahnele suudlusele, võttis vastu mehe otsiva keele. Vahepealseid aastaid nagu polekski olnud...

Suutmata end enam valitseda, pani Claudia käed ümber mehe piha ja kriipis küüntega ta särki. Ta ei suutnud enam mõista, kuidas ta Tyleri sülelusesse sattus ja mis mehe sellele tõukas. Nende kehasid tõmbas teineteise poole sama jõud, mis huuligi. Claudia maailm kitsenes äärmuseni – ainult magus raskus, katkendlik hingeldamine, kõrvetav kuumus... Seda janu oli ta endas pikki aastaid kandnud ja nüüd nõudis see kustutamist.

Tyleri käsi libises sviitri alla ja silitas õrna nahka. Kui ta rind mehe peo vangistusse sattus, rebis Claudia pika õndsuseohke saatel end mehe huultest lahti. Ta silmad olid pärani, kuid ta ei näinud midagi, tundis ainult huulte niiskeid puudutusi kaelal ja lõual ning sõrmede rütmilisi liigutusi rinnanibudel, kuhu keskendus peaaegu talumatu ekstaas.

Tyler kergitas end küünarnukkidele, keeras ta sviitri üles, paljastas rinnad ja surus neile huuled.

"Tyler!" karjatas Claudia kähedalt, olles teadvuse kaotuse äärel.

Iga närv ta kehas reageeris mehe hellitustele. Selgus, et keha ei olnud midagi unustanud. Tyler libistas keele üle õrnade kumeruste, suudles kord üht, siis teist nibu. See oli magus piin. Claudia huultelt pääses katkendlikke naudinguoiged ja Tyler kordas teda ennastunustavalt. Ületamatu tuhina ajal lükkas mees ta reied laiali, haaras tal puusadest ja kattis ahnete suudlustega ta kaela.

"Issand, kui magus sa oled... kas tunned, kuidas ma sind ihaldan?"

Jah, ta tundis kogu olemusega ta tugeva keha erutust. Teda läbis meeletu rõõmusööst. Temalgi on võimu mehe üle, see mees kuulub temale! Naine libistas sõrmed ta juustesse ja tõmbas teda kõigest jõust enda poole.

"Jah, kallis... jah, jah..."

Järgnes ootamatu reageering. Tyler tardus ta süleluses. Claudia sattus ärevusse, kivines samuti ja temas mõllav kirk hakkas pikkamööda jahtuma. Sinised silmad, milles alles hetk tagasi lõi talumatu tuli, kiirgasid nüüd nii külma vihkamist, et Claudia tõmbus kõssi nagu hoobi ootel.

"Ei!" karjus Tyler kähedalt, vabastas end naise käte vahelt ja ronis raskelt hingeldades põrandale.

Hingepõhjani vapustatud Claudia kohendas värisevate kätega sviitrit. Kogu ta sisemus tuikas rahuldumata jäänud ihast. Nüri valu ütles talle, kui lähedale olid nad jõudnud ohujoonele, mille taga oli kuristik... Instinkt tõukas neid selle põhjatuse poole, eirates mõistuse hoiatusi. Claudia pidanuks tänama jumalat, sest nende lähedus toonuks kaasa veelgi suurema õnnetuse.

Nad ei tohi teineteisega lähedasteks saada. Nad saarnanevad kahe lenduva ainega, mis omavahel kokku puutudes otsekohe plahvatavad. Nii oli olnud varemgi ning nüüd olid mõlemad veendunud, et kõik on jäänud endistviisi. Kiretulikahju oleks nad tuhastanud, kuid

tuhast armastus ei võrsu... Neil ei ole tulevikku. Lühike hetk võrreldamatut vaimustust – ja pikk elu täis talumatut meeleheidet... Tyler ei ole ju muutunud ja vaevata kunagi muutubki.

Otsekui tema salajaste mõtete kinnituseks heitis mees talle hävitava pilgu.

"Issand, ma ju teadsin, et tegin sinu siiatoomisega vea. Ma ei oleks pidanud sind oma ellu laskma." Ta silus närviliselt sassis juukseid.

Claudia võpatas ja naeratas kibedalt.

"Ära mureitse. Midagi ei juhtunud. Me oleme endiselt võõrad. Ma tean oma kohta, tean, et häbened oma kiindumust minusse. Muide, ka mul ei ole millegagi uhkust tada. Olen samavõrd süüdi."

Tyler võttis tal äkitselt lõuast kinni ja sundis endale otsa vaatama.

"Ma tean väga hästi, mida sa endast kujutad. Miks ma siis pärast seda, mida sa mulle tegid, sind ikka veel ihaldan?"

"Küsi seda iseendalt, Tyler," vastas naine pilkavalt. Mehe silmad tumenesid.

"Nähtavasti pean sind ikkagi võtma, et sellest tujust alatiseks vabaneda."

Claudia vabises vihast. Kuidas ta ometi julgeb?!

"See ei aita, Tyler. Aga äkki hakkab sulle meeldima?" küsis ta sapiselt ja lükkas mehe käe kõrvale.

"Arvad, et ma sellest aru ei saa? Sa peibutad mind, imbud mulle verre nagu palavik, ja ma olen sinu pärast haige. Niipea, kui sind vaatan, ei ole ma enam mina ise. Aga jumal olgu tunnistajaks – ma hakkan enda vastu võitlema. Tootan, et suudan end terveks ravidal!"

Claudia süda vabises.

"Aga kui ei suuda?" küsis ta vaikselt.

Tyler tõusis jalule. Nüüd valitses ta end täielikult.

"Suudan küll. Sul ei ole minu elus kohta. Ainus, mis meid seob, on Natalie. Nii jääb alatiseks."

Vastust ootamata haaras ta jaki, väljus toast ja lõi ukse kinni.

Claudia jälgis teda pilguga ja hammustas valusalt

huulde. Seejärel langetas ta surmväsinuna pea diivani seljatoele. Mees oli öelnud piisavalt selgesti. Ei jäänud enam mingeid kahtlusi. Isegi siis, kui Tyler teda armastab, püüab ta teda oma südamest välja kiskuda. Muidugi peab mees tema juuresolekut taluma, sest ta on Natalie ema, kuid ta suudab tunded mõistusele allutada. Tal on raudne tahtejõud. Kehalist kiindumust kartes ei puuduta mees teda enam kunagi, ei astu vastu oma puritaansetele vaadetele. See ei loe, et Claudia on nüüd vaba naine. Minevik jääb alatiseks nende vahele.

Miks tal siis on nii valus? Ta oli ju juba varem sellest aru saanud. Kas ta kavatseb ikka veel oma armastuse pärast võidelda? Ükskord ta juba jäi kaotajaks. Jah, aga tookord kadus Tyler ta elust, andmata talle võimalust selgitamiseks. Või maksab seekord mäng künslaid? Äkki suudab ta seekord panna meest oma vaadetest loobuma? Tähendab – lootus ei ole veel surunud? Kas mitte seepärast ei talu ta kannatlikult kõiki solvanguid?

Ei, see on meeletus... Mille eest ta peaks võitlema? Mehe eest, keda sa armastab, vastas süda. Kas armastus ei ole väärt seda, et selle nimel kõik kaalule panna, ja tulgu siis, mis tulema peab? Aga äkki ei armasta mees teda? Hingepõhjas tundis ta, et see ei ole nii, kuigi kõik Tyleri sõnad ja teod tõendasid vastupidist. Mingeid tõendeid tal ei ole, aga ikkagi... Sisetunne vaevalt teda petab.

Tuleb murda läbi tõkete, millega mees on end ümbritsenud. Kuidas? See on juba teine küsimus. Küllap ta midagi välja mõtleb. Praegu on peamine otsustada, kas tasub võitlust jätkata. Ta vaevles kahtluste küüsis.

Claudia ohkas ja sulges silmad. Ta oli täiesti kurnatud. Keha muutus raskeks, nagu oleks see tina täis valatud, laud kipitasid, nagu oleks talle liiva silma sattunud. Diivanipadjad peibutasid, olid nii pehmed ja mugavad... Praegu ei tohiks magada, tal on nii palju teha, kuid ta oli kehaliselt ja vaimselt nii väsinud, et ei suutnud paigast liikuda. Claudia andis alla, tõmbas end kerra ja vajus järgmisel hetkel unne.

Ärgates püüdis Claudia kujutleda, kui kaua aeg on möödunud. Parema käsi, mille ta oli pea alla asetanud, oli tuim, pea raske. Käsi hõõrudes krimpsutas ta valust nägu – käsi oli nõelu täis. Veri hakkas kiiremini liikuma ning andis talle tagasi aja- ja ruumitunnetuse. Eilset tülitsemist meenutades pöördus Claudia instinktiivselt ümber. Kas Tyler on siin?

Mees istus tugitoolis, jalga sundimatult üle põlve. Jälgis altkulmu Claudiat, oodates ta ärkamist. Hetkeks ristusid nende pilgud ja aeg peatus. Nende vahel sähhvatas nagu elektrisäde. Samas märkusid Tyleri silmad taas külma võõristuse loori.

Claudia tõusis istuma ja heitis laubalt juuksesalgud kõrvale.

"Mis kell on?"

Tyler vaatas oma "Rollexit".

"Üks läbi."

See pole võimalik! Kas ta tõesti nii kaua magas? Taevas, ta ju kavatses Natalied vaatama minna! Võib kujutleda, mida tütar temast arvas. Kindlasti leidis, et emal pole temaga miskit pistmist. Kuidas küll kõik nii sassis läks? No miks tal küll ei vea?

"Kas käisid haiglas?"

Rumal küsimus. Muidugi ta käis. Ja ei püüdnud teda äratada. Küllap arvas, et ta on öistest seiklustest väsinud ja tal pole tütredest sooja ega külma.

"Loomulikult. Natalie tunneb end väga hästi. Arstid on temaga rahul. Muide, Vandy küsis su järele," lisas ta nagu möödaminnes.

"Väga kena temast," pomises Claudia ja langetas pilgu. "Aga Natalie?"

"Minult ta ei küsinud, aga ma kuulsin juhtumisi ta juttu Vandyga. Ta olevat näinud veidrat und. Otsekui oleks ta öösel ärganud ja näinud sind oma voodi kõrval."

Claudia võpatas ja tegi suured silmad.

"Aga ta ju magas!" lipsas tal suust.

Tyleri silmadesse tekkis kummaline ilme.

"Sa siis olid öösel tõesti haiglas? Miks sa mulle midagi ei öelnud?"

Talibates, et ta saladus on avalikuks tulnud, kehtitas Claudia õlgu.

"Ma ei jõudnud. Sa olid nii ametis minu süüdistamisega jumal teab milles."

Tyleri lõualihased pinguldusid.

"Kas mul ei olnud selleks alust?"

"Palun jäta järele. Ära peta end, Tyler. Sulle polegi larvis mingeid aluseid. Sa lihtsalt ei taha mind uskuda. Isegi siis, kui saaksin pattude andeksandmise Rooma paavstilt endalt, jätkaksid nagunii minu hukkamõistmist. Mida sa kardad? Millist ohtu ma endast sulle kujutan?"

"Mõni naine ei suuda end valitseda ega endale oma tegudest aru anda," mühatas mees põlglikult.

"Neile tuleb kaasa tunda, aga mitte neid häbimärgistada," vastas Claudia teravalt. "Olgu sulle teada, et mina ei kuulu nende hulka, ükskõik mida sa minust ka ei arvaks. Sa ei tea minu abielust Gordoniga mitte midagi."

Tyler ajas end sirgu.

"Tean üht – sa töotasid talle truudust ja rikkusid seda töötust silmaga pilgutamata."

Claudia pigistas hetkeks hambad risti.

"Ära tee Gordonist kartmatut ja laitmatut rüütli! Ta murdis oma töötust nii sageli, et mul läks arvepidamine sassi. Ükskõik, mida ta sulle ka ei rääkinud – ma võin kujutleda, milliseid lugusid ta sulle kokku luuletas –, ei armastanud ta mind kunagi. Seda ütles ta mulle kohe pärast pulma. Teda huvitas ainult üks – raha. Aga ta arvestas valesti. Raha mul ei olnud. Kui ta oma viga taipas, läks ta marru ning lakkas armunut teesklemast."

Tyler kortsutas kulmu.

"Võib-olla usuksingi sind, kui ma ei teaks sinu paljusid romaane."

"Minu ainus romaan jäi lõpetamata," surus naine läbi hammaste ja püüdis kasvavat ärritust maha suruda. Hetkeks sattus Tyler segadusse, kuid tormas koha taas rünnakule.

"Jäta järele, Claudia! Kas arvad tõesti, et ma seda muinasjuttu usun! Lehemehed kirjeldasid põhjalikult kõiki sinu vigureid."

Claudia hüppas püsti ja surus rusikas käed taskusse. Ta eemaldus mõne sammu ja pöördus Tyleri poole.

"No ja mis siis? Mingeid romaane ju ei olnud! Jah, ma tegin mõne rumala ja mõtlematu teo," kinnitas ta väriseva häälega ja tõmbas kramplikult hinge. "Kui mulle öeldi, et mu tütar on surnud ja mina olen hukumises süüdi, siis oli mul kaks võimalust – kas end välja möllata või hulluks minna. Ma valisin esimese. Püüdsin end täielikult ära vaevata, et mitte oma süü mõelda. Aga mälu on halastamatu. Mul oli kogu aeg meeles, et mina olen elus, kui tüdart enam elavate kirjanike ei ole. Püüdsin leida süülunastust, visklesin ühest riigist teise, kuid mälestused jälitasid mind nagu raisaküllid. Mõnikord oli eluisu kadunud, kuid surm ei tulnud. Oma teo eest olin määratud elama ja kannatama. Pikapeale hakkasin oma õnnetusega harjuma ja kui sina saabusid, suutsin juba kuidagiviisi elada. Me romaanidest siin saab juttu olla! Need nõuavad liiga palju hingejõudu, kuid mul ei olnud seda enam üldse."

Claudia jäi vaht. Lõpuks ometi oli ta saanud öelda Tylerile kõik, mis oli teda väga kaua vaevanud. Kui mees ka nüüd teda ei usu, siis olgu... Pole midagi parata. Rohkem polnud tal miskit lisada.

Tyler ei pööranud talt pilku.

"Kui sa teadsid, et Gordon on säherdune valevõrr, miks sa siis teda uskuma jäid?"

Claudia ohkas raskelt.

"Seepärast, et Natalie oli avariijetkel minu autos, lausus ta vaikselt ja tundis otse füüsiliselt mehe jahmatust. "Gordon ei öelnud sulle seda, kas pole tõsi? Ma tahtsin tema juurest ära minna ja võtsin tütre kaasa, kuid teel tuli auto ratas alt ära." Seda meenutades ta

hõpatas ja laubale tekkis külm higi. "Kui ma haiglas teadvusele tulin, oli Gordon mu voodi ees ja ütles, et Natalie on hukkunud."

"Aga politsei? Haiglapersonal?"

Claudia sulges silmad. Nüüd imestas ta ka ise oma kergeusklikkuse üle.

"Ma olin šokis... Arvasin vist, et kõik haletsevad mind ja seepärast ei nimetanud minu surnud last."

"Claudia, jumala pärast, kuidas siis niimoodi? Pidi ju olema matus, surmatunnistus!"

Naine kattis kätega näo.

"Gordoni jutu järgi maeti Natalie siis, kui olin reanimatsioonis. Pidin äärepealt mõistuse kaotama, tahtsin surra... Muud ma enam ei mäleta. Ainult Gordoni nutune nägu ja sõnad, et mu laps on surnud..." Ta tõstis Tylerile pisaraid täis silmad. "Ja kõik see osutus valeks!"

"Oh taevas..." Tyler kahvatas märgatavalt. "Aga miks... Miks ta seda tegi?"

"Seepärast, et teadis, kuidas ma tüdart armastan. Teadis, et seda hoopi ma üle ei ela. Olingi sel hetkel surma äärel. Küsi minu sugulastelt. Nad võivad seda kinnitada."

Tyler tõusis, tahtis midagi öelda, kuid loobus.

"Neetud..." pomises ta lõpuks.

"Kas sa nüüd usud mind?"

Tyleri pilk püsis seinal. Pärast pikka pausi hakkas ta rääkima pikkamisi, nagu iseendale:

"Ükskord kurtis Vandy lõunasöögi ajal, et Natalie on pahasti käitunud. Gordon küsis, milline on ta lemmikmänguasi, ning käskis Vandyt selle tüdrukult ära võtta ja hävitada. Ütles, et ainult niiviisi saab teda panna vanemate inimeste sõna kuulama. Ta oli sel päeval palju joonud ja ma arvasin, et ta räägib nii alkoholi mõjul. Nüüd näib, et ma eksisin." Ta pöördus Claudia poole ja vaatas talle silma. "Jah, ma usun sind."

Naine tõmbas kramplikult hinge.

"Täna..."

Tyler vangutas pead, näol vastikuseilme.

"No oli seda tarvis! Gordon rääkis mulle hoopis teistsuguse loo."

"Ta ei osanud arvata, et me kunagi veel kokku saame ja kaht versiooni võrdleme," tähendas Claudia vaikselt. "Tegelikult ei tundnud sa oma nõbu õieti kunagi. Tema aga nägi sind läbi."

Üle Tyleri näo libises vari.

"Paistab nii jah... Aga kes sind hommikul hotelli tõi?"

"Minu onupoeg Marco. Kohtusime täiesti juhuslikult. Ma isegi ei teadnud, et ta on Inglismaal. Ta tuli külaskäigult ja pakkus mulle lahkelt küüti."

Tyler krimpsutas nägu ja hõõrus väsinult kaela.

"Arusaadav... Ja sina lasksid mind mõelda... seda mida ma mõtlesin."

Claudia raputas eitavalt pead.

"Mitte mina, Tyler. Gordon! Tema ju sisendas sulle, et magan igaühega, kes aga ette juhtub. Samuti nagu ta mind veenis, et Natalie on surnud. Ta oskas oma huvides inimestega manipuleerida. Selles ei leidunud talle võrdset. Võitluseks minu vastu vajab ta liitlast ja sina sobisid sellesse ossa ideaalselt. Meie suhetest ta ei teadnud, kuid talle oli teada, kuidas sa põlastad truudusetuid naisi. Mõistagi see mind ei õigusta. Ühel korral ma tõesti petsin sind, kui varjasin, et olen veel ametlikult abielus. Kui oled kord valetanud... Aga sa aru, ma ei ole säherdune koletis, nagu Gordon sulle ette maalis. Mõtlen minu sõnade üle järele, Tyler." Selle vähesega võib ta ju ometi arvestada!

Tyler muutus valvsaks.

"Milleks? See ei muuda midagi."

"Võib-olla ka mitte, aga minu arvates võiksime proovida sõpradeks saada. Natalie pärast. Nüüd tuleb meil ju sageli kokku saada," lõpetas ta kindlalt, tuletades Tylerile meelde, et ta tema eest nagunii kusagile ei pääse.

Tyler naeris madalalt ja kurisevalt.

"No on täna alles päev!" Ta kõõritas Claudia poole. "Kahtlen, kas meist sõbrad saavad, aga Natalie koha pealt on sul õigus. Kõige enam vajab ta kindlusetunnet. Peale meie ei ole tal kedagi ja meil tuleb asendada talle

perekonda. Proovime õige... Ainult ära looda kiiret edu, kui ei ole kerge Natalie südant võita."

Ega ta tegelikult midagi uut öelnud. Claudia teadis niigi, et tüdruk on väga üksildane. Juba pisikesest peale oli ta kannatanud selle pärast, et ema ta maha jättis, ja kardab nüüd uut pettumust. Tema vajab erilist suhtumist. Tuleb olla peenetundeline ja kannatlik.

Mis puutub Tylerisse, siis täna astusid nad esimese sammu teineteisele vastu. Mees kuulas ta pihtimuse ära ja ei hakanud talle kohe jämedusi ütleva. Paistab, et ta on valmis tegema järeleandmisi. Võib-olla muutub ta sallivamaks? Raske oleks loota rohkemat, sest lõpuks ta teda ikka ei usu ja võimalik, et ei hakkagi uskuma. Ometi on rahulik sõbralikkus parem, kui avalik vihkamine. Tuleb ta nõu kuulda võtta ja püüda Nataliele ligineda, võita ta südames koht, mis emale õigusega kuulub. Ja veel midagi... Tuleb teha advokaatidele ülesandeks Gordoni testament vaidlustada. Ta ei luba end oma seaduslikest õigustest ilma jätta.

Kui see otsus langetatud, muutus Claudia pisut lõbusamaks.

"Millal sa haiglasse lähed?" küsis ta asjalikult.

"Ütlesin Vandyle, et tulen kella nelja paiku ja vahepeal ta välja. Las ta puhkab pisut ja korrastab end." Tyler heitis pilgu "Rollexile". "Kas sa hommikust sõid?"

Tyleri küsimus tuletas Claudiale meelde, et ta ei ole eile õhtust peale ivagi suhu saanud.

"Mul läks söök meelest."

"Sa oled hullem kui laps," kuulutas Tyler ja võttis telefonitoru.

Tellimus täideti mõne minuti pärast ning Claudia asus söögi kallale säherduse isuga, et teda jälgiv Tyler lahtmatult muigas. Kui kõht täis, toetus naine toolileenile ja lakkus lapse kombel sõrmi.

Tyleri lõbus naer sundis teda pilku tõstma. Kas mees ei ole tõesti enam pahane?

"Praegu oled täiesti väikese tüdruku moodi, mitte vanem kui Natalie. Kuhu on jäänud su suurilmakombed?"

Claudia naeris vastu. Ta süda soojenes.

"Ma tunnengi end kaheksa-aastasena. Sellest peale kui sa ütlesid, et Natalie on elus, olen paarikümne aast võrra noorenenud. Palun ära kahetse seda. Sa talitasti õilsalt ja suuremeelselt. Mulle on see nii tähtis, et see on võimatu sõnades väljendada. Sa äratasid mind uuesti ellu. Olen sulle... eluotsani tänulik," lõpetas Claudia katkendlikult.

Naer suri Tyleri huultel.

"Ma ei vaja sinu tänulikkust," ütles ta kuivalt.

Vastastikuse mõistmise hetked olid möödas. See tuligi oodata... Aga nüüd on tal siiski kergem. Me mahenes äsja pisut ja see andis lootust.

"Ma tean. Aga ikkagi aitäh," ütles ta vaikselt ja tõusis. "Ära karda, sind ei ähvarda miski. See ei ole püümis. Kas nende sõprus on võimalik, kui Tyler näeb tema alalist ohuallikat? "Lähene duši alla ja riietun ümber."

Ta läks vannituppa, kuid peatus ukse juures ja hammustas mõtlikult huulde. Tyler ei küsinud, miks ta Gordoni juurest ära läks. Nähtavasti ei huvita teda üldse. Aga võib-olla oleks seda liiga palju tahtnud. Tuleb leppida piskuga ja liikuda edasi ettevaatlikult samm sammu järel. Hea seegi, et ta sai mingi ettekuju tuse oma nõost, sai teada tõe. Sai mõtteainet.

Ohtlik oleks selles asjas lootusi hellitada. Sellest tule midagi head. Seni, kuni Tyleril säilivad kindlad veendumused truudusetute naiste ja oma lapsi hüljate emade kohta, jääb nende vahele ületamatu müür.

Vaikselt ohates sulges Claudia enda järel ukse.

Haiglas võttis Vandy neid vastu sõbralikult naeratades.

"Natalie magab. Kogu päeva ta kord ärkab, kuid uinub, aga muretsemiseks ei ole põhjust. Lihtsalt näi koosi mõju. Homme tunneb ta end niivõrd paremini, et me veel kahetseme, et ta ei maga."

"Olen valmis riskima!" Claudia naeris rõõmsalt ja vaatas rahulikult magavat tüdruku armastava pilguga. Märganud, et Natalie hoiab kaenlas ema kingitud nukku, punastas Claudia heameelest. Järelikult ei eksine

kiinki valides – see on tütrele meele järgi.

"Doktor Rayendon palus teid enda juurde, mister Monroe," teatas Vandy. "Kui missis Peterson tahab teiega kaasa minna, olen meelsasti Natalie juures."

Claudia sisemus tõmbus külmaks. Ärevus ahistas nadant.

"Ma arvasin, et Nataliega on kõik korras. Te ju ise ütlesite..."

"Nii see ongi," rahustas Vandy. "Minu arvates tahab asi teile üksnes lähemalt rääkida, kuidas ravi kulgeb. Võib-olla ta isegi ütleb, millal Natalie haiglast välja saab."

Claudia ohkas kergendatult. Jaa, tal tuleb uuesti harjuda ema osaga – alati lapse elu ja tervise pärast muretseda. Mõistagi ei ole tal midagi selle vastu, kuid antud asjaoludel ei ole see kerge. Tal on liiga palju muud muresid.

"Pole midagi, Vandy. Ma jään Natalie juurde. Teil on ju ka tarvis puhata. Las läheb Tyler üksinda. Pärast ta räägib, mida kuulis."

Vandy vaatas kella.

"Kui nii, siis lähen tõesti. Mul on tõesti tarvis väheks ajaks lahkuda. Pean poodides käima."

"Claudia on õigus," sekkus Tyler. "Puhka, Vandy, ja ära kiirusta. Ootame nii kaua, kui vaja."

Noor naine ei hakanud vastu vaidlema. Ta pani kiiresti asjad kokku, lehvitas neile hüvastijätuks ja lahkus ukse taha.

Tyler pöördus Claudia poole.

"Hea küll, ma lähen doktor Rayendoni juurde. Püüan mitte kauaks jääda."

Claudia, kes oli juba jõudnud voodipäitsisse, mõõtis teda külma pilguga.

"Ma saan ka üksinda hakkama. Võid Natalie julgesti minu hoolde jätta."

Tyler kortsutas kulmu.

"Selles ma ei kahtle. Sa said minust valesti aru. Ma arvasin, et kui Natalie ärkab, siis on mul parem olla kohal."

Claudia kehtas õlgu.

"Vahest ehk on sul õigus," nõustus ta. "Kardad, et läheb mind nähes endast välja?"

"Kas sa tõesti aru ei saa või üksnes teeskled pahutses ta. "Natalie võib sulle häbematusi öelda kui ma kohal olen, saan vähemalt vahele astuda."

Nendest sõnadest vapustatud Claudia kaotas kõne võime.

"Ah nii..." suutis ta pomiseda. Mees hoolitseb temast eest! Vaat kus lops... Rõõmust kippus pea pööritama Tyler muigas pilkavalt.

"Miks see sind nii kangesti imestama paneb? Tema nii tuim ja tundetu ma ka ei ole. Kui see, mida sa rääkisid, on tõsi, siis oled sama kergesti haavatav, nagu Natalie."

Tema ootamatu tähelepanelikkus muutis Claudia valvsaks.

"Mina arvasin, et kiidad tema käitumise heaks. Arvad, et ma ei ole paremat kohtlemist ära teeninud."

"Võib-olla küll, aga ma ei kavatse jätkata selle meeleveritasu, keda ei ole enam elavate hulgas. Lapsi ei tohi kasutada täiskasvanute mängudes etturitena. Natalie vajab rahu ja armastust. Seda aga, et sa teda armastad, näeb isegi pime."

Tyleri ootamatu meelemuutus lausa vapustas.

"Ma kohe ei tea, mida öelda..." Kas tõesti ei ole meil tema suhtes siiski täiesti ükskõikne?

Tyleri lõualihhas tõmbles.

"Ära solva Nataliet, Claudia. Ole tema vastu hea. Muidu kahetsed," lausus ta, hääles varjatud ähvardusega pöördus järsult ja lahkus.

Claudia istus ukse kõrval seisvale toolile. Tyler jäi teda uskuma, kuid vaevalt maksab hellitada liiga suurt lootust. Ta sõna otseses mõttes sundis meest oma pühimust kuulama, ent andestamisest on veel vara rääkida. Kuigi – miks peaks talle olematuid patte andestama? Tema ise ju teab, et ei ole pannud toime midagi hukkamõistuväärset, aga Tylerit selles veenda läheb väga raskeks.

Ta lubas oma sõprust seepärast, et seda tema

saluti. Nüüd aga näis see lubadus Claudiale millegipärast mõru pillina. Tähendab – mehe sõprust ei ole talle tarvis? Tuleb nii välja... Kuna aga nad hakkavad sageli kokku saama, tuleb oma pettumust varjata ja teha nägu, et on kõigega rahul. Vaat selle üle Gordon alles rõõmustaks... Tuleb jälle kannatada...

Claudia tõusis loiuks ja lähenes magavale tütrele. Natalie põsed roosatasid. Ta nägi välja täiesti tervena. Kas ta tõesti lastakse varsti koju? See on suurepärane, kuid sel puhul tekib uusi probleeme. Tyleri ja Natalie kodu on Shropshire. Seni ajani ei olnud Claudia pilku tütrele heitnud. Ta üksnes muretses tütre pärast, nüüd on see aeg käes.

Mis saab temast, kui Tyler tüdruku Shropshire'ist viib? Claudia ei teadnud, kus asub ta kodu. Talle oli jäänud meelde üksnes krahvkonna nimetus. Tuleks saada teada täpne aadress ja läheduses endale elupaik otsida. Ükskõik, kuidas nende suhted Tyleriga ka kujunevad, oli kindel – mees ei tahaks, et nad koos elavad.

Claudia surus solvangu maha. Tuleb arutleda kaitselt ja hinnata seda, mis sul on. Ta soetab Tyleri valdusse lähedusse oma maja, kus nad võivad Nataliega sageli kokku saada. Küllap nad aegamisi teineteisele lähenevad. Kohus mõistagi tunnistab tema hooldajaõigusi, kuid seni tuleb Tyleriga kokkuleppele jõuda, et ta lubaks Nataliega võimalikult sagedamini kokku saada. Selle aja vältel suudab ta Tylerile tõestada, et suhtub perekohustustesse täie vastutustundega. Siis aga... võib-olla...

Mis saab siis? katkestas Claudia end järsult. Mees andestab talle? Hakkab teda armastama? Ta neelatas hamplikult. Armastus ja andustus – neid vajab ta paljusammutanud süda. Nagu kõrberändur unistab veesõõrust. Ilma armastuseta tema süda närtsib ja hukkub. Tema kirelik loomus astus välja teda aheldavate kõitavate vastu. Sundides end tööle silma vaatama pidi ta tunnistama, et armastus on täitumatu unistus, mis läheb alaloss. Andustus? Võib-olla andestabki Tyler talle kokkord, kuid ei unusta kunagi mitte midagi.

Ei, praegu ei ole aeg sellele mõtlemiseks. Praegu on talle kõige tähtsam leida tee Natalie südamesse, purustada võõristusejää. Claudia ei teadnud, kui sügav hingehaava isa talle lõi, kuid ta töötas endale, et heast lapsele tehtud kurja. Muidugi kulub selleks rohkesti aega, aga praegu ei ole talle kusagile kiiret.

Claudia kummardus ja puudutas huultega Natalie roosatavat põske. Tüdruk ohkas, kuid ei ärganud. Claudia rahunes ja seadis end mugavamalt istuma. Ootamata lühendamiseks võttis ta riiulilt ajakirja ja hakkas hajameelselt lehitsema. Üks piltidest esikaanel äratas ta tähelepanu. Naine leidis vajaliku lehekülje ja ta pilt kinnitus läikpildile, millel mees ja naine istusid suudimatus asendis kušetil. Naise nägu näis talle tuttu, kui ta ei suutnud kuidagi meelde tuletada, kes see on. Alles siis, kui ta oli allkirja lugenud, selgus, et esinduslik hallipäine mees on tuntud pianist Oscar Wheeler ning elegantne aastais daam tema abikaasa Nancy.

Naise ikka veel ilusast näost õhkus aastatega tekkinud rahulikkust ja tarkust. Claudia tundis ta ära. Seda nägu oli ta kunagi juba näinud... Talle meenus päikesekirgane päev, rand ja Tyleri silmad, mis äkitselt vihkamisest lõõmama löid... See on tema ema! Claudia süvenes südame põksudes lugemisse. Jutt oli Ameerika kuulsate meeste naistest. Veelgi enam aga hämmastas Claudiat see, et reporter oli usutlenud missis Wheeler Londonis "Ritz"-hotellis, kus ta peatus koos külaliskontserte andma saabunud abikaasaga.

Paraku ei olnud kirjutises märgitud kuupäeva. Claudia suust lipsas pettumuseohe. Mõnikord käisid need ajakirjad kuude kaupa käest kätte. Neid oli iga hamba ja sisearsti ootetoas. Claudia kaotas lootuse, kuid siiski turgatas talle pähe heita pilk esikaanele. Ta sulges küll südame võbisedes ajakirja, kuid ei julgenud uurida ilmumiskuupäeva. Lõpuks võttis ta end kokku – ja hing lahvatas rõõmulaine. Ajakiri oli täiesti värske, selle kuuma! Järelikult on Wheelerid veel Inglismaal!

Naise käed hakkasid värisema. Kas lõpuks on

siis jumal talle halastanud? Naine, kellega ta oli nii väga lahtunud kohtuda, viibib Londonis! Saatus, jumalik ettehooldus ise pidi ta olema siia saatnud. Aga kas Nancy Wheeler tahab temaga rääkida? Claudia kortsutas kulmu. See mõte ei olnud talle varem pähe tulnud. Ent see kõhklus kestis ainult mõne viivu. Ei saa ju olla, et Nancy keelduks. Ta peab aru saama, kui lahtis on Claudiale Tyleri minevikust kõike teada saada.

Ta asus kavandama tegevusplaani. Kõigepealt tuleb missis Wheelerile helistada. Kui Tyler on läheduses, seda teha ei tohi. Seega hotellist helistada ei saa. On ainult üks võimalus – helistada siit, haiglast. Pole just parim variant, kuid midagi muud üle ei jää. Allkorrusel oli ta näinud mitut telefonikabiini.

Claudia langetas otsuse. Kui Tyler tagasi tuleb, lahku ta mingil sündsäl ettekäändel mõneks minutiks.

Tylerit oodates istus Claudia nagu nõeltel. Möödus pool tundi, enne kui koridorist kostis ta samme. Uks avanesis. Pikka jõulist kuju nähes tundis Claudia nagu alati, kuidas ta süda tegi uperpalli. Talle meenusid taas unustamatud lembusehetked. Veri valgus põskedele. Tyleri üllatunud pilku nähes punastas ta veelgi sügavamalt. Mehe silmades sähvatasid pilkesädemed. Mõistagi taipas ta, miks naine niiviisi kohmetas.

Claudia kergitas uhkelt pead. Tyler astus tema juurde ja alles siis taipas Claudia, et ajakiri ema pildiga tahab ikka veel ta põlvedel. Ta ei tohi seda näha! Claudia lõi selle kiiruga kinni. Liiga kiiresti. Tyler kortsutas kulmu.

"Kus sa nii kaua olid?" küsis Claudia kerge etteheitenoodiga, püüdes mehe tähelepanu kõrvale juhtida. Nõks läks korda. Tyler kehtas õlgu, astus voodi juurde ja vaatas Nataliet.

"Jutuaajamine arstiga venis pikale."

"Kas on häid uudiseid?" küsis Claudia neid jälgides. Tyler paitas tüdruku põske. Jälle torkas naist kiivusega. Kunagi oli mees hell ka tema vastu ja seda hellust otsustas talle praegugi hädasti tarvis. Aga kas tal häbi ei ole – ta on kiivas omaenda tütrele, õnnetule üksildasele

lapsele! Jumal olgu tänatud, et mees temasse niivõrd suhtub. Tal on lihtsalt endast hale, olgu see tunne nii ränk kui tahes.

"Väga häid," vastas Tyler. "Kui kõik kulgeb normaalselt, võime Natalie tuleval nädalal siit ära viia."

Claudia lõi särama.

"See on ju suurepärase!" Ta hüppas püsti ja haaras voodiotsast kinni. "Mul on nii hea meel!"

"Seda on näha jah." Tyler naeratas lahkelt.

Nende pilgud kohtusid. Mõlemad tardusid, tundes, et nende vahele tekib taas pinge. Claudia ei suutnud liigutada ega hingata. Siniste silmade pilk kammitseis teda.

Ei tea, mis oleks edasi juhtunud, kuid just sel hetkel kukkus koridoris midagi rasket kolinal põrandale. Mõlemad võpatasid. Tyleri nägu muutus hoobilt üheks kõikseks ja ärev helk ta silmades kustus. Claudis sõrmed pigistasid kõvasti jahedat metalli.

Ta kõhatas, langetas pilgu ja pomises:

"Ma... mul oleks tarvis välja minna. Tahaksin pisut liikmeid sirutada."

Tyler kehtas ükskõikselt õlgu.

"Tee, mida tahad."

Teravad sõnad surid naise huultel. No miks on mees ta vastu nii jäme? Tema järsk meelemuutus rõõvis julguse. Tyler nagu heidab teda külmast veest kuumale. Nagu kiigel – kord üles, kord alla. Kunagi ei tea, mis ootab teda järgmisel hetkel – õndsuse tipp või meeleheite põhjatus.

Claudia võttis vaikides koti ja jooksis koridori. Ilmselt kahetseb Tyler oma nõrkusehetke. Sõnapidava mehena ei murra ta oma lubadust, kuid hingepõhjas usub siiski, et teda on kavalusega õnge võetud. Aga mõelgu ta mida soovib, tal on praegu muud mured.

Ta vahetas meenekioskis peenraha ning läks viimasesse telefonikabiini, uudishimulikest silmadest ja kõrvadest kaugemale. Raamatust leidis ta paari minutiga hotelli "Ritz" numbri. Vastust oodates tundis ta ärevuse võbinat.

"Kuulen!" kostis meeldiv naisehää.

Claudia suu tõmbus kuivaks.

"Missis Wheeler?"

"Jah. Nancy Wheeler kuuleb," vastas naine lahkelt. Claudia kõhatas.

"Te ei tunne mind, missis Wheeler. Minu nimi on Claudia Peterson. Oih, signaal!" Ta torkas kiiruga aparaadi pilusse mõne mündi: "Missis Wheeler?"

"Mida te soovite, miss Peterson?" küsis Nancy ettevaatlikult.

"Missis... Missis Peterson. Tahaksin teiega rääkida teie pojast."

Vaikus.

"Minu... pojast?"

"Jah. Ma mõtlen Tylerit. Tyler Monroed," täpsustas Claudia ja pigistas peos telefonitoru.

"Kust te teate, et ta on minu poeg?" Naise hää võpatas.

Claudia sulges silmad.

"Ta ise ütles mulle. Kunagi nägime ajakirjas teie pilti. Te olite äsja abiellunud... Oi!" Jälle signaalid ja jälle mõni münt. "Mulle on see väga tähtis. Ma vajan teie abi, missis Wheeler."

Claudia vestluskaaslane püüdis ilmselt erutusest jagu saada.

"Kui teate, kes ma olen, siis peaksite teadma ka seda, et ma ei ole pojaga juba kakskümmend aastat teineteist näinud. Vaevalt saan teile kasulik olla," sõnas naine kindlalt.

Claudia kartis, et Nancy paneb kohe toru ära, ja ruttas edasi rääkima:

"Ei-ei, teil ei ole õigus. Te olete ainus, kes saab mind aidata! Saate aru, ma armastan teda, aga..."

"Mu kullake, mul ei ole pojale mingit mõju. Kui ta teid ei armasta..."

"Vastupidi, ta armastab mind!" hüüdis Claudia. "See lähendab ta armastas ja ehk armuks minusse uuesti, kui seda endale lubaks. Vaadake, kui me Tyleriga tutvume, olin abielus, kuid kavatsesin lahutada. Sellest teada saades ei tahtnud ta mind enam näha. Ta vihkab

mind seepärast, et rikkusin abielutootust."

Torust kosis vaevukuuldav ohe.

"Ma vist hakkan taipama..."

"Võitluseta ma alla ei anna, kuid ma ei saa võidelda selle vastu, mida ma ei tunne." Nii. Ongi kõik määratud. Selgub, et ta on juba otsuse langetanud!

Nüüd ohkas missis Wheeler raskelt.

"See oli nii ammu..."

"Mitte Tylerile," vastas Claudia vaikelt.

Järgnenud vaikus vältas minuti või paar.

"Hea küll. Mul on vähe vaba aega, aga homme võiksime lantši ajal kohtuda. Tulge minu hotelli... Oleme kell üks. Kas see sobib?"

Claudia tundis tohutut kergendust.

"Muidugi! Suur tänu teile, missis Wheeler, et nõustuite."

Claudia pani aeglaselt toru ära. Mis siis ikka, esinev samm on astunud, olgugi mitte vaevata. Ilmselt tegi ta helistamine Nancy-le haiget, puudutas ta vanhaava, kuid muud võimalust ei olnud. Võitmiseks peab ta kasutama kõiki vahendeid. Kes teab, võib-olla lähemal ka missis Wheeleril kergemaks, kui nad oma jõu kokku panevad.

Avanud palatiukse, kuulis Claudia tütre naeru ja naeratas rõõmsalt. Natalie oli juba ärganud ja jõi voodistudes teed.

"Näen, et sul on juba hoopis parem," lausus Claudia ja nihutas tooli voodile lähemale. "Kuidas sa end tunned?"

Tüdruk vaatas emale altkulmu otsa.

"Mul on valus," vastas ta lühidalt.

Claudia sirutas käe, kuid tõmbas selle kohe tagasi kartes, et Natalie võib selle kõrvale lükata. Tütar vaatas talle imestunult otsa ning Claudia naeratas kohmetult ja kirus end arguse pärast, aga oli juba hilja.

"Muidugi on sul praegu pisut valus, kuid see läheb varsti mööda. Nädala pärast saad siit välja. Kas tahad koju?"

Tüdruk veeretask sõrmede vahel lusikat ja noogutas

"Jah... tahan küll," vastas ta ja kehtitas õlgu.

Claudia vaatas küsivalt enne Tyleri, siis Natalie poole.

"Paistab, et sa ei ole sellega eriti rahul. Arvasin, et rõõmustad, kui Tyler sind siit ära viib."

Tüdruk läks põlema.

"Muidugi rõõmustan! Ma armastan Tylerit ja tema armastab mind!" pahvatas ta.

Claudia langetas pilgu ja püüdis naeratada.

"Sul on väga vedanud." Mida ei saa öelda minu kohta, lisas ta mõttes.

Natalie näoke muutus pirtsakaks.

"Ma tean. Mulle pole tarvis isa ega ema. Mul on Tyler."

Siinkohal sekkus jutusse Tyler:

"Aga sul on vedanud kahekordselt – sul on ema. Emad – need on erilised."

Tal läks korda Natalie tähelepanu endale tõmmata.

"Miks nad erilised on?" küsis tüdruk.

Claudia vaatas Tylerile jahmunult otsa. Vaat see on alles üllatus! Lihtsalt 180-kraadine pööre. Kui arvestada tema suhtumist emadesse üldse, kaasa arvatud ka enda ema...

"Seepärast, et nad armastavad oma lapsi ning annavad neile andeks kõik vallatused ja vembud."

Claudia silmad läksid niiskeks. Tyler tuli talle appi, nagu oli lubanud, hakkas ta liitlaseks, kas või selleks korra. Ometi oli see nukker – mees nii ei mõtle, need olid pelgalt sõnad. Tema arvates ei vääri emad usaldust. Kuidas ometi panna teda ta tobedaid veendumusi muutma?

Tyler oli andnud Nataliele raske ülesande. Ta oli tüdruku silmis selline autoriteet, et see ei julgenud tema sõnades kahelda ja jäi mõttesse. Claudia lootis, et see on hea märk.

Umbes tunni pärast oli Vandy tagasi. Claudia ja Tyler valmistusid lahkuma ning Natalie ise jättis ilma meeldetuletuseta emaga hüvasti, kuigi ilma erilise emutsa. Mõistagi tegi ta seda üksnes tänu Tyleri sek-

kumisele, mõtles Claudia autosse istudes. Ta võib sisen-
dada tüdrukusse ükskõik mida – nii tugev oli ta mõju.

Teda hõikas kõrvetav tänutundehoog ja ta pöördus
järsult mehe poole:

"Täna toetuse eest."

Tyleri pilk püsis teel.

"Ära liialda ega püüa panna minu sõnadesse mingi
muud mõtet," ütles ta rahulikult.

Claudia viskus seljatoele. Ta tuju langes.

"Miks sul on nii raske mult midagi vastu võtta? Isegi
tänuhinnast?"

"Seepärast, et ma ei tea, mida sa vastu tahad."

Selle mehe kahtlustusega võidelda on sama hea
kui peaga vastu kivimüüri joosta.

"Minu arvates olen juba oma tasu saanud," sõnava
ta.

Tyler puhkes naerma.

"Sa solvud hirmus kergesti."

Claudia tõmbas vaevaga kopsud õhku täis.

"Jäta oma julmad mängud, Tyler! Ma ei näe sinu
midagi naljakat! Võib-olla teevadki minu piinad sulle
nalja, kuid saatuse on andnud mulle üheainsa võimaluse.
Natalie usaldust võita ja ma ei kavatse teda kaotada.
Sa saad väga hästi aru, et vajan sinu abi. Kui sa, vaata
mata sellele, mida ma sulle rääkisin, mind ikka ei
usalda ega usu, siis ütle seda! Või pakub sulle mõni
minu kannatusi vaadata?"

Issand, kui väsinud ta oli nendest lõpututest näär-
lustest...

Tyler ohkas raskelt.

"Lase end lõdvaks, Claudia. Ma usun, et Gordon on
võimeline. Olen endale pahane, et lasksin tal end ümber
sõrme keerata."

Claudia tõmbus külmakartlikult kõssi, kuigi õhtu
oli soe.

"Gordon keerutas kõiki nii, nagu tahtis. Ometi
ilmutasin nõrkust ja jäin ta juurde. Olin liiga uhke
selleks, et oma viga sugulastele tunnistada, ja ta nägi
sellest aru."

"Aga ometi läksid tema juurest ära?"

"Kas tõesti mõistad sa nüüd, kui tead, mida ta en-
dast kujutas, mind selle pärast hukka?" küsis Claudia
jahmunult.

"Laulatustalitusel öeldakse: rõõmus ja mures, hai-
guses ja tervises. Ei tohi otsida kergemaid teid," tähen-
das Tyler õpetlikult.

"Noh, see on juba mingi keskaegsus!" pahandas
Claudia. "Inimest ei tohi ju üheainsa vea eest eluks
ajaks vangi mõista. Sa ju ei tea, milline oli mu elu koos
Gordoniga."

"Ma ei tahagi seda teada," sõnava Tyler ainiti ette-
poole vaadates. "Sa tead minu vaateid abielule. Need
ei ole muutunud. Arvan ikka veel, et abielusidemed
on pühad."

Claudia silmad täitusid pisaratega.

"Sel juhul oled lihtsalt lollpea, Tyler," kuulutas ta.
Ennasttäis ja piiratud aruga loll! Maailmas on liiga
vähese õnne. Tuleb seda hinnata, kui see sulle osaks
saab. Muud võimalust ei saagi olla."

"Õige," vastas Tyler vastikult naeru kihistades. "Minu
isa ei saanudki seda osaks."

Claudia ei suutnud end enam tagasi hoida.

"Aga võinuks ju olla õnnelik! Tal olid sina, Tyler! Tal
oli ees veel terve elu, kuid ta eelistas end surnuks juua.
Ma ei usu, et oled endalt küsinud, miks nii läks. Ütlesid,
et ta soovis väga ema enda juurde tagasi. Mina aga
kahtlustan midagi muud. Kas ei vaevanud teda süda-
metunnistus omaenda süü pärast?"

Tyler pidurdas nii järsult, et auto jõnksatas. Claudia
heidis käed vastu armatuurlauda toetada ning vältida
peaga vastu esiklaasi lendamist. Ta pilk, mille ta
Claudia poole pööras, oli raevust meeletu.

"Ah sa väike naru! Nende sõnade eest olen valmis
sind maha lööma. Minu isa elas üksnes selle naise
heaks. Ta jumaldas maapinda, millel ta kõndis, ja täitis
kõik ta tujud!"

Mehe käed pigistasid nii kõvasti rooliratast, et
sõrmenukid valged.

Claudia võbises hirmust, kuid ta oli läinud kaugemale, et taanduda polnud enam võimalik.

"Kui see oli nii, siis miks ema lahkus?" küsis väljakutsuvalt. "Oli ju ometi mingi põhjus?"

Tyleri nägu moonutas õel grimass.

"Muidugi oli. Tavaline ahnus – vaat mis teda ajendas. Ta pumpas isa viimse pennini tühjaks ja kolis siis rammusamatele rohumaaadele."

"Ja jättis sind maha," järeldas Claudia tasa, lootes et Tyler teda ei kuule. Ometi tabas mees ta sõnad.

"Pagana pihta, mida sa sellega öelda tahad?"

Claudia lakkus närviliselt kuivi huuli. Instinkt oli talle juba öelnud, milles on asi, ja ta ei kartnud seda sõnadesse panna.

"Oled kindel, et tigetsed emaga isa pärast, aga mitte seepärast, et ta sind hülgas?"

"Sinu arvates olen siis memmepoeg?" Tyleri hää kõlas ebaloomulikult rahulikult.

Claudia pöördus kiiresti tema poole.

"Ei, muidugi mitte! Aga sa olid veel päris pisike ja sa kannatasid..."

Tyler virutas rusikaga vastu rooliratast.

"Nüüd aitab! Jäta see isehakanud psühhiaatri mängimine! Ma ei kannatanud üldse. Ta ei saanud mulle halba teha. Vastupidi. Ta aitas mind kiiremini täiskasvanuks saada. Selle eest vist peaksin talle isegi tänulik olema."

Claudia hoidis vaevu pisaraid tagasi. Tal oli lõputuli kahju sellest väikesest poisist, kes Tyler toona oli. Talle anti ränk hoop ja haav valutab seniajani, kuigi ta ei taha seda ei tunneta. Nüüd on Claudiale lausa elutähtis kohtuda ta emaga. Nancy Wheeleri käes on tema hingepeidikute võti ning üksnes tema võib need avada, et tõe lõpuks päevavalgele pääseks. Et minevik teda enam ei näriks, et nad võiksid leida õnne. Või on juba liiga hilja? Ei, seda keeldub ta uskumast.

Kurjakuulutavas vaikuses jõudsid nad hotelli juurde. Tyler laskis Claudia peasissekäigu ees autost välja pomises, et peab veel kellegagi kohtuma, ja sõitis

minema, jättis Claudia sõiduteele. Naine vaatas talle ahnitult järele, kuni sõiduk tänavanurga taha kadus, ja laskis siis pikkamisi vestibüüli.

Claudia tellis endale lõunasöögi üles. Peagi see jõudigi, kuid ta peaaegu ei puudutanud peeni roogasid. Ta lülitas sisse teleri ja püüdis süüvida ekraanil toimuvasse, kuid asjatult. Jutuajamine Tyleriga ei läinud tal peast välja. Mida ta praegu teeb? Kus ta on? Aeg läks, kuid ta ei ilmunud. Ta vihastas rängalt... Äkki võttis nõuks oma pahameele alkoholi uputada? Ei, vaevalt küll, seda pattu tal ei olnud. Kus ta siis on? Kellega ta kavatses kohtuda? Naisterahvaga?

Tuju langes nulli. Aga miks ka mitte? Vaevalt on ta viimased kuus aastat üksinduses veetnud. Tyler on noor, elujõuline ja temperamentne mees. Naised peavad olema ta elu lahutamatu osa.

Kujutledes, et Tyler veedab praegu aega koos armukaiga, Claudia võpatas. Terav kiivusehoog läbistas teda tleni. Jah, ta on vaba mees ja võib teha, mida heaks arvab, ent mõte sellest, et ta hellitab praegusel hetkel teist naist, oli talumatult raske.

Kujutlusmäng maalis talle ette nii eredaid pilte, et ta krimpsutas nägu ja tormas vannituppa. Tuleb võtta kiire dušš, vahest ehk viib see ta mõtted kõrvale. Ent siis jätkus veel siis, kui ta lebas kägaras voodis. Unetult meenuduses väherdes kinnitas ta endale, et tal ei ole õigust armukadetseda, sest on Tyleri ammu-ammu kaotanud, ent süda keeldus paratamatusega leppimast. Võib-olla peaks ta ka endale romaanikese soetama? Aga ei, ta jääb alatiseks truuks Tylerile, ei suuda kellegagi kiinduda...

Me ei ole teineteisele loodud, arvas Claudia. See pärast pean tingimata ta emaga kohtuma. Hakkan oma tuleviku pärast võitlema ja kui jään kaotajaks, on mu elu läbi.

Järgmisel päeval täpselt viis minutit enne kella ühikust astus Claudia hotelli "Ritz" luksuslikku vestibüüli ja lähenes administraatori luugile. Kõik. Sillad on minu taga põletatud, mõtles ta. Missis Wheeleriga kohtumiseks pani ta selga oma armsa tumeroosa, boole-rojakiga kleidi, mis sobis hästi kokku ta juuste ja silmadega. Ka unetusest kahvatu nägu näis pisut kirkam. Ta oli kaua ühelt küljelt teisele viselnud, kuulatahes, kas koridoris ei kosta samme, ja jäänud tukkuma alles hommiku eel, kui Tyler tagasi tuli.

Kui ta voodist tõusis ja peeglisse vaatas, kohkus ta ja taipas, et hoolika jumestuseta ta hakkama ei saa. See loob vähemalt välise pildi rahulikkusest ja kindlusest. Mõistagi ei suvatsenud Tyler oma kauast äraolekul seletama hakata ning Claudia surus oma uudishimu maha. Mees üksnes mõõtis teda pilkava pilguga, sest taipas väga hästi, et naine lausa kõrbe teadasaamishuvist. Loomulikult ei olnud ta andestanud Claudia eilseid kommentaare ja ootas ilmselt ajendit tüli alustamiseks.

No ei, seda lõbu ta mehele ei paku, otsustas Claudia mornilt ja tegi teeseldud rahuga teatavaks, et kavatses koos onupoeg Marcoga lantšile minna. Nähtavasti jäi Tyler teda uskuma või oli talle kõik ükskama. Igal juhul ei esitanud ta ühtki küsimust ja Claudia tundis end hotelli sisenedes turvaliselt. Tylerile ei tule pähegi, kellelega ta tegelikult kohtuda kavatses.

Administraator vabanes ja tõstis pilgu. Claudia nimetas oma nime.

"Mind ootab missis Wheeler."

Noormees vaatas oma pabereisse.

"Ahhaa, jaa, missis Peterson. Palun minge üles."

Mõne minuti pärast koputas Claudia numbri uksele. Nähes naist, kes talle avas, ei suutnud ta imestusest

lagu saada. Jah, see oli Tyleri ema, kuid erines järsult sellest kujutuspildist, mille Claudia oli endale telefonikõne ajal loonud. Miskipärast arvas ta nägevat pikka ja elegantset, kindlameelse käitumisega suurilmadaami, kuid Nancy Wheeler oli hoopis teine naise tüüp. Ta oli laheldane, üpris täidlane ja meeldiva ümariku näoga.

"Missis Peterson?" Ta naeratas sõbralikult. Kõrvalt võis paista, et need naised on vanad tuttavad – nii loomulikult käitus Nancy –, kuid Claudia tabas ta ärevuse, tema pojaga sarnaste siniste silmade all olid tumedad rõngad, huuled tihedalt kokku surutud ning kahvatu, pinges nägu reetis ta erutuse. Ilmselt oli tal raske säilitada laitmatut käitumisviisi. "Palun astuge sisse." Missis Wheeler viis külalise elegantselt sisustatud elutuppa. "Võtke istet, palun. Ma tellisin lantši siia ja see peaks ka hetk pärast jõudma. Minu arvates on siin parem kui restoranis. Saab segamatult rääkida."

Ta istus kušetile, kohendas närvilise liigutusega seelikut ja pakkus Claudiale istet enda vastas.

"Kartsin, et võite ümber mõelda," alustas Claudia ettevaatlikult, pilk vestluskaaslasel. Milline inimene see on? Kellega saatus teda kokku viis?

Nancy vaatas talle otse silma.

"Kui öelda ausalt, siis olin sellele päris lähedal... Tänage minu meest Oscarit. Tema tegi mulle selgeks, et teen õigesti, kui teiega kokku saan." Ta siirus meenutas Tyleri oma.

"Ma saan aru, kui raske oli teil seda otsust langetada. Uskuge, ma ei oleks julgenud teid tülitada, kui selleks ei olnuks äärmist vajadust. Mulle on see elu ja surma küsimus. Ja Tylerile samuti."

Nancy Wheeler langetas pilgu sõrmuseid täis lükitud kätele.

"Kuidas tal läheb...?" küsis ta vaikselt.

Tema häälest kostis sellist kurbust, et Claudia süda kiskus kaastundest selle naise vastu kokku. Milleski langesid nende saatused ühte. Mõlemad olid kaotanud oma lapse ja selle pärast palju kannatanud.

"Temal läheb hästi," vastas Claudia leebelt. "Te võite

oma poja üle uhke olla."

"Ma olengi tema üle uhke. Pikki aastaid olen jälginud, kuidas ta elu kujuneb, ja tean, et ta on teinud väga hea karjääri."

"Tähendab... te ei ole temast ära pöördunud? Ta on teile ikka veel kallis?" Claudia ei suutnud hämmastust varjata.

Nancy kehtitas kergelt õlgu.

"Ma armastan teda, missis Peterson. Vastasel korral ei oleks meie kohtumine teoks saanud."

"Andke andeks, et esitasin sellise küsimuse. Mul oli tarvis teada seda kindla peale," seletas Claudia. "Ma mina armastan teda."

"Seda ma juba taipasin. Ütlesite, et vajate minu abi. Millega ma saan teid aidata?"

Claudia kummardus ettepoole, surus käed kokku ja püüdis mõtteid koguda.

"Kui ma isegi seda täpselt teaksin... Ühes olen kindel - tuleb midagi teha, kas või proovida... Vaadake, mis kohtusime Tyleriga kaheksa aastat tagasi ja armusime otsekohe teineteisesse. Mina armastan teda siiamani. Ta ohkas raskelt. "Arvasin, et tema tundes minu vastu on sama sügavad, kuid eksisin. Ta jättis mind maha. See juhtus nii. Ükskord näitas ta mulle ajakirjast teie pilti ja ütles... See on pikk ja segane lugu. Seepärast oleks ehk parem, kui alustaksin päris algusest, sellest päevast, kui tutvusin oma tulevase mehe Gordon Petersoniga."

Pärast pisikest kõhklust vestis Claudia missis Wheelerile oma kurva loo. See osutus raskemaks, kui ta oli arvanud. Jutustus elustas raskeid mälestusi, kuid Claudia ei hakanud midagi varjama. Kui ta pihtimise lõpule jõudis, tundis ta sõnulseletamatut kergendust. Otsekui oleks ta end puhastanud kõigest, mis oli teda siiamani vaevanud. Ta piinatud hinge asusid rahu ja lepitus.

Nancy kuulas teda tähelepanelikult, ei katkestanud teda ja lõi üksnes aegajalt käsi kokku. Tema silmad kaastunnet täis silmad ei lahkunud hetkekski külalis-

lahvatult näolt.

Kui Claudia oli lõpetanud, vaikisid mõlemad naised veel pisut aega. Siis Nancy tõusis, läks baarikapi juurde ja valas kahte klaasi pisut viskit. Ühe neist ulatas ta Claudiale, kes selle tänulikult vastu võttis. Siis istus ta maha ja pani käed põlvedel kokku. Ta ei kiirustanud Claudia juttu kommenteerima, vaid ootas taktitundeliselt, kuni see toibub. Märganud, et Claudia ohates kolleegile nõjatub, alustas ta kaastundlikult:

"Mul on kahju, et teil tuli elustada mälu mineviku kurbi sündmuse. Paraku ei osanud ma arvata, et Tyler läks lahkumist nii raskelt üle elab. Mõistagi sain aru, et teen talle haiget, kuid ei kujutlenud, et ta hakkab eluviisi kannatama. Üldse lootsin, et lahkume ainult vihikeseks ajaks, kuid sündmused väljusid minu kontrolli alt. Ma ei suutnud enam midagi muuta. Kirjutasin Tylerile ja püüdsin seletada. Esimestel aastatel saatsin hulga kirju, kuid ei jõudnudki vastuseid oodata."

Claudia kortsutas kulmu.

"Aga ta ei saanud teie kirju kätte."

Nancy silmis vilksatas imestus.

"Aga kas ta mulle kirjutas?"

"Jah, ta ütles mulle, et kirjutas," kinnitas Claudia.

Üle Nancy näo libises valukramp.

"Veider... Ma olin kindel, et isa mõjutusel..."

"Kuidas see võis juhtuda?"

Nancy Wheeler naeratas pinevalt.

"Saatsin kirjad Tyleri vanaisale, kes pärast Kiti surma pojapoja oma hoolde võttis. Vanamees ei sallinud mind silmaotsaski. Nähtavasti hävitasid nad naisega ka minu kui Tyleri kirjad. Oh taevas, kuidas nad ometi suutsid seda teha? Mu vaene poeg! Kujutan ette, kuidas see teda kalgistas... Ta tõukas teid eemale seepärast, et ei usu enam armastusse. Tema elu on rikutud..."

Mööda Nancy kahvatuid põski veeresid pisaranired. Ta älgas neid sõrmedega ära. Claudia ei suutnud end taktitunde tõttu enam paigal hoida. Ta sööstis Nancy juurde ja haaras ta värisevad käed pihku.

"Palun rääkige mulle kõik ära. Teil hakkab keegi Nancy patsutas hellalt ta põske ja naeratas pisarate.

"Võibolla on teil õigus. Kui ma seda teen, ehk lakkab siis minevik mind vaevamast..."

Tyleri isa Kitiga tutvusin Aafrikas. Tal oli seal fari ja väike jahiala. Ta oli väga ilus ja esinduslik mees ja ma armusin otsekohe kõigesse – nii temasse kui selle romantis ja maalilisse loodusse. Läksin Antarktikasse puhkama – mind huvitas väga safari – ning jätin sinna kauaks. Abiellusin Kitiga.

Algul läks kõik väga hästi. Eraldatus tsivilisatsioonist mind ei häirinud. Me ju armastasime teineteist. Siis sündis Tyler. Olime väga õnnelikud – vähemalt nii mul näis. Meie farmis olid sageli külas safariarmastajad, kes tegeles loomadega, mina tegin külalistele sööki. Asja edenesid hästi, kuid veidral moel lõhkis just see meie abielu. Saate aru, ma teadsin algusest peale, et Kit armukade, et ta on hingelaadilt omanik. Poja sünd ei muutnud. Pigem vastupidi. Teda ärritas, et osutas talle nüüd vähem tähelepanu. Aga ikkagi arvan, et oleksime võõristamisest üle saanud, kui ei olnuks teinud asjaolusid.

Mul tuli sageli suhelda külalistega. Selles seisidki minu kohustused. Nende hulgas oli mehi ka korda rohkem, kui naisi. Mees hakkas mind armukadedetsema kõigiga kordamööda. Algul ma üksnes naeris tema kahtlustuste üle, kuid peagi oli lugu naerust kaugel. Asi läks isegi selleni, et Kit tungis mulle rusikatega kallale ja sõimas mind räpaste sõnadega üks selle eest, et küsisin külalistelt, mida neile hommikueineks teha. Ta muutus täiesti talumatuks. Ilmus minu ettekäändel koju, lootes tabada mind truudusemurdmiselt, pani kõikvõimalikesse kohtadesse telefonid ning kui ma kohe helistamisele ei vastanud või jooksin hingeldasin, arvas jumal teab mida.

See oli õudne. Kit ei valinud väljendeid ning muutis iga päevaga üha meeletumaks. Temast sai üldiselt naerualune ja selle tõttu kannatas meie ettevõtte

Mõnikord algatas ta isegi külalistega kaklust. Olin meeleheitel, ei teadnud, mida teha või kellelt abi paluda. Mu sugulased jäid Inglismaale, oma raha mul ei andud, sõbrannasid ka mitte. Kit lõi kas läbi kõik mu katsed kellegagi lähedaseks saada. Tema haiglane armukadedus viis mind pikkamisi, kuid kindlalt arust ära. Ainus lohutus oli see, et Tyler oli selleks ajaks juba internaatkoolis. Ma ei tahtnud, et poiss teaks, mis vana vahel toimub. Arvatavasti ei oleks Kit poisile halba teinud, kui see oleks ta karmi käe alla sattunud. Kartsin ka, et ta võinuks poja minu vastu meelestada. Siis oleksin tervesse maailma üksinda jäänud... Kit tahtis, et mul ei oleks mitte kedagi peale tema.

Nii ei võinud kaua kesta. Et säilitada mõistus, võtsin teinuks lahkuda. Armastasin Kiti siiralt ja tema armastas mind, kuid tema patoloogiline kiivus, millest ta ei suutnud jagu saada, tappis meie armastuse. Paraku ei saanud lahutusest juttugi olla ja Kit ei oleks mind üldki hinna eest ära lasknud. Seepärast varitsesin paraja hetke, pakkisin kohvri, istusin autosse ja sõitsin ära. Mul oli plaanis võtta Tyler internaadist ära ja kolida temaga Inglismaale minu sugulaste juurde. Raha mõtlesin kõige vähem. Arvasin, et kuidagi korraldan oma elu ikkagi ära.

Aga neile plaanidele ei olnud määratud teoks saada. Leidsin oma ainsa naistuttava poole, keda Kit ei olnud veel jõudnud minust võõrutada, ja seal hakkas mul elama üldiselt paha. Kaotasin teadvuse ja edasist peaaegu ei mäleta. Järgmised mõned kuud viibisin haiglas ja kui välja sain, kuulsin, et mu mees oli Tyleri internaadist ära võtnud ning poiss elab nüüd tema juures. Farmi jätsin minna ma ei julgenud... Leidsin endale eluaseme ja töökoha naaberasulas.

Varsti jõudsid minuni kuuldused, et Kit on jooma hakanud. Vaene Tyler! Küllap tal tuli kogu aeg kuulda, kuidas isa kaebusi minu kõlvatuse üle. Ema olevat neid kaalaks riisunud ja saatuse hoolde jätnud. Mida peab tegema kümneaastane poiss, kui ta ema on juba üle kahe aasta kadunud?" Nancy hääles ei olnud kibedust,

ainult sügav kurbus.

"Ja mida te siis tegite?" küsis Claudia.
Elatanud naine ohkas.

"Mis mul teha jäi? Kirjutasin pojale, saatsin selle ära Kiti isa aadressil, kuid vastust ei saanud... Hakkasin kuidagiviisi oma elu korraldama. Poja vaikimisi kurvastas mind sügavalt, kuid ma jätkasin talle vanema aadressil kirjutamist. Siis Kit suri ning ta vanemad võtsid poisi enda juurde. Püüdsin pojaga kokku saada, kuid mulle öeldi, et poiss ei taha mind näha ega minuga miskit tegemist teha ning kui mul on pisutki aru peal, siis pean ta rahule jätma ning laskma teda isa leinata. Mida ma veel võisin teha? Lohutasin end sellega, et Tyleril on vanaisa ja vanaema kodus hea ning talle pole mind vajagi. Kui ta suuremaks saab, seletan talle kõik ära, otsustasin ja allusin vanavanemate nõudmisele lootes, et poeg mind kunagi üles otsib. Tyleri vanemad teadis alati, kus ma asun. Hoolitsesin selle eest. Enne keegi mind ei otsinud. Pikki aastaid elasin üksnes lootusest, kuni head sõbrad mulle selgeks tegid, et on aeg ka oma isiklik elu ära korraldada. Möistagi oli neil õigus. Lõpuks lahkusin Aafrikast. Ülejäänud on, nagu öeldakse, ajalugu."

Naised vaatasid teineteisele otsa, vapustatud oma elukäikude sarnasusest. Nad mõlemad olid palju kannatanud ja said aru, et neid ähvardab uus tragöödia, mis õõnestab lõplikult selle inimese elu, kes oli neile ühtviisi kallis. Nende silmadest võis lugeda, et seda katastroofi tuleb vältida.

"Tyler peab tõe teada saama," sõnas Claudia kindlalt.

"Olen teiega nõus," haaras Nancy ta sõnast kinni. "Olen nii kaua lootnud poega näha, aga aja jooksmine hakkas mulle paistma, et see unistus on täiesti tähtmatu. Piisaks mul julgust, otsiksin ta üles ja püüaksin talle kõike ära seletada. Mind hoiab tagasi see, et kui oli vanavanemate juures õnnelik. Nad kiindusid poja pojasse väga ning ümbritsesid ta helluse ja hoolitsusega. Peale selle oli neil piisavalt raha ning nad said anda talle hea kasvatuse ja hariduse. Mina aga viirelengi

ühvuses. Puhuti piisas vaevalt raha söögiks ja ulualuseks. Mul polnud pojale midagi anda peale oma armastuse, igal juhul mõne esimese aasta jooksul." Ta ohkas raskelt. "Mu vaene, vaene Tyler..." Nancy tõmbus kühmu, pani käed enda ümber ja ta silmad muutusid uduseks. Minevik kandis teda endaga kaasa.

Üksele koputati ettevaatlikult. Claudia laskis sisse kelneri rataslauaga. See kattis kiiresti ja osavalt laua ning kadus hääletult.

Nancy ärkas mälestustest ja vaatas Claudiale otsa. See kord helkis ta silmis taas omandatud otsusekindlus.

"Poeg vihkab mind juba kakskümmend aastat. Teil on õigus. Tuleb talle kõik ära rääkida ning sellele alaliseks lõpp teha."

"Aga kuidas seda korraldada? Ja kus? Tyler on uhke ja jonnakas. Ta ei oska kuulata. Seda tean mina kõige paremini," ütles Claudia. Olgu teistega kuidas on, kuid tema sai väga hästi aru, kui raskeks läheb Nancy leandestust taotleda.

Missis Wheeler tõusis.

"Ma pean sundima teda ennast kuulama. Aga kas ta jääb mind uskuma... Seda teab ainult jumal. Kui mitte, siis läheb teil üksnes halvemaks. Teid ta ju ka ei kuula. Võib-olla proovite veel kord?"

"Minul on ka oma uhkus. Kui palju ma suudan end alandada? Las ta ise küsib minult, siis räägin talle kõik ära. Saate aru, seni, kuni teie ei ole temaga rääkinud, ei muutu midagi. Te olete mu ainus lootus."

"Aga äkki see ei aita?" Nancy puudutas Claudia kätt. "Olge valmis halvimaks, kullake."

Claudia naeratas nõrgalt.

"Praegusel hetkel vihkab Tyler mind nii, et halvemaks ei saagi enam minna. Vaevalt tal on minu vastu mõningeid tundeid. Seega ei ole mul midagi kaotada."

"Mul samuti mitte." Naised vahetasid pilgu. "Missis Peterson, näib, et meid seob ühine eesmärk – päästa minu poeg. Kui kõik läheb nii, nagu kavandasime, võtan teid rõõmuga vastu oma perekonda. Kas ma tohin

teid nimetada eesnimega? Teie aga kutsuge mind Nancyks. Te ei ole vastu?"

"Muidugi mitte!"

"Siis on tore. Nüüd aga palun lauda. Hommikul suutnud ma söögi peale vaadatagi, kuid nüüd tunnen et olen otse nälga suremas. Söögi ajal arutame, mis edasi teha."

Nad istusid lauda ja asusid salatite kallale. Claudia märkas oma üllatuseks, et temalgi on ärganud isu.

Mõni minut möödus vaikides. Siis sõnas Nancy mõnikult:

"Arutame õige, millal oleks parem minu kohtumise Tyleriga korraldada. Seni, kuni teie tütar on haiglas, ei maksa sellele mõeldagi, kuid Oscari külalisesinemise lõppevad paraku kahe päeva pärast. Seejärel läheme Glasgow'sse, Edinburghi ja Manchesterisse. Oleme pealinna ära üsna kaua."

Nancy trummeldas sõrmedega lauale.

Claudia elavnes.

"Manchesterisse? Tyler elab päris selle lähedal Shropshire'is. Niipea, kui Natalie paraneb, viib ta temaga sinna."

"Mis te räägite! Mu kallid, see on ju otse suurepärane! Kui kohtume teie ja teie tütre juuresolekul, hakkab ta küll vaevalt stseeni tegema, eks ole?" Ta vaatas Claudiale küsivalt otsa.

Claudia võttis kahvliga mahlaka homaaritüki.

"Üldiselt ei tea ma isegi, kus elama hakkame... See tähendab – mul tuleb kusagile sinna lähedale endale eluase otsida, aga luban, et teen kõik, mida suudan. Andke mulle telefoninumber, millel saaks teiega ühendust võtta, ning ma helistan, kui selleks on sobiv aeg."

Nancy kortsutas kulmu.

"Kas te siis ei hakkagi tütreaga koos elama?"

"Vaevalt küll. Hommikul helistasin ma advokaadile ja palusin Gordoni testament vaidlustada. Kindlasti võiksin saavutada enne kohtuotsust ajutise hooldeõiguse, ent seni, kui Natalie viibib haiglas, on see täiesti välistatud. Kodustes oludes kosub ta kiiremini, kui

tema kodu on Tyleri mõis Shropshire'is. Mis minusse puutub, siis vaevalt ta sallib minu viibimist oma kodus."

Nancy vangutas masendunult pead.

"Ma ei tundnud teie meest ega kedagi Petersonidest, kuigi nad on Kiti kauged sugulased, ja olen selle üle mõnuses. Väga kahju, et saatus Tyleri Gordoniga kokku ei läinud. See mees ei olnud vist pelgalt koletis. Uskumatu, et Tyler laskis end petta ja sattus kõigele vaatamata ta otsa."

Claudia võpatas.

"Gordon oskas igaühele puru silma puistata. Nad tutvusid Tyleriga ülikoolipäevil. Gordonil ei olnud raske Tylerile vesti alla pugeda ning see jagas temaga kõiki oma muresid. Ta leidis otsekohe Tyleri nõrga koha."

"Kas te ei arva, et kõigi meie kannatuste taga seisab jumalik ettemääratus? Kui jäänuksin Aafrikasse, ei oleks ma kohanud oma teist meest näitleja Donald Milesit. Elasime temaga koos kuus õnnelikku aastat, kuigi neid tumestas kibedus, sest ta põdes juba meie abielumise ajal vähktõbe. Pärast tema surma ei lootnudki enam uuele armastusele, kuid siis ilmus Oscar, kes muutis kogu mu elu. Ma ei ole kunagi olnud nii õnnelik, nagu praegu. Seda kõike ei oleks juhtunud, kui Kit polnuks nii kohutavalt armukade. Kakskümme aastat olen soovinud poega tagasi saada ja kui olin kaotanud juba igasuguse lootuse, ilmute teie ja sinimate, et kõik ei ole veel kadunud. Kõigi nende sündmuste taga tunnen mingit mõistusega adumatut jõudu, milleksse saab üksnes uskuda ja kuulekalt selle läpunäiteid järgida."

Claudia naeratas.

"See on küll lohutav, kuid mind rõõmustaks hoopis rohkem, kui Tyler tunneks sedasama."

"Võib-olla ta tunnebki. Kes võib seda teada? Ütlesite, et ta on uskumatult jonnakas, ja ma usun teie sõnu. Paraku tean oma pojast väga vähe. Kui jumal annab, muutub ta paremaks." Nancy rüüpas sõõmu valget veini. "Rääkige mulle Tylerist, Claudia. Kõike, mida teate, mulle on kallid iga pisiasi."

Selle palve täitis Claudia meelsasti. Tylerist ja Nataliest rääkides möödus aeg märkamatuks ning Claudia lahkus alles tund hiljem. Üleelatud kannatused mida naised olid omavahel jaganud, lähendasid neid ja nende vahel tekkis sümpaatiat. Nancy Wheeler meeldis Claudiale väga. Ema ja poeg osutusid sarnasteks. Claudia täheldas aegajalt tuttavaid hääletoone ja liigutusi, mis andsid tunnistust sirgjoonelisusest ja mõnigast jonnakusest, aga see ei mõjutanud tema sooje tundeid Nancy vastu. Ka naiste vanusevahest ei olnud mingit tähtsust. Nad oleksid kindlasti sõbrunenud isegi siis, kui oleksid kohtunud teistsugustel asjaoludel.

Olles oma murekoormat Nancyga jagades kergeks jäänud, väljus Claudia hotellist tiivustatuna. See, mida rääkis missis Wheeler, aitas teda Tylerit paremini mõista, kuid tee ta südamesse on keeruline. Ometi ei tumestanud see mõte ta meeleolu. Nüüd ei ole ta võtnud oma õnne eest enam üksinda. Nancyst saab tema kindel ja ustav liitlane.

Ilm oli ilus ja Claudia võttis nõuks jalgsi hotelli minna. Teel astus ta sisse kaubamajja ja ostis Nataliele mõne lasteraamatu. Ta oli neid ise kunagi lugenud ja kindlasti meeldivad need ka tütrele.

Meeldiv väsimus kehas, sõitis Claudia liftiga üles, nautides juba ette sooja vanni ja tassi kanget teed. Siis läheb ta Nataliele vaatama. Tyler ei olnud teda oma päevakavasse pühendanud ning ta ei oodanud millegi pärast teda siit eest leida, ent kui ta ukse avas, kuulis tema häält. Tyler oli end tugitoolis välja sirutanud ja vestles mehega, kes istus, selg Claudia poole. See vastas, ja taibates, kes on neile külla tulnud, peatus Claudia, nagu oleks teda põranda külge naelutatud. Külaline pöördus ta samme kuuldes ning talle naeratas vastu onupoeg Marco.

Claudia ei suutnud oma hämmingut varjata. Tema segadust märgates naeratas Tyler pelgalt huultega.

"Vaata, kes meile külla tuli," sõnas ta rahulikult.

Claudia tõmbas keelega üle kuivanud huulte.

"Tere, Marco! Oled juba ammu siin?" Ta astus tuppa

ja ulatas nõole musutamiseks põse.

"Umbes pool tundi," vastas Tyler tema eest. "Käisin peale, et ta sind ootama jääks. Teadsin, et sul oleks hea meel teda näha."

Tema petlikult mahedast hääletoonist kostis selgesti varjatud ähvardus. Claudia asetas kiirustamata oma istud diivanile ja istus.

"Milline meeldiv üllatus! Tore, et tulid. Mis sind siia loob?"

Marco naeratas laialt.

"Sina, cara, nagu alati." Marco asetas naljatlevalt käe südamele. "Aga kui rääkida tõsiselt, siis helistas täd Lucia. Ta palus järele uurida, kuidas su käsi käib ja kuhu sa oled kadunud. Peale selle tahtis ta, et ostaksin Nataliele kingituse, mida ma tegin suurima heameelega." Ta võttis taskust väikese, juveelifirma paberis-keeratud paki ja ulatas Claudiale. "Ei midagi erilist, ainult meene koos parimate paranemissoovidega."

"Täna, Marco," sõnas Claudia liigutatult. "Natalie rõõmustab väga. Üldse aga muretsesid ülearu. Pealegi on see vist kallis asi."

Marco lõi muretult käega.

"Tühiasi. Sinu ja su tütre heaks ei ole mul millestki kahju. Muide, tädi muretseb su vaikimise pärast. Nii ma siis tulingi vaatama, kas sinuga on kõik korras. Tubasin talle kirjutada."

"Mul on tema ees väga piinlik. Kavatsesin talle helistada, kuid nii palju asju tuli vahele. Annan sõna, et lähemal ajal kirjutan talle pika kirja."

Marco noogutas.

"Bene."

Juttu sekkus Tyler.

"Me püüdsime siin mõistatada, kellega sa lantsil käisid. Mäletan, sa ütlesid, et lähed kohtuma kellegi sugulasega, kuid tema nimi lendas peast välja. Kes see siis oli?"

Tyler teeskles nii osavalt pahameelt oma kehva mälu pärast, et Marco ei osanud midagi kahtlustada. See-est taipas Claudia väga hästi, et ta lausa kees vihast.

Tahtmatult valas Marco veelgi õli tulle.

"Tõepoolest, *cara*, kellega sa kohtusid? Giancarlo? Anna-Maria ei saabu enne tulevat nädalat. Võibolla Raffiga?" Ta nimetas oma vendi ja lähisugulasi.

Claudia surus oige maha. No miks tal põrmugi vea! Pidi siis Marco just täna tulema! Ikkagi ei tohi Marcot segada oma keerulistes suhetes Tyleriga. Ta ei paljastanud Claudiat nõo ees ja selle eest peaks vist talle tänulik olema. Selge, miks ta nii tegi, igal juhul mitte sõbralikest tunnetest ajendatuna. Ta lihtsalt kavatses arutada seda asja nelja silma all. Issand, ta annaks ei tea mida, et seda vestlust pisut edasi lükata. Praegu aga tuleb Tyleri mänguga kaasa minna.

"Mul on teisigi sugulasi," sõnas ta muretult. "Saabus minu onu George Ameerikast. Tõi mulle allakirjutamiseks mõningaid pabereid ja ajas mu tuju nii räbalaks – sa ju tead, kui upsakas ja pedantne ta on –, et otsustasin end pisut tuulutada. Käisin kauplustes ning ostsin Nataliele raamatuid. Veider, et sina mitte midagi ei mäleta," torkas ta Tylerit.

Mehe silmis sähvatas avalik pilge.

"Tõepoolest! Kuidas ma küll selle unustasin."

Claudia punastas ja langetas pilgu. Tänu jumalale, Marco aitas teda välja.

"See ennasttäis paksuke, kes tegeleb sinu kapitalide mahutamise? Ma vist olen teda korra näinud."

"Jah, te saite kokku. Onu George'il on omad puudused, kuid ta teab, kuidas käsutada minu aktsiaid mulle kõige kasulikumalt."

Tyler naeris lõbusalt.

"Ma ei usu, et sinu eluviisi juures sulle pärast lahutust suurt midagi järele jäi."

"Pärast lahutust?" imestas Marco, kuid Claudia tõstis hoiatavalt käe, takistades teda edasi rääkimast, ning mõõtis Tylerit jäise pilguga.

"Gordon siis rääkis sulle sellestki? Tea siis, et see ei ole kogu tõde." Huvitav, mida ta endine mees Tylerile tema rahalisest seisust rääkis? Avastanud uue valse otsustas ta kõik lõpuni selgeks teha. "Mul on mõningaid

vahendeid ja julgen sulle kinnitada, et tunnen äriasju üsna hästi."

"Oskus taskuraha kasutada ei tee sinust veel rahandusgeeniust," venitas Tyler mürgiselt.

"Nii arvasid ka minu Ameerika onud. Ilmselt ei tea sa nendest mitte midagi. Mina arvasin, et neid teavad kõik, kuid nähtavasti ei pidanud Gordon vajalikuks sulle nendest rääkida. Selge, miks ta seda tegi. Ta vajab sinu toetust, aga mitte hukkamõistu. Ta kartis, et sinu kogemuste ja ärisidemete juures saad aru, et minu onudel on tegemist Websterite pärijannadega."

Tyler ajas end järsult sirgu ja ta silmad ahenesid.

"Websteri pärijannad? Sa mõtled kuulsaid Websterid Wall Streetilt?"

Claudia muigas mornilt. Gordon ei kartnud asjatult. Tyler oli tõesti ta onudest kuulnud.

"Jah. Aga mida sa nendest tead?"

Tyleri näolt peegeldas pingeline mõttetöö.

"Pisut tean... Ma tean, et vanameestel oli kaks teistest põlvkonnast sugulast, kaks väikest tüdrukut, kes olid õnnetusjuhtumi tõttu orbunud. Üks neist suri mõni aasta tagasi. Sellest kirjutati lehtedes. Mis nende nimed olidki? Neil olid mingid vanamoodsad nimed, kui ma õigesti mäletan. Amelia! See oli selle nimi, kes suri, aga teise nimi..." Ta vaikis ja vaatas Claudiale jahmunult otsa.

"Claudia," ütles see talle ette. "No on alles! Kui hakata mõtlema, tuleb välja erakordselt lõbus lugu. Pöödsite Gordoniga mõlemad mu nime unustada. Sina seepärast, et... Üldiselt teadagi miks, aga mis puutub Gordonisse... Vaene mees! Kui viltu tal vedas! Abiellus vale pärijannaga, hiljem aga leidis, et tema endine naine, kellelt ta sai pärast lahutust kopsaka summa, päris ikkagi kogu Websterite varanduse. Kujutlen, milline hoop see talle oli!"

Tyler hüppas püsti, kõndis toas ringi ja peatus siis Claudia ees.

"Tähendab, sa oled siis Claudia Webster? Pole siis ühtegi, et sa võid mööda maailma ringi tuuseldada ja teha

kõike, mida süda kutsub?"

Mida muud ta võiski oodata? Tylerit ei vihastanud Gordoni vale, vaid tema käitumine.

"Jah, võiksin küll, kuid see on jäänud minevikku. Kui ma praegu ringi rändan, siis mitte oma lõbuka. Asutasin mõne heategevusfondi vaestest peredest laste abistamiseks. Saadame arengumaadesse humanitaarabi. See nõuab rohkesti aega ja jõudu. Võib-olla oled kuulnud midagi Websteri fondist?"

Tyler vandus vaikselt.

"Kes siis ei oleks sellest kuulnud?" hüüdis ta ärritatult, kuid ta silmis vilksatas midagi lugupidamise taolist. "See on siis sinu asutatud?"

"Jah. Ja muide on see üpris töömahukas tegevus, nagu juba ütlesin, nii et mõnikord luban endale pisut lõõgastust."

"Ja satud ajalehtedesse," lõpetas Tyler, kuid tema häälest ei kostnud enam pilget.

"Neetud paparazzid!" lõi Marco tuliselt sekka. "Need teevad olesklejate lõbustamiseks sääsest elevandi. Neile anna aga skandaale! Meie ju teame, kuidas on lugu tegelikult, eks ole, *cara*?"

Ta ulatas käe ja Claudia surus seda tänulikult, kuid ta pilk püsis Tyleril. Püüdku ta ainult vaidlema hakata!

Sellist liigutavat ühtekuuluvust nähes naeratas Tyler hoopiski mitte õelalt.

"Ei vaidle vastu. Ent mul kulub pisut aega, et seda uudist läbi seedida. Nõbu Gordon viis mind eksiteele. Ta andis mulle mõista, et Claudia jäi ilma elatusvahenditeta."

Marco vandus tundeküllaselt itaalia keeles.

"Mul ei jätku tighedust! See lurjus Gordon valetas iga sammul!"

Claudia vaatas Tylerile võiduka näoga otsa. Huvitav, kuidas ta suhtub nii hävitavasse kriitikasse oma lastematu nõo aadressil? Ent Tyler ei kommenteerinud. Ta ei õelnud ühtki sõna Gordoni kaitseks. See oli juba midagi. Ta ilme muutus mõtlikuks ning Claudia tänas mõttes jumalat. Siis vaatas ta Marcole otsa.

"Kuule, mulle tuli tore mõte! Miks sa ei võiks koos meiega haiglasse minna? Annad ise Nataliele kingi üle. Olen kindel, et ta rõõmustaks sinu tuleku üle, sest sul on eriline anne lastega lävida. No palun, Marco, ära keeldu," anus Claudia.

Tema rõõmuks ei hakanud Marco vastu vaidlema.

"Hea meelega, kui ma ei häiri."

Claudia kõõritas Tyleri poole. See silmitses külalist kahtlustavalt.

"Sa ei ole selle vastu, Tyler?"

Näis, et mees on valmis vastu vaidlema, ja Claudia tabas ta salajase mõtte. Ta arvas, et Claudia võttis ette jette-manöövri, et viibida kauem oma nõo seltsis. Mõislagi ei olnud Claudial mõttes mitte midagi sellist, ent seda põikpead ta ümber veenda ei suutnud.

"Muidugi ei ole mul mitte midagi selle vastu," turtatas ta. "Kas riietud ümber? Kui mitte, siis võiksime kohe minema hakata," lisas ta, andes mõista, et mida kiiremini ta Marcost vabaneb, seda varem jäävad nad kahekesi ja ta saab alustada ülekuulamist.

"Lähem nii, nagu olen," vastas Claudia pimestavalt naeratades, kuigi ta süda langes saapasäärde. Oma pilnaja näoilmetest taipas ta väga hästi, et mees mõistab, mida ta tunneb, ja naudib ta hirmu.

Algul häbenes Natalie pisut, kuid võttis peagi uue onu omaks. Marco oli ta vastu väga armastusväärne, tegi nalja, rääkis talle lõbusaid lugusid ja õrritas tihedat samuti, nagu oma õe- ja vennalapsi. Ta võlus hõlpsasti ära nii Vandy Nicolsi kui valveõe ja muutis olukorra nii pingevabaks, et Natalie rõõmustas ja isegi tänas ema talle toodud raamatute eest, mida onu Marco lubas talle ette lugeda.

Haiglast lahkumisel viisid nad Marco tema klubisse ja asusid tee hotelli poole.

"Imelik küll, et su nõol lapsi ei ole," tähendas Tyler istmikul rohelist foorituld oodates. "Tal on laste kohtlemiseks eriline anne."

"Marco on alati endale lapsi tahtnud. Õnnetuseks

sai ta pruut poolteist aastat tagasi hobuse seljast kukkudes surma," seletas Claudia raskelt ohates. "Minu arvates ei ole ta ikka veel sellest üle saanud. Teda jälitavad minevikuviirastused ja ta püüab nende eest põgeneda. Sel saatustlikul päeval kustus ta hinges valgus. Ainult väga ebatavaline naine võib talle elurõõmu tagasi anda."

Süttis roheline tuli. Tyler lülitas käigu sisse.

"Millega ta tegeleb?"

"Usu või ära usu, aga ta peab loenguid Kolumbuse eelsest Ameerika kunstist. Praegu on ta puhkusel."

"Kas teie suguvõsas on kõik sellised? Tahan öelda, kas te kõik olete teistsugused, kui välja näete?" torises Tyler.

Üle Claudia näo libises naeratus.

"Tunnista üles, et sa pidasid Marcot seltskonnakelgariks. Sa teed liiga kiireid järeldusi."

"Aga sina..." alustas Tyler ägedalt, kuid taltsutas end.

"Sina oled valelik, mu kallis," turtsatas ta.

Claudia hammustas huulde ja pöördus akna poole. Enam ei lausunud kumbki sõnakestki. Hauavaikuse jõudsid nad hotelli ja läksid oma numbrisse. Alles siis kui Tyler oli ukse sulgenud ja selja selle vastu toetanud, andis ta oma vihale voli. Hetk, mida Claudia oli kartnud, oli käes.

"No nii, kellega sa kohtusid?" küsis mees sametpehme häälega, mis ei töötanud midagi head.

Claudia astus igaks juhuks pisut eemale ja vaatas mehele vapralt silma.

"Ma ei ole kohustatud sulle aru andma, Tyler," deklareeris ta.

"Miks sa siis valetad?" pareeris see ja astus talle lähemale. "Räägi tõtt. Seni, kuni sa pole rääkinud, ma sind siit välja ei lase."

Mees näis olevat meeletunud tõsiselt. Ta käed olid rusikas, näol otsusekindlus.

Mida siis teha? arutles Claudia kiiruga. Võiks ju valetada, midagi välja mõelda, kuid tal oli tunne, et sellest poleks kasu – Tyler näeks teda nagunii läbi. Näli-

ei ole mõtet vastu punnida. Järelikult tuleb rääkida tõtt.

Claudia lõi selja sirgu.

"Kui see sind nii kangesti huvitab, siis – ma kohtusin sinu emaga."

Tyler tulbastus.

"Kellega?" sosistas mees kurjakuulutavalt, kuid haisele tundus, nagu oleks ta karjunud. Ta püüdis hirmu varjata.

"Sinu emaga," kordas ta.

Tyler haaras tal õlgadest kinni.

"Ah sa vastik pisike..." urises ta, kuid loobus siiski jähkrusest. "Kes on andnud sulle õiguse nina minu vastu toppida?! Minu selja taga intriige punuda?"

Claudia toetas käed ta laiale rinnale ja püüdis tulutult end lahti rebida.

"Aga kuidas ma siis teada saan, mida mul on tarvis teada? Sina ju ei taha minuga rääkida!" vastas Claudia valu pärast nagu krimpsutades. Mehe sõrmed pigistasid ta õlgu nagu sepapihid.

"Sa tead täpselt nii palju, kui tarvis. Sa ei tohi minu minevikus tuhnida, kas kuuled? Ära roni sellesse, mis sinusse ei puutu ja millest sa aru ei saa!" käsutas ta silmal sosistades.

"Aga vaat mina just saan aru. See oled sina, kes ei taha aru saada!" hüüdis Claudia. "Ema tahaks väga sinuga kohtuda, selgitada..."

Tyleri naer oli õel.

"Selgitada? Kunagi olin tõesti nii tobe, et uskusin ta valejutte, aga enam seda ei juhtu. Ma õpin oma vigadest."

"Praegu sa just teed veel ühe, võibolla kõige rängema!"

"Mitte midagi sellist! Ema valis oma tee, mina oma. Meie teed ei ristunud kunagi."

"Need võiksid ristuda, kui sa pisutki maheneksid."

Tyler tõmbas pahinal hinge ja laskis ta vabaks. Ta juba valitses ennast.

"Kuule, Claudia. Ma tean, kui palju Natalie sulle

tähendab ja milline koht tal sinu elus on. Sa tahad, et kõik teised oleksid sama õnnelikud, nagu sina, aga ei ole muinasjutt. Oletagem, et sul ongi head kavatsused, kuid saa viimaks ometi aru, et on juba liiga hilja! Meil emaga ei ole teineteisele midagi öelda. See pärast katkestame selle mõttetu vaidluse ja jätame kõik nii, nagu on" Ta lükkas varrukaotsa tagasi ja heitis pilgu kellale. "Ma pean minema. Mul on määratud kohtumine."

Claudia tõstis talle solvumist ja pettumust täis silmad. Vähe sellest, et nende vaidlus jooksis tühja – nüüd jätab mees teda veel teist õhtut järjest üksinda.

"Kellega? Naisterahvaga?" lipsas tal suust. Samal oli ta valmis maa alla vajuma. Miks ta seda küsis!

Tyler haaras otsekohe ta sõnast kinni.

"Ja kui see ongi nii? Mis sul sellest? Ega sa ometi armukade ole, Claudia?" Ta silmis sähvatas neimarööm. "Just äsja ütlesin, et minu isiklik elu sinusse ei puutu. See on minu asi, kellega koos ma lõunastan."

Tyler astus magamistoa poole, peatus viivuks lävel nagu kavatses midagi lisada, kuid üksnes vandus endale nina alla ja lukustas seestpoolt ukse.

Claudia vajus jõuetuna toolile. No mida ta oma avameelitsemisega saavutas? Võõristus nende vahel üksnes süvenes. Tyler ei ole võimeline kuulama mõistlikke argumente ega nõuandeid. Sellist põikpead pole maailm veel näinud! Aga mis ta ise parem on... Peab olema säärane lollpea! Näitas välja, et talle ei ole üksekama, mida mees teeb ja kellega koos. Nüüd kasutab mees ta nõrkust, et torgata veelgi valusamalt, kui peaks taas uudishimutsema. Ei, see on lihtsalt talumatu.

Tunni aja pärast Tyler lahkus, turtsatades hüvasti jätku asemel, et naaseb hilja ja Claudial pole mõtet teda oodata. Claudia läkitas talle ärritatud pilgu, kuid see ei jõudnud päralt, sest mees oli juba talle selja pööranud. Uks kolksatas.

Noh, hea küll, temalgi on oma uhkus. Pole mõtet nelja seina vahel istudes nukrutseda. Claudia käis dušis all ja tõmbas selga sirelikarva siidkleidi. Ta oli võtnud nõuks õhtustada restoranis.

Saalis istuvad mehed saatsid teda vaimustatud pilkudega. See parandas mõnevõrra ta morni tuju ja tugevdas nõrgenenud võitlusvaimu. Ent üksinda õhtustamine polnud ei tea mis lõbu. Sestap sõi ta tellitud teadud kiiresti ära ja naasis numbrisse. Telerist tuli tšelüfilm Egiptuse haudehitistest, siis algas vestern, mida ta oli juba näinud. Ükskõikselt ekraani põrnitades tundis ta kasvavat rahutust.

Ta mõtted pöördusid taas Tyleri juurde. Kuhu ta nii kauaks jääb? Ükskõik kellega ta ei kohtuks, lõunaaeg on ammu läbi. Tyler tahab lihtsalt teda vihale ajada! Püüab tõestada, et on Claudia oma elust maha külpsutanud. Selgub, et temale, Claudiale, ei ole enam jäänud kedagi peale Natalie, kuid ka tütres ei saanud ta kindel olla. Südant ahistas selline nukrus, et Claudia tõusis ja hakkas toas ringi kõndima. Ei, ta ei suuda siia jääda!

Kell oli juba kaksteist läbi, kuid see teda ei peatanud. Ta tõmbas ülle sviitri ja püksid, haaras koti ja läks alla ja võttis takso. Kui Tyler ta üksinda jättis, läheb ta haiglasse ja viibib tütre juures.

Vandy rõõmustas siiralt ta tuleku üle. Naised ajasid pisut aega poolihääli juttu, siis lahkus Vandy ja Claudia jäi magava Nataliega kahekesi.

Tilguti oli juba ära viidud ja tüdruk magas raskelt, kukk kaenlas. Claudia kummardus ja suudles teda noosale põsele. Marco kingitud kuldristike keti otsas sädeles ta peenel kaelal. Tore, et ta nõoga tutvus. Natalie on kasulik teada, et Tyler ei ole ta ainus sugulane.

Claudia nihutas tooli voodile lähemale ja seadis end rahusalt istuma. Varsti hoovas ta hinge rahu, mida ta oli juba korra tütre voodi veeres tundnud. Lauakesel lebas raamat, mida Marco oli tüdrukule lugenud. Claudia avas selle ja süvenes tahtmatult muistendite volumaailma, nagu lapsepõlves. Vahe oli selles, et toona pöödis ta pääseda karmist tegelikkusest, nüüd aga valdas teda puhas, millestki tumestamata rööm. Ta oli nii tugevasti loetava kammitsas, et ei tunnetanudki aega endal Natalie terast pilku.

Viivuks vaikisid mõlemad. Siis pani Claudia raamatu käest.

"Sa peaksid magama," sosistas ta naeratades.

Natalie suurtest helepruunidest silmadest peegeldus kõhklus.

"Sa oled siin ka varem olnud... Istusid ja vaatasid mind."

"Õige. Mulle see meeldib. Kui sa olid päris pisike, siis istusin tihti su voodikese juures. Mul hakkas kergem ja näis, et kõik ei olegi nii halb," ütles Claudia lihtsalt.

"Kui kõik ei olnud nii halb, miks sa siis ära läksid?" küsis Natalie talle omase sirgjoonelisusega.

Claudia ohkas. Ta silmades sädelesid pisarad.

"Sinu isa pettis mind. Muidu ei oleks ma ilma ära läinud... Sul on vist seda raske uskuda, kuid see on tõsi. Ma armastan sind väga ja olen alati armastanud, kuid ei tea, kuidas sulle seda tõestada."

Natalie sõrmitses nuku heledaid lokke.

"Kas Tyler meeldib sulle?" küsis ta äkitselt ja silmitses ema uurivalt.

Claudia õnneks jättis öölambi nõrk valgus varju ta põsed, mis löid äkitselt lõkendama.

"Jah, väga."

"Mulle ka. Kahju, et ta ei ole minu isa. Minu pärisema valetas."

Nende lihtsate sõnade taga peituv kannatustepõhjus lõi Claudial hinge kinni. Kurku kerkis klomp.

"Ma tean seda. Aga Tyler ei ole selline. Teda võib usaldada."

Natalie vaatas emale ainiti silma.

"Ta ütleb, et tahad minuga lähemalt tutvuda. Milleks? Kas pean koos sinuga ära sõitma?"

Claudia sattus nagu miiniväljale, millel tuli kõndida äärmiselt ettevaatlikult.

"Tahaksin seda väga, aga ainult siis, kui sa ise nõust oled," lausus ta leebelt. "Kõik oleneb sinust."

"Siis on hästi," ütles Natalie kiiresti, "sest ma ei lähe kusagile."

Solvumise varjamiseks kallutas Claudia pea taha.

"Seda ma arvasingi. Ära muretse. Praegu soovin ainult üht – sinuga sõbraks saada."

"Milleks? Sulle on tarvis minu raha?" küsis tüdruk kahtlustavalt.

Claudia punastas pahameelest.

"Muidugi mitte! Sinu raha ma ei vaja. Mul on endalgi seda küllalt. Palun viska see rumal mõte alaliseks peast välja." Viimane lause kõlas teravamalt, kui ta oli kavatsenud. See kõik on Gordoni pärast. Endise mehe kõikmoonutav valelikkus viis ta endast välja. Mäherdune lurjus ta ikkagi oli!

Claudia käsi, mille ta oli tütre poole küünitanud, tõmbus iseenesest tagasi. Pisarad kõrvetasid põski. Hinnast pääses valla kibe naer, mis sarnanes rohkem nuuksetega. "Näed nüüd, Natalie, ma ei julge isegi sind puudutada... Kardan, et sa mind eemale lükkad."

Ta tõusis saamatult jalule ja läks akna juurde, kirudes end valimata sõnadega oma vaoshoitamatus pärast.

"C-claudia..."

Kuuldes oma nime, mille vaikne lapsehääli esimest korda lausus, pidi Claudia äärepealt lämbuma ja pöördus kiiresti ümber.

Natalie kehtas õlgu.

"Ma arvan... me võiksime sõpradeks saada, kui sa seda soovid..."

Claudiale kippus kallale peapööritus.

"Soovin seda väga!" hüüatas ta rõõmsalt, kuid lakerdus samas, sest märkas tütre valvsat pilku. Ei tohi unustada, et tema ees on üksik hüljatud laps, kes ei tea, keda uskuda, kaasa arvatud oma ema. Claudia peitis rõõmu sügavamalt hingepõhja, istus endisele kohale ja võttis raamatu.

"Tahad, ma loen sulle?" pakkus ta. "Siis tuleb uni kiiremini."

"Loe," nõustus Natalie ja keeras end külili.

Claudia kõhatas, äigas vargsi ripsmeilt pisarad, avas raamatu väjalikult leheküljelt ja hakkas lugema.

Homniku eel pani Claudia asjad kotti ja lipsas palatist välja. Natalie oli juba ammu uinunud ja andnud talle võimaluse vaikuses rahunult mõtiskleda. Näis, et tema suhetes tütreaga on saabunud murrang, kuigi edust on veel vara rääkida. Pole mõtet arutleda, miks ja kuidas nii läks. Tuleb tugevdada nende vahel tekkinud habrast usaldust.

Claudia surus haigutuse maha, pöördus liftide poole ja tardus paigale. Seina ääres toolil tukkus Tyler, jalad ette sirutatud ja käed elegantse kuue taskus. Naine jahmus. No see on alles üllatus! Mees oli lahkunud öhtul maruvihasena – ja nüüd on ta siin! Ta ei olnud isegi ümber riietunud, kuigi oli nähtavasti käinud hotellis ja avastanud tema puudumise. Huvitav, kui kaua on ta siin istunud ja miks ta palatisse ei tulnud?

Oma kontsata presentkingades astus ta peaaegu käratult, kuid Tyler avas silmad, pööras pead, tõusis ja jälgis sõnatult tema lähenemist. Mehe tähelepaneliku pilgu eest ei jäänud varjule ta sisselangenud nägu ja tumedad rõngad silmade all.

"Oled sa hulluks läinud? Arvad, et Nataliel hakkab sellest kergem, kui sa end surnuks vaevad?" pomises ta.

"Ei juhtu minuga midagi," sõnas Claudia ja astus temast mööda lähima lifti poole.

Tyler muigas.

"Sind nähes on seda raske uskuda," ütles ta ja järgnes naisele.

Claudia peatus ja pöördus järsult ta poole.

"Olgu, ma võin ju olla hullumeelne, kuid kas sa tõesti ei suuda mõista, et mulle on mõnikord lihtsalt häda vajalik viibida Natalie juures veendumaks, et see kõik ei ole unenägu?"

Liftiuksed avanesid. Tyler võttis Claudial kätte kinni, viis ta kabiini ja vajutas esimese korruse nupule. Siis vaatas ta kaaslastele otsa.

"See ei ole unenägu. On sul tõesti tarvis sellele kogu aeg kinnitusi otsida?"

"On küll, ja kuidas veel! Sa ei oska pidada kalliks seda, mis sul on!" Claudia pöördus kõrvale. Ta huuled tükisid. "Sul ei ole tulnud lähedastest inimestest lahusesolemise pärast kannatada." Mina juba nende hulka ei kuulu, lisas Claudia nukralt.

Lift peatus. Nad väljusid hoonest vastu päikeselisele suvehommikule.

"Minu auto on seal." Tyler viipas parkla poole.

Claudia laskis end esiistmele paigutada. Ta tundis äärmist väsimust, kuid ühtlasi ka rahuldust. Kui Tyler ta kõrvale istus ja mootori käivitas, vaikis ta pisut, kuid ei suutnud kuigi kaua end tagasi hoida.

"Kuidas lõunasöök läks?"

Tyler heitis talle kõõrdpilgu.

"Väga hästi."

Claudia vaatas aknast välja. Mees ei olnud just eriti nutukas. Vaevalt hakkab ta oma kohtumise ajakasjadest rääkima. Keelele tikkus hulk küsimusi, kuid need tuli tagasi hoida.

"Miks sa mulle järele tulid? Kontrollima?"

"Hotellis sind ei olnud, kuid ma taipasin kohe, kus sa oled. Tahtsin sind koju viia. Muud midagi. Lootsin, et oskad mu hoolitsust hinnata."

"Kuidas siis nii – lõuna kestis ööni ja läks sujuvalt üle hommikuni kestnud maruliseks peoks?" sapitses Claudia ja hammustas keelde, kui kuulis Tyleri rahulolevat naerukihinat.

"Mida sa endale ette kujutad? Kirglikku armuööd? Kui sa seda Audreyle ütleksid, oleks ta meelitatud."

"Audreyle?" Claudia tõmbus valvsaks.

Tyleri siniste silmade pilk libises üle ta näo.

"Ta on turustusspetsialist. Pean temaga mõnikord rääkima. Audrey pakkus mulle kuningliku lõuna ja pärast seda vaidlesime mitu tundi ägedalt tootmisjääkide kasutamise otstarbekuse üle."

Claudia tegi suured silmad.

"Kogu öö?" küsis ta kahtlustavalt.

Tyler kehitas õlgu.

"Kella üheni. Ülejäänud aja raiskasin sellele, et

püüdsin haiglakoridori ebamugava tooliga kohaneda. Claudia ei uskunud oma kõrvu.

"Aga... miks?" küsis ta abitult.

"Seepärast, et mul ei olnud aimugi, millal sa tagasi tuled. Mulle ei meeldi põrmugi sinu komme öises linnaringi hulkuda. Sel ajal liigub tänaval igasuguseid tüüpe. Pea seda minu õilsaks liigutuseks."

Claudia läks ähmi. Sellist hoolitsust ei osanud ta küll oodata.

"Ma kohe ei tea, mida öelda," pomises ta.

"Ära ütlegi midagi. Püüa üksnes ohjeldada oma hulkumiskirge seniks, kuni oleme Natalie koju viinud. Seal on hoopis ohutum," sõnas Tyler asjalikult.

Claudia ei hakanud vastu vaidlema. Teda huvitas hoopis miski muu.

"Muide, ma kavatsesin juba ammu sinult küsida. Kus kandis sa Shropshire'ist täpselt elad?"

"Ludlow'st põhjas ilusas orus Church Strettoni lähedal."

"Selge... Mis siis ikka, kui Natalie järgmisel nädalal haiglast välja kirjutatakse, pean kohe pöörduma kinnise varaagentuuri poole." Ja endale kaardi hankima, lisas ta mõttes.

"Mis? Milleks seda veel vaja on?" küsis Tyler järsult. Claudia tõstis pilgu.

"Loomulikult selleks, et leida endale sobiv maja."

Tyler vandus, juhtis auto hotelliparklasse, seiskas mootori ja pööras Claudia poole vihast moondunud näo.

"Kas sulle ei näi, et peaksid mõne aja Nataliega koos elama, enne kui jalga lased?"

Põhjendamatu süüdistus pahandas Claudiat.

"Ma ei kavatse jalga lasta, nagu sa suvatsesid elegantsest väljenduda!" pareeris ta sama teravalt. "Ma pean ju kusagil elama. Me teame mõlemad, et vähemalt esialgu hakkab Natalie elama sinu kodus, kus mind vaevab avasüli vastu võetakse."

"Aga ikkagi asud elama just sinna," kuulutas Tyler vastuvaidlemist välistaval toonil.

Claudia pahameel loovutas koha siirale arusaama

tusele.

"Aga... sa ju ei taha seda!"

Mees surus hetkeks lõualuud kokku.

"Sellel ei ole praegu tähtsust. Esmajoones hoolitsen Natalie eest. Kui loodad tütrele lähedasemaks saada, pead elama temaga koos, Claudia, ühes majas. Võibolla see mulle eriti ei meeldigi, kuid olen valmis tegema järeleandmisi. Kui sa aga tahad mõne aja pärast omaette elada, siis võid hakata otsima endale elupaika minu valdustes."

See kõlas nii ootamatult, et Claudia kangestus.

"Täna..." suutis ta öelda. "Mina... ma ei osanud sinult sõherdust suuremeelsust oodata. Püüan mitte sinu silma alla sattuda," lubas ta erutusest kähedal häälel. Tyler muigas.

"Kardan, et see ei lähe korda. Pean olema pime, et mitte märgata sinu kohalolekut... Ma ei tea, kuidas on lood sinuga, aga mina olen väsimusest jalult varisemas."

Ta väljus autost. Claudia järgnes talle, pea täis mõistatusi. Mis on mehega juhtunud? Millest selline muudatus? Eile oli ta viha pärast endast väljas, täna aga hoolitseb tema tervise ja ohutuse eest. Selline ebaloomulik käitumine viis naise tasakaalust välja ja ühtlasi aratas südames häguse lootuse. Kas mees ei ole välisele võõristusele vaatamata siiski tema suhtes päris üksikõikne? Aga mis siis, kui see on eksitus?

Claudiat haaras võbin. Eelaimusest või ärevusest? Ta ei teadnud seda isegi... Pole viga, küllap ta teeb selgeks, mis mehe hinges toimub, maksku see talle ükskõik mida.

Claudia kükitas lillepeenra juures ja äigas käre seljaga laubalt higi. Ta kandis lühikesi pleekinud püksi ja õlapaeltega särgikut. Päike kõrvetas halastamatult ning tema paljad õlad ja jalad roosatasid. Õnneks oli ta juba kergelt päevitunud, kuid ei tahtnud siiski riskida ning seepärast võidis end enne peenarde kallale astumist kaitsekreemiga.

Claudia kuulis selja taga lõbusat naeru ja veepladinat ning pöördus. Supelpükstes Natalie püüdis Tyleril valada üle külma veega voolikust, millega see basseini täitis. Sellise kuumaga soojeneb vesi kiiresti ja saab supelda. Viimastel nädalatel olid püsinud ilusad ilmad alates sellest päevast, kui nad töid Natalie Tyleri mõisa se nimega "White Gables".

Claudia ja Natalie nautisid soojust ja päikest, püüdsid viibida võimalikult rohkem aega värskes õhus, erinevalt Tylerist, kes istus päevade kaupa oma kabinetis. Natalie tuli lasta käiku kõik oma oskused, et teda tänamajast välja saada ja veenda muruplatsi keskele rajatud basseini täitma. Vastu ootusi ta ei pahandanudki selle pärast, et teda tööst eemale kisti, ning asus tegutsema sellise innuga, et Claudial jäi teda jälgides üle üksnes pead vangutada.

Nüüd piserdas ta Nataliele külma vett ja puhkes naerma, kui tüdruk turtsuma hakkas.

Mees seisis harkisjalu, käed püksitaskus. Claudia tabas end sellelt, et silmitseb ahnelt tema päikese kuldset keha, mida katsid üksnes puusadele liibuvad lühikesed teksariidid püksid. Claudia pilk libises allapoole ta tugevatele päevitunud paljastele jalgadele. Mees erutas teda ka rõivastatuna, kuid sellisena otse riisus talt aru ja kutsus esile meeletu ihaluse.

Tyler vahetas asendit ning Claudia pilk paiknes ümber ta laiale rinnale. Ta kujutles, kuidas ta paitaks mehe selga, tunneks sõrmede all ta kuuma nahka, ning

eri paiskus talle näkku ja hingamine sages. Tohutu pingutusega surus Claudia maha soovi püsti karata ja tema juurde joosta.

Mingil salapärasel viisil kandus ta ärevus Tylerile üle. Ohk nende vahel nagu elektriseerus. Mees lakkas liigumast ja pöördus ning ta sinised silmad vaatasid otsesele otse näkku. Seejärel libises ta pilk aeglaselt, nagu vastu tahtmist, üle ahvatleva naisekeha – pikkestest sihvakatest jalgadest kuni õhukese riide all nähtavate kõrgete rindadeni. Nibud pinguldusid, metes ta erutust. Lõpuks kohtusid nende pilgud ning laugusele vaatamata tunnetas Claudia mehe ärevust.

Maailm nende ümber lakkas olemast ning kes võis teada, millega see oleks lõppenud, kui Natalie ei oleks sel hetkel Tylerit hüüdnud. Mees pööras pead ja tundepinge kadus hoobilt. Claudia toibus ja tõmbas katkendlikult hinge. Ta sisemus võbises ikka veel üleelatud vapustusest. Tyleri pilk pööras ta hinge pahupidi, kuidas ta ometi niiviisi eksis! Viimasel ajal oli mees saanud külmalt viisakalt. Talle jäi mulje, et mees on oma klindumusest tema vastu jagu saanud. Nende vahel kujunesid inimeste korrektselt jahedad suhted, kes on sunnitud küll ühise katuse all elama, kuid ei tunne teineteise vastu erilist sümpaatiat. Mees ei andnud ühegi sõna ega pilguga mõista, et neil on teineteise vastu mingeid tundeid. Tyleri ükskõiksus kurvastas teda, kuid ta oli oma saatusega peaaegu sapis. Ja kui osavalt! Polnuks seda kirge täis pilku, et ta oleks ta kuidagi suutnud taibata Tyleri varjatud tundeid. Alles paar sekundit tagasi langes külma ükskõiksuse mask ta näolt ning avanud Claudiale saladuse, mida ta oli nii kiivalt varjanud – meest tõmbab ikka veel tagasihoidmatult tema poole!

Ta pidanuks rõõmustama, sest tema arsenalis on ikkagi võimas relv, kuid seda rõõmu ei olnud... Miks ta tunneb end nii kaitsetuna?

Terrassilt, mida mööda kulges lillepeenar, kostis hääne. Claudia kergitas pead ja nägi Vandy Nicolsit.

Tema käes oli kandik mõne klaasi ja külmahigiga kandikuga, milles pidi olema Tyleri majapidaja Mary Barretti valmistatud karastusjook.

"Mary saatis mind siia. Ta on kindel, et olete janust suremas," ütles guvernanti ja asetaski kandiku metallauale.

Claudia puhkes naerma ja tõmbas lõuendkindad käest.

"Kuidas ta oskas selle ära arvata? Meie Mary on okei kullatükk!"

Claudia astus terrassile, valas endale klaasitäie ja rüüpas mõnuga.

"Mary on oma kokakunsti parim reklaam," lõi Vandy temaga kaasa ja joonistas õhku naisekeha lopsakaid vormid.

"See on küll tõsi," vastas Claudia ning suunas pilgu Tylerile ja Nataliele.

"Olete Nataliega rahul?" küsis Vandy ta pilgu suunda jälgides. "Vaadake, kuidas ta on värskenenud ja tugevnenud. Tänu jumalale, haigusele ta enam ei mõtle. Muide, ta on hakanud teisse hoopis paremini suhtuma. Isegi Mary on tähele pannud, et tüdruk lausa õilmitseb, ja mitte üksnes tervenemise tõttu."

Nii see oligi, kuigi Claudia pelgas ebausklikku hirmust sellest rääkida – kartis oma õnne ära sõnuda. Liiga vara oli öelda midagi kindlat. Natalie võõristas ikka veel pisut ema, kuid avalikust vaenulikkusest ei olnud enam jälgegi. Näis, et nad on leidnud ühise keele, olgugi asjaolude mõjul – nad olid peaaegu lahutamatud. Sellest võlgnes Claudia muide tänu Vandy Nicolsile. Guvernanti hoidus taktitundeliselt varju, et ema saaks tütreaga võimalikult palju kahekesi olla.

Suurema osa päevast mängis Claudia tüdrukuga tema lemmikmänge ja luges talle muinasjutte, mõnikord rääkis talle oma Itaalia sugulastest. Kummaltki küll, kuid Natalie võis teda kuulata tundide kaupa ja oli varmas küsima. Tüdrukut huvitas kõik ja Claudia tuli pingutada, et jutuajamine lõpetada. Muidu kestaks need jutud üle südaöö. Iga selline vestlus lähen-

das neid üha enam. Oma isast rääkis Natalie väga harva, ja kui teda juhtumisi nimetaski, siis ilmse vastumeelusega. Vandy oli õigus – Natalie teadis, et isa teda ei armastanud, kuid ta kahtles ka ema armastuses.

Kas võis teda selles süüdistada? Muidugi mitte, teadis Claudia. Tal tuli tütrele oma armastust tõestada, et ta oli valmis kas või mägesid paigast nihutama, et anda Nataliele teda usaldama hakkaks!

Nendest mõtetest äratas teda terrassile jooksnud tütar. Tema punetav nägu säras ja silmad sädelesid rõõmsast naerust.

Tyler ütles, et ta on majas istumisest tüdinud. Ta tahab värsket õhku ja kavatseb korraldada pikniku. Tõukas ka mind kaasa võtta, kui ma kümne minutiga valmis jõuan!" sädistas tüdruk ema ümber kareldes. "Kas ma tohin minna, Claudia? No palun!" Ta vaatas Claudiale anuvalt otsa.

Kas ta hakkab mind kunagi emaks nimetama? küsis ta endalt ja suunas pilgu Tylerile. Ent meeldiv oli juba seegi, et tütar tuli temalt luba küsima. Seegi oli juba midagi.

Claudia naeratas tütrele.

"Miks ka mitte? Kui Vandy arvab, et tunned end kullalt hästi..."

"Mina ei ole selle vastu," kinnitas kasvataja. "Nataliel on nii palju energiat, et talle tuleb kasuks metsas hingilippamine."

"Oi kui vahva!" rõõmutses Natalie ja kihutas kõigest endast lähenevale Tylerile vastu. "Nad on nõus!" hüüdis ta erutatult ja riputas end mehe kae otsa.

"Siis on väga hea. Mine ja pane end valmis."

Natalie lendas majja nagu kuul.

Vandy tõusis.

"Lähene talle appi," sõnas ta ja järgnes kasvandikule. Jäänud kahekesi, tundis Claudia eriti teravalt Tyleri poolpalja keha lähedust. Kõri tõmbus kuivaks. Ta tõstis keele üle huulte ja küsis kõrvale vaadates:

"Kas võtate söögi kodust kaasa?"

Tyler vaatas talle ülalt alla külmalt otsa. Ilmselt

kahetses ta oma nõrkusehetke.

"Ostame teel midagi. Tee nüüd kiiresti. Me ei haki sinu järele ootama."

"Minu?" Claudia jahmus. Kas siis ka tema kuulub kutsutute hulka?

"Mis siis – kas sa ei tahagi tulla?" Tyler mulgas. "Mina ju saaksin veel aru, kui ütleksid, et sul on kiire tegemisi, aga kardan, et Natalie võib solvuda. Ta ei tapani ette sind kaasa kutsuda."

Küllap eelistaksid sina, et ma koju jääksin, arvas Claudia. Mehe irooniline toon ärritas teda.

"Vabanda, et tekitan sulle nii palju ebameeldivusi, aga minu süüasumine oli ju sinu mõte. Kui sa nüüd seda kahetsed..."

"Võid arvata, mida tahad, aga meie lepe jääb jõusse. Natalie tahab, et sa kaasa tuleksid. Kui sa ei taha teda kurvastada, siis tee kiiresti," soovitas Tyler kuivalt.

Claudia läks vaikides majja. Tema rõõmu selle pärast, et Natalie soovis ema kaasatulekut, tumestas Tyleri reageering. Selge, miks ta niiviisi pahutseb. Mees ei suuda kuidagi vabaneda kiindumusest temasse ja süüdistab selles teda, mitte aga iseennast.

Ta käis kiiresti duši all, tõmbas üle teksapüksid ja särigiku, pistis mahukasse õlgkotti pluusi, päikesepriid ning muu vajaliku pudi-padi, torkas jalad kergetesse lahtistesse kingadesse, tõmbas harjaga läbi juuste ja ruttas ukse poole.

Natalie oli end juba tagaistmel sisse seadnud. Tyler avas talle esiukse ja Claudial ei jäänud üle midagi muud, kui tema kõrvale istuda.

Nende teekond kulges läbi maalilise vana Ludlow linnakese, mille peamine huviväärsus oli punasest liivakivist poollagunenud keskaegne loss, mis rajati kunka tippu krahv Shrewsbury käsul. Claudia üllatus, kui seks andis Tyler järele ja pööras auto lossi poole, tõus küll, unustamata tüdrukule meelde tuletada, et seal on seal käinud juba paarkümmend korda.

Kepseldes ette jooksnud Nataliele vaadates tähendas Claudia naeratades:

"Ta keerab sind oinasarveks."

Tyler muheles heasüdamlikult. Nähtavasti oli tal hea tuju.

"Võibolla küll, kuid võta arvesse, et sul tuleb maja keldrist põõninguni läbi ronida ja trepid on seal üsna järsud."

Nii läkski. Claudia ei sallinud silmaotsaski väikesi kitsaid ruume, sest need tekitasid nukrust ja tuska, kuid oli valmis ronima igasse maa-alusesse urkasse juba selleks, et tunda oma peos tütre sooja käekest. Vaevalt küll Natalie tundis, mis emaga toimub, kuid Tyleri terase pilgu eest ei jäänud varjule Claudia niisked silmad. Ta ei osalenud nende jutus, järgnes neile vaikselt, käed hooletult pükste taskus.

Kui loss üle vaadatud, tegid nad linnas jalutuskäigu. Tyler astus sisse pagaripoodi, kust hoovas isuäratavaid lõhnu, ja oli mõne minuti pärast tagasi, koormatud paberkottide ja pappkarpidega. Kui vajalikud ostud tehtud, naasid nad parklasse auto juurde.

Bõitnud linnast välja, suundusid nad kaht krahvkonda eraldavatesse mägedesse ja valisid peatuspaigaks maalilise oru, millest avanes oiuline vaade Lääne-Walesi mäeahelikule. Aasal näksisid rahumeelselt rohutu valged kähara villaga lambad. Teelised laotasid murule teki ning asusid isukalt Tyleri ostetud sändide kallale.

Natalie lõpetas keedisega keedupiruka ja limpsis mõnuga sõrmi.

"Väga maitsev! Tyler ostab alati ainult kõige paremat. Mina vist väiksenä sellistel piknikutel ei käinud?" küsis ta ja vaatas emale otsa pisut üleolevalt.

Claudia võttis väljakutse vastu.

"Minul ei olnud lapsepõlves midagi sellist," vastas ta ausalt. "Seda peeti sündsusetuks. Minu kasvatajal said väga vanamoodsad vaated sellele, mida tohib hästikasvatatud tüdruk teha ja mida mitte."

Natalie tegi naljaka grimassi.

"Kole gav... Mina aga arvasin, et elasid nagu ehtne printsess. Isa rääkis, et sul oli suur maja ja väga palju

teenreid."

Gordoni ohjeldamatu fantaasia pakkus aina uusi üllatusi.

"Nii see oli, kuid ma ei elanud seal üksinda, vaid koos onutütar Ameliaga. Aga tead mis? Mina eelistasin selliseid vabaõhulineid igavatele lõunasöökidetele minu onude kodu. Usu mind, üsna nukker on istuda pöialaua taga, kui sinu ümber keerlevad upsakad teenrid kes seisavad selja taga ja ootavad, et saaks taldrilist ära viia..."

Ta heitis pilgu Tyleri poole – kas see kuuleb nende juttu? Vist mitte... Lamab selili, käed pea all ja silmad kinni. Küllap tukub.

"Sul oli siis väga igav?"

Claudia vaikis pisut, meenutas oma rõõmutut lapsepõlve ja üksildast noorusaega. Juhus sobis väga tütu kaastunde äratamiseks, kuid ta ei tahtnud endast märki teha.

"Ei, mitte väga. Minu peamine meelelahutus oli raamatud. Lugesin kõike, mis kätte juhtus." See meenus pani muigama. "Vaata siis tundsin end tõesti printsessina. Ootasime ilusat printsi valge hobuse seljas kes viiks mind imedemaale."

"Kas isa oli sellise printsi moodi?" Natalie vidutas silmi.

Claudia võpatas.

"Jah... Pidasin teda muinasjutukangelaseks. Ja milliseid sõnu ta mulle rääkis! Just neid, mida ma tahtsin kuulda." Issand, milline naiivitar ta oli! Huhh aastaid möödus, aga tal on ikka veel valus oma kergeusklikkusele mõelda. Noorus ja üksildus on viletsad nõuandjad. Seepärast läkski Gordonil nii kergesti korda teda ära petta.

Natalie mõtles ja näksis rohukõrt. Kui ta lõpuks rääkima hakkas, kostis ta häälest sellist ebalapselikku piina, et Claudia süda tõmbus kokku.

"Isa ütles mulle ka, et armastab mind, aga ma teadsin, et ta valetab. Külaliste ees tegi näo, et meil on kõik hästi, aga kui kahekesi jäime, ärritus ta ja ajas

mind minema. Ükskord kuulsin, kuidas ta kellelegi telefoni teel ütles, et ei tahtnud üldse lapsi, ja nimetas mind nooruse veaks. Ja veel... Ta oli minu peale väga pahane selle pärast, et olen sinu nägu."

Claudia paitas väriseva käega tütre siidseid juukseid.

"Mu kallis tüdruk, sina oled tema kõige parem viga. Mina tahtsin väga, et sa sünniks, ja ei ole seda kordagi kahetsenud. Mina olen meie sarnasuse üle väga uhke."

Natalie vaatas emale kahtlustavalt otsa.

"Ma ei ole nii ilus, nagu sina," lausus ta mornilt. Mul on tedretähnid."

"Need sobivad sulle hästi ja üldse oled sa väga kenake," kinnitas Claudia tuliselt.

Tüdruku lõug hakkas reetlikult võbisema. Ta kummardus kiiresti ja võttis pooliku saiakese.

"Lähene söödan tallesid." Ta hüppas püsti ja pistis suukama.

"Ära kaugele mine!" hõikas Claudia ja hammustas habrast kujukest jälgides huulde.

"Ära muretse, temaga ei juhtu midagi," kostis Tyleri hää. Tähendab – ta ei tukkunud ja kuulis kõike!

"Loodan seda," vastas Claudia ohates.

"Tal läheb aega kõige üle järele mõtlemiseks," lisas Tyler. "Mul jäi mulje, nagu oleksid varem teadnud, et Gordon Natalied ei armastanud."

"Jah. Vandy rääkis mulle," tunnistas Claudia.

"Vandy?"

Claudia noogutas.

"Ta on väga tähelepanelik. Ja muide väga tark. Ta paitas Gordonile ust, kui see püüdis ta soosingut võita. Minu kohta seda paraku öelda ei saa."

Tyler sasis oma tihedaid juukseid.

"Taevas küll, mul on selline tunne, nagu oleksin elanud pikki aastaid mingis enda väljamõeldud maailmas."

"Peamine on see, et tegid Natalie õnnelikuks, kinkisid talle oma armastuse. Ülejäänul ei ole mingit tähtsust. Hiljuti tunnistas ta, et tahaks olla sinu tütar. See

on ülim kiitus, Tyler."

Mehe silmades vilksatas midagi kummalist.

"Sa ütlesid, et elasite Ameliaga väga üksildastena. On see tõsi?"

"On küll... Onud hoidsid meid karmides kätes, valistasid ette selleks, et omal ajal asuksime me ühiskonnas ette nähtud kohale." Claudia kehtas õlg. "Oo, nad olid meie, kahe orvu vastu omal moel head, kuid neil polnud aimugi, kuidas nende luksuskodu meid lämmatas. Eriti mind."

"Amelia mõtles teisiti?"

"Temas ei olnud itaalia verd," vastas naine naerdes.

"Kus sa õppisid?" küsis Tyler talle ainiti otsa vaadates.

"Käisin väga mainekas rikaste perede tüdrukute koolis ja sain hea hariduse, ainult tegeliku eluga olnud sellel midagi ühist. Selleks ajaks, kui Gordon minu ellu ilmus, olin juba valmis mässama hakkama. Onud püüdsid mind keelitada sellest abielust loobuma, kuid mina olin juba kaheksateist ja keegi ei saanud mind takistada. Taipasin liiga hilja, et minu hooldajad oli õigus." Naine rääkis täiesti kiretult, kõik tunded ja kahetsused olid jäänud minevikku. "Gordon hakkas mind petma kohe pärast pulma, kuid mina olin liiga uhke selleks, et oma viga tunnistada ja koju tagasi minna." Selle asemel leppis ta mehe petmistega ning talus kannatlikult kõiki solvanguid ja alandamisi, kuni saabus hetk, mil ta kannatustekarikas üle voolama hakkas.

Tyler kummardus ettepoole. Ta pilk püsis kaaslas näol.

"Miks sa läksid Itaaliasse üksinda?"

"Seepärast, et mul oli tarvis kõige üle rahus järjekordse naise vastu. Ta nimi oli vist Angey." Nähes Tylerit kulmu kortsutavat, naeratas Claudia nõrgalt. "Mees ei teinud oma tegudest mingit saladust. Mul aga oli see tollal juba ükskama, sest olin juba otsustanud temast lahutada."

Tyleri tumedad kulmud jooksid ninajuurel kolku. "Sa tahad öelda, et sel ajal, kui tutvusime, olid juba otsustanud lahutada?" täpsustas ta.

"Jah. Minu kannatus oli katkenud ja ma ei suutnud enam seda meest taluda."

"Kui nii, siis mis kuradi pärast sa tema juurde tagasi läksid? Kas tõesti lootsid, et ta muutub?"

Claudia vaatas sinna, kus Natalie kõrges rohus ringi kärgles.

"See ei olnud päriselt nii."

"Miks sa siis temast ei lahutanud?"

Claudia silmad sähvatasid.

"Kavatsesin seda teha, sest pärast sinu kaotamist veendusin lõplikult meie abielu mõttetuses. Ent Inglismaale naastes märkasin oma imestuseks, et Gordon on väga muutunud. Ta isegi kahetses. Oma tähelepanekuse ja õrnusega tabas ta mind ootamatult ning ma sattusin taas ta õnge, nagu viimane tola. Kui lõpuks taipasin, mis selle ootamatu meelemuutuse taga peitub, olin juba rase. Tuli jääda... Gordon heitis maski maha ja laskis vanaviisi edasi. Tal oli nii palju naisi, et mul ei olnud arvepidamine segi, kuid Natalie pärast tegin näo, et ei märka midagi, kuni äkitselt puhkes temas kireg vastu. Loomulikult ütlesin talle ära, unustasin, et Gordonile polnud keegi kunagi ei öelnud... Järgnes lahutav stseen..." Claudia vangutas kibedalt pead.

Tyler ei suutnud end tagasi hoida.

"Kõige püha nimel, Claudia! Kas ta tõesti..."

Naise nägu moonduks valust.

"Järgmisel päeval sõitsin ära. Edasist sa tead."

Tyler kahvatas linavalgeks.

"Püha jumal!" hüüdis ta ja pöördus kõrvale, nägemata lähenevat Natalied. Pärast pikka vaikimist pomises ta: "Sa ei oleks tohtinud tema juurde tagasi minna."

Claudia ei uskunud oma kõrvu.

"Mida sa ütlesid? Sa ju räägid iseendale vastu, Tyler. Varem rääkisid, et mul polnud õigust mehe juurest minna, nüüd aga väidad, et ma ei tohtinuks tema juurde naasta! Mida ma siis pidin tegema? Sinult abi

paluma? Sa ju olid oma kohtuotsuse langetanud ja kadunud. Sulle ei olnud mind enam olemas. Seepärast pidin ise oma saatuse üle otsustama. Huvitav, millal ühskord endas selgusele jõuad ja aru saad, mida tahad?"

"Kas läksite tülli?"

Tütrel ärevat häälekest kuuldes tardus Claudia hirmust. Kas ta tõesti kõike kuulis?!

Esimesena toibus Tyler.

"Mis sa nüüd, pisike! Sellisel ilusal päeval ei suudaks keegi tülitseta. Ajasime lihtsalt juttu, meenutasime me nevikku." Ta võttis tüdruku süle. "Noh, kuidas oli, kas söötsid talleid? Ega nad sind ei hammustanud? Käed jalad on terved?" Tal läks korda Natalie ümber häälel tada.

"Nad jooksid minu eest ära," kurtis tüdruk.

Ohuhetk oli möödas. Claudia ohkas kergendatult hakkas toidujääke kokku panema ning kuulas häälel meelselt Tyleri ja Natalie lõbusat vadistamist. Miks Tyler ta sõnadele nii kummaliselt reageeris? Mehe käitumine ajas teda juba mitmendat korda ummikusse. Nähtavasti on ta oma karme vaateid abielule revideerinud. Aga kas see veel tähendab, et mehe suhtumine temasse on muutunud leebemaks? Tahaks loota, sest Nancy Wheeler peaks iga hetk Manchesterisse jõudma ning ootama tema helistamist. Siis juba oleneb kõik Tyleri tujust. Näis, et on õnnestunud juba meest mõtlema panna ning külvata tema hinge kahtluseiva.

Kuulnud oma kõrva juures sõrmenipsu, ärkas Claudia mõtteist ning vaatas Tyleri ja Natalie poole. Need istusid teineteist süleledes ning näisid olevat nii õnnelikud, et Claudia süda võpatas.

"Andke andeks, ma jäin mõttesse," vabandas Claudia ja püüdis naeratada.

"Me tahame mängida bumerangi. Ka tuled kaasa," küsis Natalie. Nähes, et ema nõusoleku märgile noogutas, hüppas tüdruk jalule. Tema järel tõusis Tyler ja ulatas Claudiale kää. See haaras mehe käest kinn ja tõusis jalule, oodates, et Tyler ta kää kohe vabastataks.

Tyler mees jättis selle pihku ja tõmbas teda kergelt lähemale. Claudia tõstis talle üllatunud pilgu.

"Mida sa minult tahad, Claudia?" küsis ta häält tasandades, et Natalie ei kuuleks.

Oo, kui lihtne ja samal ajal täiesti võimatu oli sellele küsimusele vastata...

"Sa pead endas selgusele jõudma, Tyler," sosistas naine kähedalt, tõmbas kää lahti ja jooksis Nataliele järele.

Mees vaatas neile mõtlikult järele. Ta silmad tumenesid. Natalie pöördus ja lehvitas talle. Tyler pingutas välja naeratuse ja astus neile järele.

Claudia lülitas sisse vasaku suunatule ja ta valge auto pöördus sissesõidualleele. Pärast eilset vabaõhupidu ei olnud nad Tyleriga teineteisele paari sõnagi öelnud. Kui mees oli neid koju toonud, sulgus ta otsakohe oma kabinetti ja ei väljunud sealt isegi öhtu-öögi ajaks. Majapidaja kurtis, et ta polnud talle tuppa viidud toitu peaaegu puudutanudki. Istub laua taga, vahib aknast välja ja ei reageeri millelegi, muretses hea naine pead vangutades.

Claudia jättis vastuse võlgu. Ta kartis uskuda, et see on hea märk, ja ei eksinud. Kui ta julges Tylerit häirida palvega, et see vaataks Natalie järele, kuni ta saab Church Strettonis kauplustes, oli mees tema vastu järele, peaaegu jäme.

Siiski nõustus ta Nataliega koos olema. See Claudiat üllatanud. Tüdruku jaoks oli tal alati aega, olgu ta kultahes hõivatud. Vandy Nicolson oli võtnud vaba päeva ning Mary kavatses minna haiglasse öde vaatama, sest see oli hommikul õnnetult kukkunud. Seega polnud peale Claudia kedagi, kes võinuks minna toiduaineid tooma.

Üldiselt kulus see sõit talle marjaks – andis võimaluse helistada Nancy Wheelerile hotelli, kartmata, et keegi kodustest võiks juttu pealt kuulata. Paraku ei olnud Nancy kohal. Claudia andis administraatorile oma numbri ja laskis paluda, et talle helistataks. See

polnud küll parim variant, kuid midagi muud jõudnud ta välja mõelda.

Auto tegi veel ühe pöörde ja hakkas paistma "White Gables". Tyleri maja nägemine lõi Claudia taas hingetuks. Künkanõlval asuvat hoonet ümbritses kolmest küljest mets. Selle ees haljendas lillepeenratega raamitud muruplats, keskel kaladega tehisveekogu.

Möödunud sajandil ehitatud hoone kujutas endas midagi maa- ja linnamaja vahepealset. Sellest õhkus säherdust võlu, et Claudiale oli tulnud mitu korda tahmine seda lõuendile kanda. Hirmus kahju, et ta ei oska maalida... Esikülje seina kaunistasid kõrged, roosidega põimitud aknad. Praegu olid need avatud ja kerge tuul liigutas valgeid pitskardinaid.

Claudia paigutas auto garaaži, võttis kompsud ja võis need kööki. Kuumus vaevas, kuigi ta oli riietunud hommikul kergelt – õhukesse sidrunkollasesse puuvillkleiti. Praegu oleks vahva tädi Lucia suures basseini pladistada.

Köögis oli jahe ja vaikne. Claudia sammud kajastisid tühjas majas tuhmilt vastu. Nähtavasti olid Tyler ja Natalie kusagile läinud. Igaks juhuks ta hõikas, kuid keegi ei vastanud. Nad pidid olema kusagil lähedalt, sest Tyleri auto oli garaažis. Ta tahtnuks minna nende juurde metsa käharate puuvõrade vilusse. Claudia oli kas ja asus toiduaineid külmikutesse paigutama.

Poleks paha rüübata midagi karastavat. Claudia läks võõrastetuppa ja avas kahe poolega puhvetkapi ukse. Kuna ta ühelt poolelt midagi sobivat ei leidnud, tõmbas ta lahti teise ukse ja leidis oma üllatuseks, et seal olid pudelite asemel videokassetid. Ta tahtis juba ust sulgeda, kuid märkas siis ühe kasseti seljal Natalie nime ja kummardus lähemalt vaatama. Pealdiste järgi pidi need kõigil olema Natalie, sealjuures filmitud erinevatel aastatel.

Videomakk ja teler seisis sealsamas. Claudia ei suutnud kiusatusele vastu panna. Ta valis kõige vanema kasseti, pistis selle aparati ja põlvitas südame väriseda ekraani ette. Kui ilmusid esimesed kaadrid, kippus ta

hüütusest hing kinni jääma. Siin olidki need kallid hetked, mis olid temast mööda läinud! Tundmatu operaator oli jäädvustanud tillukese tüdrukuga mänginud Vandy Nicolsi. Paar korda vilksatas Gordon, kuid Tylerit ei olnud. Ilmselt oli tema hoidnud videokassetit, mis püsis peaaegu lakkamatult Natalie. Jah, ta on alati minu tüdrukut armastanud, mõtles Claudia hingatult, vaadates esimesi sõnu öelda püüdva tütre näokest.

Pilk püsis ekraanil nagu hüpnootiseeritult. Ta surus kätt suu ette, et mitte täiel häälel tõinama pista. Claudia vaatas läbi ühe lindi teise järel ja tundis südames üha kasvavat ängistust. Alateadlikult otsustas ta end edasi-tagasi, et üha kasvavast valust jagu saada. Ometi näis talle üle jõu pilku ekraanilt lahti rebida. Oli see ju ainus võimalus näha, kuidas tütar kasvas, täita piinarikaste aastate tühjust. Lindile jäädvustatud minevik hõivas teda nii, et ta ei märganud enda ümber mitte midagi. Ta ei kuulnud enda taga vaikset imestushüüet, ei näinud, kuidas ukseavasse ilmus kaks kuju, üks suur, teine väike. Ta ei näinud Natalie, kes jooksis ta juurde, põlvitas ja vaatas ärevalt ta pisarmärga näkku.

"Ema, mis juhtus?"

Alles see vaikne küsimus jõudis Claudia teadvusse. Ta toibus ja pööras pead. Äkitselt ei olnud tal midagi hingata.

"Mis...?" Kas ta tõesti hakkab aru kaotama? Ei saa olla... Ta kuulis valesti. Natalie ei võinud teda kutsuda...

"Miks sa nutad, ema?" Natalie pilgutas tihedalt lauge, ta suured silmad täitusid pisaratega ja huuled vibisesid.

Vastuse asemel kahmas Claudia tütre sülelusse ja surus ta hapra kehakese tugevasti enda vastu. Ei, ta polnud hulluks läinud ega valesti kuulnud. Tütar armetas teda emaks! Issand, ole sa tänatud... Ja oo mede imet – lapse õblukesed käed põimused ta kaela ümber.

"Ära nuta, emake, ära nuta!" kordas ta. Claudia nuuksatas.

"Ei nuta, ma enam ei nuta, luban seda. Ainult ära mine ära, ole mu juures... Ma armastan sind, tütre, armastan sind nii väga..."

Mõlemad istusid vaikides teineteist kallistades. Claudia silmad kuivasid ja tema hinges valitses rahu. Pikapeale ta keha lõtvus, kuid ta kartis end liigutada et pikendada neid imehetki. Vabastamata Natalie sülelusest, sirutas ta käe, lülitas magnetofoni välja, istus diivanile ja tõmbas tütre enda vastu.

"Miks sa nutsid?" küsis Natalie.

Claudia kohendas õrnalt tütre silmadele langenud juuksesalku.

"Sellepärast, et need filmid tuletasid mulle meelde, kui paljust ma olen ilma jäänud. Oleksin tahtnud kõik need aastad sinuga koos elada. Oleksin ju võinud, kui mulle ei oleks selgeks tehtud, et sind ei ole enam elavate kirjas."

Natalie tõstis pea, kuid imestust ta silmis ei olnud.

"Kas isa ütles sulle, et ma olen surnud?"

Tütre taibukus vapustas Claudiat nii, et ta suutis ainult pead noogutada. Ta vaikis pisut ja lisas:

"Anna mulle andeks." Kuigi ta isegi ei teadnud, mille pärast ta vabandust palus.

Ent Natalie nähtavasti taipas seda ja ta ohkas raskelt, täiesti nagu täiskasvanu.

"Isa valetas sageli... Aga vaat Tyler ei valeta kunagi," sõnas ta ja kõõritas ema poole.

Üle Claudia näo libises naeratusevine.

"Õige. Ta räägib alati tõtt. Ja mina samuti. Ma ei petnud sind, kui ütlesin, et sind armastan."

"Sa siis jääd minu juurde?"

"See on minu kõige suurem soov, kuid sa tead ju, et olen siin ainult külaline. Maja kuulub Tylerile. Mul tuleb otsida siin kusagil läheduses eluase. Siis võid minu juurde kolida ja tihti Tyleril külas käia."

Natalie mõtles selle üle järele.

"Sa võiksid siia jääda, kui sa Tyleriga abielluksid," ütles ta ootamatult.

Hetkeks kaotas Claudia pea.

"See on tõsi," vastas ta kummaliselt naeratades, "aga tavaliselt abiellutakse hoopis muudel põhjustel."

"Kas sa ei armasta teda?" Natalie vaatas emale otse silma.

Claudia kõhkles pisut ja leidis siis, et ausus on parim poliitika.

"Armastan küll," tunnistas ta.

"Siis on hästi. Siis on kõik korras!"

Claudia naeris lõbusalt.

"Oh, Natalie, nii lihtne see ka ei ole." Ta ähvardas tütar näpuga. "Ära püüa meid paari panema hakata. Sellest ei tule sul midagi."

Natalie püüdis vastu vaielda, kuid mõtles ümber.

"Olgu, ma ei püüa," nõustus ta kergelt. Kuidagi liiga kergelt, vilksatas Claudial mõte. Ta lükkas hädased kahtlused kõrvale.

"Käisime Tyleriga hommikul metsas ja ma korjasin lilli. Kas sa ei aitaks mind neid herbaariumi jaoks kuivama panna?"

"Muidugi aitan. Too oma album siia, ma teen vahepeal endale kohvi. Istume terrassile Nõus?"

"Okei!" rõõmustas Natalie ja lippas oma tuppa.

Claudia naeratas talle järele. Ta pani kassetid kappl, läks kööki ja leidis oma üllatuseks sealt Tyleri kohvi potas. Mees valas talle tassitäie ja sõnas:

"Minu arvates on sulle praegu tarvis just seda."

"Täna," vastas Claudia ja istus laua äärde.

"Sa siis ikkagi said oma tahtmise," sõnas mees kuivalt.

Claudia vaatas talle silma.

"Sulle see ei meeldi?"

Tyler kehtas õlgu, pani tassi lauale ja ristis käed rinnale.

"Mis mina siia puutun? Natalie on sinu tütar."

Claudia asetas tassi aeglaselt alustassile.

"Mis sind häirib? Mina arvasin, et sa rõõmustad, kas sa tõesti tundsid mulle kaasa üksnes sõnades?"

"Ei, need ei olnud ainult sõnad," vastas Tyler kiiresti. "Mul on sinu üle siiralt hea meel."

"Mis sind siis häirib?"

Tyler langetas pilgu.

"Ma ei tahaks Natalied kaotada."

"Kas sa tõesti arvad, et suudan sinuga niiviisi käituda?" pahandas ta. "Ma ju tean, mida ta sulle tähendab. Ja tema on sinusse väga kiindunud. Muide, ma ütlesin talle, et kavatsen osta kusagil siin läheduses endale maja," tegi Claudia rahulikult teatavaks.

"Ja mida tema selle peale ütles?"

Claudia ei suutnud naeratust tagasi hoida ja lõi pilgu maha.

"Natalie tahab, et ma siia jääksin. Tema arvates peaksime selleks abielluma."

Huvitav, kuidas mees sellele reageerib?

Tyler muigas heasüdamlikult ning Claudia tundis end millegipärast riivatuna. Ta oli oodanud ükskõik mida – vihapurset, süüdistust selles, et tema on selle mõtte tütrele sisendanud või siis valetamises, kuid mitte seda soosivalt ükskõikset naeratust.

"Kohe nii ta ütleski? No on alles kaval rebane." Tyler vangutas pead.

"Ära muretse. Seletasin talle, et see ei ole võimalik," turtsatas Claudia solvunult.

Tyleri silmad ahenesid.

"Ta jäi sinuga nõusse?"

Claudia noogutas.

"Hmm, tähendab, tal on midagi mõttes. Ega asjata öelda, et kui lapsed on liiga kuulekad, siis on oodata midagi halba. Meie tunneme Natalied."

"Sina ehk tunned, kuid mina mitte," pomises Claudia ootamatult kähedalt.

Tyler vaikis pisut ja ohkas siis.

"Vabanda, Claudia, see oli minust taktitu."

Claudia kehtas hooletult õlgu.

"See ei loe midagi. Ma saan nagunii teada kõik, mis mind huvitab," sõnas ta kindlalt.

Tyler muigas mornilt.

"Selles ma ei kahtle. Ma olen juba taibanud, kellel Natalie on pärinud sellise otsusekindluse," ütles ta ja

lõusis. "Kuule, kas sul on kaasas midagi pidulikumat?"

Claudia pilgutas segaduses silmi.

"Üldiselt jah, aga..."

"Siis on tore. Ma kutsun sind lõunasöögile."

"Lõunasöögile?" hüüdis naine äärmises hämmingus.

Tyler muigas.

"Näen esimest korda sind segaduses. Ole valmis kella kaheksaks. Sul on viimasel ajal olnud nii vähe põhjust rõõmustamiseks, et ma ei või seda võimalust laest lasta. Vaidlusi on?"

Ma vist sarnanen kuivale tõmmatud kalaga, arvas Claudia.

"Ei... mitte mingeid," lalises ta. "Täna, Tyler. Seda ei oleks ma küll osanud oodata..."

Mehe silmad soojenesid.

"Ma tean. Sa ei ole harjunud elult midagi head ootama."

Claudia põski värvis õrn puna.

"Ei maksa mind haletseda, Tyler," sõnas ta vaikselt. "Ma ei vaja su kaastunnet."

Mehe silmis vilksatas midagi arusaamatut.

"See ei ole haletsemine," vastas ta mõistatuslikul toonil ja väljus köögist enne, kui naine jõudis küsida – aga mis see siis on?

Üksinda jäädes vajus Claudia mõttesse. Mis peitub selle ootamatu kutse taga? Tõenäoliselt tema tavaline armastusväärsus. Aga ikkagi hakkas ta süda kiiremini lööma. Nähtavasti ei tahtnud see leppida vähesega ja lootis kõigele vaatamata...

Tule taevas appi, ta käitub nagu plikake, aga mitte nagu küps naine, seitsmeaastase tütre ema, kes mulde teda juba ammu ootab. Claudia viskas mõtted eelselt vast lõunasöögist peast välja, tühjendas kohvitassi ja jooksis terrassile.

Claudia korjas taldrikult kokku maasikakoogi raasukesed ja läkitas suhu. Lõunasöök oli oiuline, esimesel roost viimasele, aga vaat tema kaaslane... Tyler oli kummalises tujus, näis murelikuna ja masendatuna. Temas õhkus külmust. Sellest hetkest peale, kui nad Natalie Vandy hoolde jätsid ja restorani suundusid, oli ta pea kogu aeg vaikinud ja ainult aegajalt ohanud nagu rusuks teda miski.

Claudia pani magussöögikahvli käest ja tõstis pilgu. Tyler nägi oma elegantses sinises ülikonnas ja lumi valges särgis välja esinduslik ning naine tundis ühe nährviga temast lähtuvat külgetõmbejõudu.

"Kõik oli väga maitsev."

Need sõnad katkestasid mehe mõtiskluse. Ta noogutas ja naeratas kergelt, kuid ta mõtted uitasid ikka veel kusagil kaugel.

"Sulle on alati meeldinud korralikult süüa. Hea on lõunastada koos naisega, kes sööb isukalt, mitte üksnes ei sorgi kahvliga toitu. Mulle tuleb meelde, et sulle meeldisid spagetid. Ma ükskord isegi tellisin sulle neid. Sa võisid neid süüa hommikul, lõunal ja õhtul."

Claudia naeris lõbusalt. Milleks on Tyleril vaja teada, et hiljem tõi selle roa nägemine talle alati pisarad silma.

"Need meeldivad mulle praegugi. Nähtavasti seepärast, et olen pooleldi itaallanna," naljatas ta ja tõmbas kohvitassi lähemale. "Veider, et sul on veel meeles sellised pisi-asjad."

"Mul on meeles palju muudki," tähendas Tyler kuivali. "Isegi see..."

"...mida sa eelistaksid unustada," ütles Claudia kiiresti ette ja kahetses seda otsekohe, sest mehe nägu tõmbus pilve.

"See, mis varem näis tühisena, kuid mis nüüd paistab uues valguses," lõpetas Tyler oma lause. "Sa avasid

mul silmad paljude asjade nägemiseks."

"No seda ma ei osanuks küll arvata, et minu jutud sulle niiviisi mõjuvad," pahvatas Claudia. "Minu arvates ei kuulunud sa mind üldse."

Tyler muigas.

"Sind on võimatu mitte kuulda."

Tundes end punastavat, kõhatas Claudia segaduse varjamiseks.

"Ma ainult tahtsin, et sa aru saaksid. Ma ei nõudnud ega oodanud midagi..."

Mees segas kohvi.

"Kas tõesti? Ega sa ei püüa end petta, Claudia?" küsis ta vaikselt.

Naise süda võpatas. Ta tõmbas sügavalt hinge ja vaatas kaaslastele vapralt silma.

"Mida sa sellega öelda tahad?"

"Ära teeskle lollikest, Claudia. Sa said minust väga hästi aru. Ütle ausalt, kas sa ei lootnud meie toonaseid suhteid ellu äratada?"

Jutuajamine võttis ohtliku suuna. Claudia kortsutas kulmu.

"Just see oleks olnud minust suurim lollus, kas sa ei leia?" sõnas ta laulvalt, pannes oma hääletooni nii palju irooniat, kui tal seda üldse oli.

Tyler kergitas uskumatult kulme.

"Kas see mõte sulle isegi pähe ei tulnud?"

Mehel läks korda teda valusalt riivata.

"Muidugi tuli. Ma olen ju inimene, mitte puunukk! Aga ainult hetkeks."

"Kui kahju! Mina aga arvasin..."

Claudia tegi suured silmad. Sellist reageeringut ei osanud ta oodata.

"Kui mitu korda oled mulle selgeks teinud, et ma ei väärin su tähelepanu. Kas su arvamus minust on tõesti muutunud?"

Tyler ohkas sügavalt.

"Kummaline küll, kuid pean tunnistama – jah, ma olen ümber mõelnud. Mul polnud õigust süüdistada sind sellepärast, et tegid lõpu abielule, mis oli muut-

nud ehtsaks pörguks."

Kui kaua oli Claudia seda ülestunnistust oodanud? Miks ta siis nüüd selle üle ei rõõmusta?

"Jah, sa ei olnud minu vastu õiglane," kinnitas ta. Tyler noogutas nõustuvalt.

"Mul oli selleks põhjuseid. Ma ei kahelnud, et mul on õigus, kuid sa suutsid tõestada, et ma eksisin."

"Ja nüüd ootad mult tänulikkust?" küsis ta mehele otse silma vaadates. Kuhu ta kaldub?

Tyler raputas pead.

"Kas sa tõesti pead mind tundetuks egoistiks? Ma tunnistasin oma viga, sest sa väärid seda. Vastu ei oota ma midagi. Ma lihtsalt... lootsin, et võiksime proovida kõike otsast alata. Nüüd oleneb kõik sinust, ja ma nõustun iga su otsusega."

Claudia langetas pilgu. Kas mees tõesti arvab, et see käib nii lihtsalt? Et ta on siinsamas valmis andestama? No seda ei ole. Tuleb lasta ka temal pisut piinelda. Seda lõbu ei suutnud ta endale keelata!

"Otsast peale alustada? See tähendab, saada jälle sõpradeks?" küsis ta süütul toonil ja märkas rahuldusega, et mees lõi kõhklema. Milleks on Tylerile vaja tema sõprust?

"Jah... kui sa seda tahad," turtsatas ta ebalevalt.

Ahaa, näib, et sõprus sind eriti ei rahulda, täheldas Claudia neimahimuliselt ja võttis puht naiselikult kahjurõõmust nõuks pisut nuga haavas pöörata.

"Ma ei tea, mida selle kohta öelda... See on nii ootamatu..." Ta ei öelnud lõpuni, sest Tyleri pihk langes ta käele. Claudia võpatas ja tõstis silmad. Mehe silmad sätendasid pahameelest.

"Kurat võtku, Claudia... Minu ettepanekus ei ole midagi ootamatut ja sa tead seda väga hästi! Ma saan aru, et sa tahad mind kõrvetada, kuid milleks eitada silmnähtavat? Meid tõmbab ikka veel teineteise poole!"

Claudia lõi võbisema. Kogu olemus reageeris mehe sõnadele ja ta sooja käe puudutusele. Tyler ütles tõtt. Aga ta eksib sügavalt, kui arvab, et piisab ta ühest viipest - ja Claudia tormab otsekohe ta sülelusse. Ei, ta ei ole

lõngetu nukk, ta armastab meest kogu südamest, aga vana see ei ole veel armastuse kohta sõnagi lausunud. Ta sisemus kees, kuid ta ei näidanud oma segadust millegagi välja.

"See ei puutu asjasse, Tyler. Sa millegipärast kiirustad liialt. Alles nädal tagasi vihkasid mind..."

Mees katkestas teda jällegi.

"Mitte midagi sellist!" Siis lisas ta juba leebemalt: "Ma püüdsin küll, aga ikkagi ei suutnud sind vihata..."

"Aga mulle jäi mulje, et sa ei tunne minu vastu midagi peale põlguse."

Tyler naeris lõbusalt.

"Ei, Claudia, ma põlgasin iseennast... selle pärast, mida pidasin nõrkuseilminguks. Täna heitsid mulle ette järjekindlusetust, soovitasid oma tunnetes selgusele jõuda. Olles hästi järele mõelnud, jõudsin järeldusele, et mulle on vaja sind ning kõigel muul ei ole mingit tähtsust."

See ülestunnistus lõi Claudia veelgi enam pahviks. Mees näis rääkivat siiralt ning tema esimene tuhin oli mehele kaela hüpata, kuid miski peatas teda... Millised olid ta motiivid? Arvab, et neid ajendab pelgalt kehaline loomusund? Kas mehe jaoks ei kujune kõik liiga ladusalt?

Tyler luges jälle ta mõtteid. Mehe käsi pigistas ta sõrmi veelgi tugevamini.

"Ma saan aru, et see kõik on väga ootamatu... Sul ei ole alust mind usaldada, aga ma luban, et ei hakka sind kiirustama, Claudia. Me mõlemad vajame aega."

Milleks? Millist eesmärki ta taotleb? Tahab teda voodisse viia? See läheks tal korda ilma erilise vaevata, kui ta oleks märksa järjekindlam, naine suudaks vaevalt talle vastu seista, ja nad mõlemad teadsid seda. Ent Claudia ihaldas rohkemat - armastust, tähelepanekust... Kas võib Tylerit usaldada? Ent ta ju ütles, et kõik oleneb Claudiast. Mida ta siis kardab? Miks riisuda mehelt lootus?

"Hea küll," sosistas ta ja nägi oma üllatuseks mehe silmis kergendust. Järelikult ei olnud ta kindel, et

Claudia ta ettepaneku vastu võtab? Ta siis ei olegi nii soomustatud? Mehe haavatavus lisas enesekindlust.

"Aitäh," lausus Tyler tänulikult naeratades. "Luban sulle, et sa ei kahetse oma otsust."

Tahaks loota, vastas Claudia mõttes.

"Kuuled? All hakkas orkester mängima. Kas tant sime?"

Tyler kutsus kelneri ja nõudis arve.

Claudia ei tahtnud üldse koju minna. Sellises ärevuses on võimatu uinuda. Miks siis mitte õhtut pikendada?

"Võiks küll," nõustus ta kergelt naeratades.

Tyler naeratas lõbusalt vastu, tasus arve ja juhtis kaaslaste trepist alla ööklubisse. Kõik lauad olid hõivatud. Sestap pistis Tyler naise väikese hõbedase käekoti kuuetaskusse ning juhtis ta poolhämara saali keskele tantsupõrandale.

Kui mees talle käe ümber piha asetaski, tundis Claudia end viibivat seitsmendas õnnetaevas. Alles nüüd taipas ta, kui üksildane ta oli olnud ja kuidas ta vajab mehe sülelusi. Kahtlused hajusid ja lendasid minema.

Orkester mängis midagi aeglast ja romantilist. Nad alustasid tantsu, liikusid muusika taktis ja liibusid üha tihedamalt teineteise vastu. Ületamatule tuhinale alludes põimis Claudia õrnalt käed Tyleri kaela ümber, paitas ta juukseid ja asetaski pea ta rinnale.

Seda hetke olin kogu õhtu oodanud, teadis Claudia, hingates mehe keha tuttavat lõhna ja värske kõl nivee hõngu. Tyleri soe hingeõhk paitas ta paljast kaela, käed libisesid üle selja pihale ja pigistasid teda nii tugevasti, et Claudial oli raske hingata.

Mehe kuumad huuled puudutasid juuksesalku ta kõrva taga ning Claudia kuulis ta kähedat sosinat:

"Issand, kuidas ma tahaksin sind suudelda... Lähme õige siit ära."

Vastust ootamata võttis ta naisel tugevasti käe all kinni ja juhtis väljapääsu poole.

Neid võttis vastu soe kuuvalguseta öö. Autode ja majade piirjooned uppusid tihedasse hämarusse. Tyler

sammus otsusekindlalt parklasse auto juurde, kuid ukse avamise asemel toetas sellele selja, hargitas jalad ja tõmbas Claudia enda vastu. Siis langetas ta pea ja liibus ta huulte. Claudia rinnast pääses summutatud oie, ta käed lendasid üles mehe kaela ümber.

Kui nende huuled ühinesid, aeg nagu peatus. Neid hõivas kirelaine, suudlus süvenes, sellest sai peen erootiline retk minevikku, tunnetevaimustuse maailma, mille nad kunagi maha jätsid. Nad otsekui õppisid teineteist uuesti tundma.

Claudia unustas kõik, oigas kähedalt ja andus allutavale jõule, mis mähkis ta endasse nagu võlupilt. Ainult see ongi reaalsus tema olemasolu viirastuslikus määramatuses, milles kõik on habras ja lootusetu. Ta mõistis, et Tyler tunneb sedasama. Mees rebis end ta huultelt lahti ja peitis näo ta juustesse. Süda tugevas rinnas tagus meeletult.

"Parkla ei ole parim paik esimeseks suudluseks," pomises ta. "Vabanda, ma ei suutnud end tagasi hoida."

Claudia noogutas silmi avamata.

"Jah... Lähme koju," sosistas ta ja astus sammu tagasi. Ta kirest ähmastunud silmad särasid hämaruses tuiselt.

Kodutee näis talle lõputu, ent kui nad maja ette jõudsid, heitis ta pilgu kellale ja leidis üllatuseks, et ei olegi väga hilja – pisut pool üksteist läbi. Vana maja loonistus öötaeva taustale ähmaselt, tuled olid kustutatud, üksnes Natalie toast paistis öölambi nõrk kuma. Ka vestibüüli põles üksik lambike. Majas valitses vaikus. Kõik olid juba ammu magama heitnud.

Südame kõlavalt haamerdades järgnes Claudia Tylerile võorastetuppa. Mees süütas laualambi, võttis maha kuue ja lipsu, astus lähemale, libistas sõrmed üle ta särava näo ning imetles selle õrna roosatust. Claudia suudlusest pundunud huuled paotusid ta pilgu all.

Näis, et Tyleril oli raske hingata.

"Ega ma väga ei kiirusta?" sosistas mees, jättes sellega talle taandumistee.

"Ei... mitte väga," vastas naine, teades, et põletab enda järelt sillad.

Vastuseks haaras Tyler ta sülle nagu udusule ja kandis diivanile, võttis siis särgi ült ja heitis ta kõrvale. Avatud aknaist hoovas sooja õõõhku. Tyleri keha kullendas lambi pehmes valguses.

Claudia ei olnud kunagi nõustunud nendega, kes ei hinda mehekeha ilu. Tyleri võimas ülakeha, mida kaunistasid valguse ja varjude mängu imetabased mustad, tõmbas teda ligi nagu magnet. Ta ei suutnud pöörata sellelt imetlevaid silmi. Kõik tõkkesid varisesid, tema loomuse looduslik kirglikkus hoovas välja. Silitades värisevate sõrmedega Tyleri õlgu, rambus ta naudingu. Tyler ei peatanud teda, ainult kergitas end ja vastas ta hellitustele pinguldunud lihaste võbinaga.

Mees lebas külili, nagu Claudia poole, asetas käe ta puusale ja jälgis nagu võlutuna iga ta liigutust.

"Püha taevast, kogu õhtu ootasid seda hetke! Sinu sõrmed on lausa ime! Palun, ära peatu..."

Ent seda sosinat kuulates Claudia tardus. Tyler tundis ta aheldatust. Ta avas silmad ja nende pilgud kohtusid.

"Jah, ma tean," sosistas mees ja võttis lõpmata õrnalt ta seljast jaki, mille all oli nõõpidereaga siidpluus.

Claudia kaotas lõplikult mõtlemisvõime. Tyleri pilk pani ta vere leegitsema. Kui mehe sõrmed libisesid puusadelt ülespoole, hakkas ta hingeldama, nagu ei piisaks tal õhku. Jah, mees taipas, mille järele ta januneb. Tema rinnad paisusid puudutuste ootel, kuid Tyler ei kiirustanud. See aeglus oli talumatu. Naine tundis, et kaotab aru, kui Tyler otsekohe ta rindu ei katsi. Kui sõrmed lõpuks ta pluusi pingutavate kõvenenud rinna tippudele jõudsid, rebenes Claudia kõrist veniv ohe.

"Tyler!" karjatas ta. Ta silmad avardusid laialt ja mehel oli tunne, et upub nende kutsuvasse põhjatusse.

"Issand, kuidas ma olen sinu järele igatsenud, Claudia," tunnistas ta, kummardus lähemale ja vajutas ta huulte suudluse, mis ei kustutanud ta janu, vaid

üksnes sütitas seda.

Nad olid teineteisega nii ametic, et ei kuulnudki kohe tungivat telefonitirinat.

"Ei!" oigas Tyler meeleheitlikult. "Meid ei ole kodus!"

"Parem võta toru enne, kui keegi ärkab," soovitas Claudia. Ta taipas esimesena, millega see ootamatu helistamine neid ähvardab.

Tyler pomises midagi arusaamatut, astus aparaadi juurde ja võttis toru. Claudia ajas end küünarnukile ja jäi kuulutama.

Tyler pöördus.

"See on sulle."

Naise kulmud kerkisid.

"Mulle? Oled kindel?"

Ta volksas diivanilt, lähenes paljaste jalgadega pehmel vaibal astudes ja võttis mehelt toru. Ühtlasi märkas ta rahulolevalt, kuidas Tyleri pilk ta poolpaljast keha õgib. Toru võttes ta võpatas, tundes õlal huulte kõditavat puudutust.

"Kuulen teid," vastas ta kergelt hingeldades.

"Claudia? Tere, kallid. Siin Nancy Wheeler," laulis hästi tuttav meeldiv hääl. "Vabandage hilise helistamise pärast. Kas see oli Tyler, kes toru võttis?" küsis Nancy takerdudes.

Tabanud jutukaaslase hääles pinget, muutus Claudia ärevaks.

"Jah. Kas teiega on kõik hästi?"

"Suurepäraselt, kallid. Ma üksnes erutusin, kuulates üle nii pika aja poja häält. Mulle tundus, et ka tema on millegi pärast ärevil. Ega ma teid ei seganud?" küsis missis Wheeler puht naiselikust kavalusest.

Claudia läks ähmi. Mida nüüd teha? Tyler hõõrus põske vastu ta kaela. Kui ta ainult teaks, et telefonil on ta ema!

"Oh ei, pole midagi, ärge muretsege," pomises ta - Tyler hakkas ta kõrva näksima.

"Ütle, et helistatakse homme," torises ta rahulolematult.

Claudia laksas talle kergelt vastu kätt, mis liiga

vabalt ta kehal hulkus.

"Jäta järele!" sisistas ta kurjalt, taipas siis, et Nancy võib kõike kuulda, vabandas ja kattis mikrofoni peoga. "Jumala pärast, Tyler, käitu korralikult!" Mees eemaldas kuulekalt käe ja Claudia astus mõne sammu eemale. "Palun, Tyler, ära sega, see on väga tähtis kõne. Keeda vahepeal kohvi."

Tyler pistis käed taskusse.

"Tahad minust lahti saada? Kellega sa räägid?" küsis ta kahtlustavalt.

"Ühe tuttavaga. Isiklikus asjas. Palun oota viis minutit," anus ta.

Mees silus juukseid ja ohkas.

"Hea küll, annan sulle viis minutit, kuid mitte rohkem," nõustus ta ja läks kööki, kuid peatus uksele ja heitis talle mõistmatust väljendava pilgu.

Claudia tõmbas kergendatult hinge ja võttis peo mikrofonilt.

"Vabandage veel kord, Nancy. Kas teile öeldi, et ma helistasin?"

"Jah, kallid, seepärast ma nii hilja helistangi. Vabandage, viimastel päevadel meie plaanid muutusid ja seepärast ei saanud teid varem hoiatada. Asi on selline, et saabume Manchesterisse homme."

"Homme?" Claudia langes toolile. "Selge..."

Nüüd ohkas Nancy.

"Te vist arvate, et see on pisut enneaegne, aga ausalt öeldes ma ei arvestagi sooja vastuvõtuga, tulgu ma millal tahes. Üldiselt ei ole mul praegu valikuvõimalust. Saan tulla teile ainult homme."

Claudia püüdis kiiresti olukorras orienteeruda.

"Võibolla on nii paremgi. Viimasel ajal on Tyler pisut... mahenenud. Loodan kogu hingest, et ta ei keeldu teid kuulamast."

"Siis oleme kokku leppinud. Andke mulle oma aadress, ülejäänu eest hoolitsen mina," sõnas Nancy asjalikult.

Taibates, et talle antud minutid on lõppemas, dikteeris ta kiirkõnes aadressi ja pani toru ära. Ta pilli

langes diivani ees lebavale käkrus vestile. Claudia tõstis selle üles ja tõmbas selga, sest tal hakkas pisut jahe. Nancy eelseisev visiit riisus talt igasuguse armastamiseisu. Vaevalt et homme kõik libedalt läheb. Aimus ütles talle, et heaga ta ettevõtmine ei lõpe. Selles aga, kuidas Tyler suhtub ta osalemisse salanõus, ei julgenud ta isegi mõelda.

Ometi pole halba ilma heata. Nancy helistamine pani ta veel kord järele mõtlema. Pole kahtlust, millega oleks lõppenud tänane õhtu, kui missis Wheeler ei oleks neid tahtmatult häirinud. Muidugi ei oleks Claudia seda kahetsenud, kuid ei tohi ikkagi unustada, et Tyler ei lausunud sõnagi armastusest. Seekord läks vist siiski kõik liiga kiiresti.

Kui Tyler ilmus, nõõpis ta parajasti jakki kinni. Nähes, et naine on juba jõudnud riietuda, peatus ta uksele ja naeratus libises ta näolt. Ta asetas kandiku kahe tassiga lauale ja ulatas ühe neist Claudiale.

"Kas hakkas külm või mõtlesid ümber?"

Claudia pigistas peos tassi ja tundis, kuidas veri põskedele valgub.

"Nii üht kui teist... Vabanda."

Mees naeratas vaevumärgatavalt.

"Sa ei tarvitse vabandada. Ma ju ütlesin, et kõik oleneb sinust. Ma ainult arvasin..." Ta jäi vait ja kehtas õlgu. "Nähtavasti ma ikka kiirustasin pisut," lõpetas ta kuivalt.

Claudia astus ta juurde.

"Asi ei ole selles, et ma ei tahaks..." sõnas ta ebalevalt.

"...vaid selles, et löid kõhklema," jätkas Tyler temast. "Sa ei tea, kas mind võib usaldada, eks ole? Ma ei süüdistas sind selle pärast. Olen ise kõiges süüdi."

Claudia ei teadnud, kas rõõmustada või kurvastada, kuid ei hakanud vastu vaidlema, kuigi mees oli talbanud ainult poole tõest.

"Mulle on tarvis kõige üle järele mõtlemiseks aega," talises ta abitult.

Seekord oli ta naeratuses juba rohkem soojust.

"Nõus. Mis siis ikka. See on veel üks külm dušš pärast meie taaskohtumist. Tuleb sellega leppida."

Claudia hammustas huulde ja asetas süüdlase ilme pooliku tassi lauale.

"Mul on tõesti väga kahju, Tyler." Ta muigas kavalalt. "Meil oli raske päev. Kui sa vastu ei ole, lähen magama."

Tyler astus ta juurde, võttis õlgadest kinni ja suudles õrnalt laubale.

"Head ööd, Claudia, ja meeldivaid unenägusid, armas," pomises ta, pööras naise ümber ja lükkas teda kergelt ukse poole.

Kas ta tõesti nimetas mind armsaks? mõtles Claudia oma tuppa minnes. Ei, ta ütles just selle sõna. Esimest korda pärast seitsmet aastat! Silmadesse tulvasid rõõmupisarad. Ta pani käed palveks kokku. Issand, luba uskuda, et ta mind armastab...

Ja anna, et homme päev ei teeks sellele armastusele lõppu.

Claudiat vaevas kuumus. Polnud tunda vähimatki õhuliikumist. Ükski puuleheke ei liikunud. Oli nii vaikselt, et võis kuulda isegi mesilaste suminat lilledel.

Aeg venis talumatult aeglaselt. Pärast lantši kavatses Tyler palli taga ajada, kuid heitis selle asemel võrkkiirgele, pani käed pea alla ja jäi tukkuma. Claudia istus kähara pöögi vilusse ja avas juhuslikult kättesattunud raamatu. Sellest kohast oli hästi näha, kuidas Tyler võrgus õõtsus, jalg üle serva rippu. Claudia asus meelega just siia, sest siit sai jälgida teed, millel pidi tulema nähtavale Nancy auto. Ta võis märgata vähimatki liikumist teel, sest nägi selgesti mägioja kaldal kahl väikest värvilist täpikest, Vandyt ja Natalied. Tütar oli kutsunud teda jalutama, kuid ta keeldus, kartes Nancy saabumist maha magada.

Claudia ohkas, lõi raamatu kinni ja kortsutas murelikult kulmu. Lantšil rääkisid nad Tyleriga vähe. Mees oli tõusnud juba koidikul ja keskpäevani kabinetis töötanud. Millegipärast oli naine arvanud, et Tyler otsib

ta hommikul kindlasti üles, aga seda ei juhtunud. Mees käitus nagu tavaliselt, oli lauas tema vastu viisakas ja tähelepanelik. Otseku ei oleks eile juhtunud midagi erilist! Nähtavasti võttis ta nõuks teda rahustada, näidata, et täidab oma lubadust sündmuste kulgu mitte kiirendada, kuid saavutas sellega otse vastupidise tulemuse. Claudiat valdas nukrus.

Ta kõrvu kandus mingi heli. Ta tõstis pea, pingutas nägemist ja märkas teel liikuvat sinist täppi. Kui ta taipas, et see on auto, hakkas ta süda puperdama. Siin oli sõitjaid nii vähe, et eksida polnud võimalik. See on Tyleri ema sõiduk. Otsustav hetk, mida ta oli hommikust peale ärevalt oodanud, oli käes. Kõik. Taganemisteed enam ei olnud.

Mootorimüra tugevnes. Silmanurgast märkas Claudia, et Tyler oli ärganud, käe päikesevarjuks seadnud ja püüab arvata, kes see võiks olla. Sel hetkel andnuks Claudia ei tea mida, et olla siit seitsme maa ja mere taga ning mitte osaleda ema ja poja kohtumises, mille ta oli ise korraldanud. Paraku oli liiga hilja... Jääb üle üksnes loota kõige paremat ja palvetada.

Auto lähenes ja peatus majaaisel väljakul. Claudia hüppas püsti ja ruttas Tyleri juurde. Kohe taipab mees, kes tuli, ja püüab kindlasti põgeneda. Tuleb teda iga hinna eest kinni hoida, saagu siis mis saab!

Claudia poole vaatamata pomises Tyler rahulolematult:

"Kes kurat see võiks olla? Mina ei oota kedagi. Aga sina?"

Claudia pidas paremaks suu pidada. Nancy ja ta mees juba väljusid autost ning lähenesid neile. Claudia tundis otse kehaliselt, kuidas Tyler pingule tõmbus, ja ootas halvimat.

"Tule taevas appi, see ei ole võimalik! Neetud, kuidas ta teada sai..." Ta takerdus, jahmununa äkilisest aimusest, ning pöördus järsult Claudia poole. Mehe silmis loomas säherdune viha, et naine tõmbus hirmust kõssi. "Sina! Sina korraldasid selle!"

Ta hüppas maha. Claudia haaras tal käest kinni,

laskmata ühtlasi silmist muruplatsi ületavat Nancyt ja Oscarit.

"Räägi temaga, Tyler, palun! Muud midagi pole talle tarvis. Sa pead talle pühendama kas või mõne minuti!" anus Claudia.

Mees heitis talle põrmustava pilgu.

"Ma ei pea tema heaks midagi tegema!"

Claudia vappus pahameelest.

"Seda on vaja esmajoones sulle endale."

Mehe sinised silmad pildusid välke.

"Kas tõesti? Ole sa neetud, Claudia! Kuidas sa julgesid seda teha? Kas pean sind pealekauba veel tänama? Hoia oma nahk! Seekord läksid sa liiga kaugele!"

Claudia ei julgenud mõeldagi, mis teda nüüd ootab. Tyleri käe otsas rippudes pöördus ta külalise poole.

Nancy näis oma taevasinises šifoonkleidis välja lihtsalt võluv. Kuninganna ema lemmikvärv, täheldas Claudia masinlikult. Nancy huultel püsis pingeline naeratus. Ta huuled olid kahvatud. Ta toetus elegantses tumesinises bleiseris Oscari käele, kuigi vajas mitte niivõrd kehalist, kuivõrd moraalist tuge.

Külalised lähenesid ja Oscar patsutas julgustavalt naise kätt.

Esmakordselt üle kahekümne aasta kohtusid ema ja poeg. Tekkis rusuv vaikus, mille katkestas esimesena mister Wheeler.

"Te olete kindlasti Claudia. Nancy on teist palju rääkinud. Mul on hea meel teiega tutvuda." Ta naeratas sõbralikult ja ulatas käe.

Claudia surus seda kõvasti ja tundis end mõnevõrra paremini.

"Lubage avaldada vaimustust teie ande üle, mister Wheeler."

"Kutsuge mind Oscariks, kullake. Alati on meeldinud kohata austajannat, pealegi nii veetlevat." Ta kummarus Claudiale galantselt ja pöördus Tyleri poole.

"Väga meeldib, et me lõpuks ometi kohtusime, Tyler, kuigi mulle tundub, et tunnen teid juba ammu. Jälgime Nancyga tähelepanelikult teie karjääri ja oleme väga

ühked teie edu üle. Olen õnnelik meie tutvumise üle." Härrasmehena ei võinud Tyler talle ulatatud kätt aurumata jätta.

"Tervist, mister Wheeler. Mina... olen ka teist palju kuulnud," lausus ta vaoshoitult ja viis pilgu ta kaaslastele. "Tere päevast, ema." Tema hääles ei olnud pilsa-kestki soojust. Ta nagu kõnetanuks täiesti võõrast naist.

"Tere, Tyler," sõnas Nancy sundimatult. "Sa elad väga ilusas kohas."

"Mulle meeldib siin." Tyler jäi jäise viisakuse piiridesse.

"Võin ma teile midagi pakkuda? Teed, kohvi?" sekus Claudia.

Nancy raputas pead.

"Ei, tänan, kallid. Tulime ainult paariks minutiks." Ta peatas pojal pilkava pilgu, mis meenutas Claudiale nii väga Tylerit, et naine tõmbus kühmu... "Sa vist arvad, et püüan teha halva mängu juures head nägu?" sõnas ta pojale väljakutsuvalt.

Tyler kergitas kulme.

"Jah? Sa tunnend mind nii hästi, et pead võimalikuks otsustada minu reageeringute üle?"

Nancy võttis hoobi vastu rahuliku väarikusega.

"Ma tunnen sind paremini, kui sa arvad, poeg. Pean tunnistama – ma ei lootnud üldse, et soostud minuga kohtuma."

Tyler muigas külmalt.

"Kui oleksin sinu kavatsusest teadnud, oleksin sind meelsasti selle pika sõidu vaevast vabastanud. Täna oma kaasosalist. Ta oskab saladusi hoida." Ta heitis Claudiale vihase pilgu. See ei jäänud Nancy-le märkamatuks. Tema siledasse laupa löikus põikkorts.

"Tyler, sa oled küps mees, aga mitte pisike pois, kes ei suuda millestki aru saada. Kakskümmend aastat on liiga pikk aeg selleks, et ikka veel tunda lapselikke solvanguid. Tulin selleks, et heastada halba, mida ma sulle tahtmatult tegin."

Huvitav, kuidas ta suhtub ema leebesse etteheltesse, mõtles Claudia ärevalt. Loodetavasti teab Nancy,

mida ta teeb. Tyler võis olla täiesti ettearvamatu.

Mees naeratas kiskjalikult. Püha arm, no on alles naeratus! Claudia võpatas. Täpselt nagu krokodill, kes valmistub ohvrit nahka pistma.

"Ja sa arvad, et see läheb sul korda?"

Nancy jäi häirimatuks.

"Ma olen selles kindel."

Ta vabastas Oscari käe ja see pilgutas Claudiale vandenõulaslikult silma. Nancy esialgsest närvilisusest ei olnud enam jälgegi. Claudia ei pööranud temalt pilku. Issand, kui sarnased nad Tyleriga on!

"Miks me ei võiks istet võtta?" soovitas Claudia ja osutas terrassi poole. "Lähen siiski ja palun, et Mary tooks meile teed. Täna on nii kuum, et tass kanget teed ei teeks kellelegi paha." Mulle kohe kindlasti mitte, lisas ta endamisi, isegi siis, kui praegu oleks kolmekümnekraadine pakane.

Andnud kõõgis korralduse tee asjus, naasis ta ja leidis, et Tyler on püüdnud istuda emast võimalikult kaugemale. Ta tuju langes. No milleks selline jonnakus!

Nancy ei näinud midagi märkavat.

"Sa näed väga hea välja, poeg."

Tyler heitis hooletult jala põlvele. Ta nägu sarnanes jäämaskiga.

"Sina samuti," ütles ta rõhutatult. "Muide, see ei ole ime. Raha aitab aja laostavat mõju vähendada, eks ole?"

Tema üllatuseks puhkes Nancy heasüdamlikult naerma.

"Väga peen tähelepanek, kuid minu kohta see ei käi. Enne Oscariga abiellumist olin väga palju töötanud. Algul farmis, aga sa peaksid teadma, kui raske töö see on. Pärast haiglast pääsemist tegin kõike, et aga ära elada. Pärast Donaldiga abiellumist jätkasin töötamist, et olla iseseisev. Hollywood lõhkus palju perekondi, kuid meil läks korda oma abielu säilitada. Donald õpetas mind pidama kalliks iga päeva. Ta oli suurepärane inimene. Pärast tema surma ma juba pelgasin õnnelik olla."

Tyleri ilme ei muutunud. Näis, et ema sõnad ei avaldanud talle vähimatki muljet.

"Kui ma õigesti mäletan, siis jättis ta sulle solidse varanduse."

"Ta valdas seda väga lühikest aega," sekkus Oscar ja patsutas taas naise kätt. "Teie ema on harukordne naine, Tyler. Tal on palju väärtusi, kuid peamised neist on hingejõud ja heldus. Ta ohverdas Donaldi raha vähiuuringute keskusele. Öilsa naise öilis tegu."

"Rumalus, Oscar! Mulle jäid ju maja ja töö. Raha ei olnud mulle vaja ja ma leidsin, et see kõlbab rohkem nendele õnnetutele, kes põevad hirmsat tõbe, mis riisus vaese Donaldi elu."

"Teil on Claudiaga palju ühist," pomises Tyler.

"Rohkem, kui sa oskad arvata. Me elasime mõlemad üle äpardunud abielu. Õnneks tuli Claudia õigel ajal mõistusele. Muidu ei oskaks keegi arvata, mis võinuks veel juhtuda."

Tyleri nägu kivines.

"Sina oled valmis kiitma kõiki naisi, kes järgivad sinu eeskujut," sõnas ta jahedalt.

Nancy sinised silmad, täpselt samasugused, nagu Tyleril, püsisid poja näol.

"Milline veider mõte! Erinevalt Claudiast kannatasin mina liiga kaua ja maksin selle eest julmalt. Oma haiglase armukadedusega põhjustas Kit mulle raske närvihaiguse. Hea, et Claudial ei tulnud midagi säherdust üle elada. Aga seal ongi tee!" hüüdis ta elavalt, nähes Maryt serveerimislauda rõdule veeretamas. "Just see, mis meile praegu ära kulub."

Teed juues vaikis Tyler mornilt. Nancy oskas viia jutu teisele rajale ning hakkas rääkima Claudiale Oscari külalisesinemistest. Claudia adus, millise taktika on külaline valinud. Ta ei tahtnud end poja ees alandada ja ootas, et see hakkaks mineviku kohta küsimusi esitama. Seni ta valusat teemat ei puuduta. Nancy eesmärk oli külvata ta hinge kahtlusesemet, kuid ainult jumal võis teada, kas see õnnestub ja kas see neeme hakkab idanema.

Nancy ootas pisut, pani siis tassi ära ja ütles Tylerile: "Ma tõin sulle midagi, poeg. Kas see sind huvitab või mitte, see on sinu asi, kuid need esemed kuuluvad sulle. Oscar, ole kena ja too pakk autost ära." Abikaasa tõusis otsekohe ja läks ülesannet täitma. Nancy vaatas talle mõtlikult järele. "Tulin siia teadmises, et see on minu viimane võimalus sind näha. Oleksin tulnud juba hulk aastaid tagasi, kui sa oleksid mu kirjadele vastanud."

"Ega su mälu sind juhtumis alt ei vea?" küsis Tyler jäise viisakusega. "Minu meelest oli vastupidi. Sina ei vastanud minu kirjadele."

Missis Wheeler ohkas raskelt.

"Me mõlemad kirjutasime teineteisele, kuid meie kirjad ei jõudnud päralt. Mis sa arvad, miks?"

Tyler kortsutas pahaselt kulmu.

"Sa vihjad sellele, et minu vanavanemad kirjad kinni pidasid? Seda ei usu ma ilmaski! Milleks? Ma ei näe sellel mingit mõtet."

"Nad ei sallinud Kiti juttude tõttu mind kogu eluaja ja tahtsid sind enda juurde jätta."

Tyler avas suu ja sulges selle taas, ütle mata sõnagi. Ta kallutas end tooli tagasi, pilk kaugusse suunatud, ja näis millegi üle mõtlevat.

Claudia võttis algatuse enda kätte.

"Nancy, te ütlesite, et olite hulk aega haiglas."

Tyler vaatas tema poole.

Nancy noogutas tänulikult.

"Jah, nii see oli. Saatuse iroonia tõttu kaotasin teadvuse just siis, kui sulle internaati järele tulin, Tyler. Kui poole aasta pärast haiglast välja sain, elasid juba isa juures. Ma ei jätnud sind maha, kuigi kõrvall vaadates näis just nii. Hakkasin sulle kirjutama, sa ei vastanud, ja pärast Kiti surma ütlesid tema vanemad, et sul on nende juures parem. Nendega tuli nõustuda. Mulle öeldi, et sa ei taha mind näha. Pealegi ei oleks ma tollal suutnud sulle korralikku elamist tagada. Ma ei loodagi, et sa mind uskuma jääd – sellest on nii palju aega möödunud –, aga ma ei tahtnud sulle haiget teha, Tyler. Armastasin sind väga ja armastan praegugi." Sel

hetkel ulatas Oscar talle paki. "Täna, kallis." Ta asetask pambu Tyleri ette. "See on sulle. Vaata seda, kui tahad. Seal on ka minu aadress juhaks, kui sul tekib tahtmine mind ära kuulata. Sellega ei ole kiiret. Võid seda lugeda kas või aasta pärast. Seni, kuni elan, ootan. Ja pea meeles, poeg, iga viga on võimalik parandada, ja seda teha ei ole kunagi hilja. Kõik siin ilmas on parandatav, peale surma." Nancy tõusis ja ta silmis sädelesid pisarad. "Arvan, et meil on aeg minna. Ei tahaks teie külalislahkust kuritarvitada. Claudia, kallis, ma loodan, et me peagi kohtume. Kahju, et ma ei näinud Natalied. Sinu jutu järgi otsustades on ta tore laps." Nancy pöördus taas poja poole. "Uhkus on nõrk lohutus. Ära pööra oma õnnele selga, ükskõik milles sa mind ka ei süüdistaks. Kunagi sa kahetsed seda, aga siis on juba hilja. Nägemiseni, pojake, ja kõike head sulle."

Claudia saatis külalised auto juurde, vahetas nendega hüvastijätusuudluse ja lehvitas eemalduvale sõidukile järele. Teda lämmatasid pisarad. Tyler ei vastanudki emale midagi. Claudia tabas ära Nancy pettumuse, kes nähtavasti arvas, et on heitluse kaotanud, kuid püüdis seda mitte millegagi reeta.

Claudia langetas pea ja lähenes aeglaselt Tylerile, kes vaatas teele nagu kipskuju. Naine puudutas arglikult ta käsivart. Mees võpatas ja pöördus, näol vastiku silme.

"Ära puutu mind, Claudia!" pigistas ta ähvardavalt läbi hammaste.

"Tyler, kuule..."

"Ma ei taha midagi kuulda! Ühe päeva kohta oled sa piisavalt rääkinud ja teinud. Mulle on sellest kõrin!"

"Vaata vähemalt, mida ta sulle jättis."

Mees oli raevust lämbumas.

"Kui see sind huvitab, siis vaata ise!" sähvas mees, pöördus järsult ja läks majja.

Claudia hammustas huulde. Mees on marus, sest ta ei talu vähimatki vägivalda enda kallal.

Ta silmitses mõtlikult õnnetut pakki. Kui juba Nancy selle siia tõi, siis peab seal olema midagi tähtsat, vahest

isegi elutähtsat. Pärast pisikest kõhklemist leidis Claudia, et tal on õigus see avada. Pealegi lubas Tyler talle seda teha!

Claudia harutas lihtsa pakkepaberi lahti ja leidis kaks suurt musta nahkköites albumit. Ta avas ühe neist – ja vajus jõuetult toolile. Siin nad olid – emaarmastuse tõendid... Pikkade aastate vältel oli Nancy kogunud kokku kõik, mis pojasse puutus. Seal oli ta sünnitunnistus, koolietenduste kavad, milles Tyler kaasa tegi, pesapallimeeskonna nimekiri ning ajalehekirjutised, milles teda nimetati. Kõik väljalõiked olid hoolikalt kleebitud albumilehtedele ning nendega kaasnesid Nancy kommentaarid leheservadel. Oli tunda, et neid märkmeid tehes oli ema poja edusammude üle väga uhke olnud ning ühtlasi surmani kurb, et nad koos ei ole. Claudial oli mõlemast nii kahju, et puhkes kibedalt nutma.

Jõudnud otsusele, et Tyler peab neid albumeid kindlasti lugema, suundus Claudia otsusekindlalt tema kabinetti, avas koputamata ukse ja asetaski albumid tema ette lauale.

"Loe need läbi, Tyler. Tee oma ema heaks kas või seegi pisku. Kui sa ka pärast seda aru ei saa, kui ülekohtune sa tema vastu oled, siis ei ole sa see mees, keda ma vajan. Siis ei suuda ma sind kunagi armastada!"

Ta pöördus järsult ja jooksis koridori. Ta oli teinud kõik, mida suutis. Nüüd on sõnajärg Tyleril.

"Claudia!"

Naine ärkas otsekohe, tõusis voodist ja tundis järsust liigutusest kerget iiveldust. Ta raputas toibumiseks pead, pilgutas pimedasse vaadates silmi ja püüdis tabata, mis teda äratas. Süda haamerdas ja suu kuivas. Majas valitses vaikus, kuid see ei suutnud teda petta. Miski oli enne ta ärkamist juhtunud. Ta leidis kobamisi äratuskella ja pööras selle numbrilaua akna poole. Pool neli.

Võibolla kutsus teda Natalie? Claudia laskis jalad põrandale ja küünitaski hommikumantli järele. Ööd olid soojad ja seepärast magas ta särpita, piirdus ainult õhukese linaga. Tema keha hiilgas kuuvalguses matilt. Claudia tõmbas rüü selga ja kinnitas vöö ümber peenikese piha.

Siis hiilis ta kikivarvul Natalie toa juurde, paotas selle ukse ettevaatlikult ja piilus praost sisse. Tüdruk magas sügavalt, käed kõrvale heidetud. Nähtavasti oli temalgi palav. Vandyt toas ei olnud, seega tema ei hüüdnud. Küllap nägi ta pelgalt halba und. Ent oma toale lähenedes kuulis ta koridori teisest otsast summutatud oiet. Üle naise selja jooksis külmavärin ning laup kattus higiga. Nüüd taipas ta, milles asi seisab.

Ta astus vaikselt Tyleri ukse taha ja jäi kuulatama. Pärast Nancy ja Oscari lahkumist ei olnud nad kohtunud. Lõunale Tyler ei tulnud ja Mary ütles talle, et mees ei olnud talle kabinetti viidud sööki puudutanud. Nii istus ta seal õhtuni ja Claudia heitis magama, jõudmata teda ära oodata. Ilmselt oli ta tulnud üles pärast keskööd.

Ent rahulikult magada ta nähtavasti ei saanud. Läbi ukse kostis arusaamatut pominat, seejärel raevukas hüüe "ei!". Claudia ei suutnud seda taluda. Ta astus üle läve ja sulges tasa enda järel ukse.

Tyler vähkres rahutult sängis, kaetuna ainult sild-
linaga, kuid hetke pärast libises seegi põrandale ning
hõbedane kuuvalgus valgustas ta higist läikivat keha.
Claudia pilk libises üle ta tihedate mustade karvadega
kaetud laia rinna, lameda kõhu, kitsaste puusade ja
pikkade tugevate jalgade. See vaade oli nii erutav, et
Claudia pulss sagenes ja kusagil sisemuses tõstis pead
iha.

"Ei, Claudia! Ära mine ära!"

See meeleheitelkarje tõi naise teadvusele.

Tähendab, mees nägi unes teda! Claudia sirutas käe
ning kõrvaldas ta laubalt niisked sassis juuksesalgud.

"Ärka üles, Tyler! Ärka ometi!"

Mehe voodil sagrivad käed leidsid ta randme ja
haarasid sellest uskumatu jõuga kinni.

"Ära mine minu juurest ära, Claudia! Tule tagasi!"

Püünisesse sattunud Claudia kujutles palavikuli-
selt, mida nüüd teha.

"Ma olen siin, kallid, sinu juures, ja ei lähe kusagile.
Kas kuuled mind, Tyler? See on ainult halb unenägu."

Pikkamisi lõdvendas mees raudset haaret ja laskis
ta käe lahti. Ta laud võbisesid ja silmadesse tekkis mõ-
testatud ilme.

"Claudia!" lausus ta imestunult.

"Jah, see olen mina. Sa hüüdsid mind ja ma ehmu-
sin. Vist nägid midagi unes."

"Unes? Ah jaa, mulle tuleb meelde," pomises mees
kähedalt.

"Noh, siis on hästi." Claudia taandus saamatult, kuid
lahkuda ei jõudnud, sest Tyleri käed haarasid tal pihast
kinni. Naine tardus, suutmata talt pilku lahti kiskuda.
"Lase mind lahti!" nõudis ta hingeldades. Mehe keha
ohtlik lähedus pani ta pea pööritama ja südame puper-
dama. "Ma pean minema."

"Ei, sinu koht on siin, minu kõrval."

Mehe silmade tuline pilk kõrvetas teda ja ta kortsutas
kulmu.

"Tyler, see ei ole aus."

"Claudia, ma vajan sind rohkem, kui kunagi varem."

Mitte ühtki naist ei ole ma niiviisi ihaldanud."

Claudia avas silmad ja vaatas talle otsa.

"Tyler..."

"Palun ära mine, jää minu juurde." Mehe hääli val-
bus sosinaks. "Luba mind sind armastada."

See vaikne sosin murdis lõplikult ta vastupanu.

Õhk nende ümber nagu kuumenes, laskmata neid
hingata. Tyleri pinguldunud keha sirutus Claudia poole
ning andis avameelselt teada ta õigustest. Naises möllav
ihalaine ei suutnud teda kaitsta. Pigem vastupidi. Ta
langes voodile ja liibus Tyleri vastu. Mees tõmbas ta
pea lähemale ja liibus ta huultele. Kui otsiv keel ta
suhu tungis, mõjus see joobnustavalt nagu narkootik.

Milline nauding! Taas varisesid kõik tõkked, kõik
kahtlused hajusid nagu suits. Claudia puistas suud-
lustega Tyleri näo üle. Mees avas ta lühikese hommiku-
mantli hõlmad ja surus naise võbiseva keha enda vastu.

Kerge rüü langes põrandale. Tyler keeras ta selili,
tema aga põimis käed mehe ümber, et tunda enda
vastus ta rinnakarvu. Mõlemat valdas magus uim. Tyler
karjatas mõnust ja Claudia vastas talle pika ohkega.

Mehe huuled puudutasid ta kaela. Käed liikusid
mööda keha, mis reageeris igale puudutusele. Need
hellitused olid nagu armujook. Tyleri käsi liikus ta reiel,
nagu hõivates seda tolli järel. Kerged paitused olid
nagu muusiku sõrmpuudutused võluharfi keeltel, pa-
nid vere kihama ning täitsid kuumusega iga keharaku.
Kui ta pinge saavutas haripunkti, leidsid mehe huuled
ta suu.

Claudia rinnast pääses madal kurisev oie. Ta surus
küüned mehe õlgadesse, vastas tuliselt ta suudlustele
ja painutas end, et tunda paremini mehe rasket pihku
kõhust allpool. Rebinud end hetkeks ta huultelt lahti,
nägi Claudia nagu udus enda kohal mehe õnnelikku
nägu ja tundis otsekohe enda kaelal tuksleval soonel
ta keele niiskust.

Tyler leidis ta salapaigad, mille puudutamine erutas
teda arukaotuseni. Tundes, et naine võbiseb nagu pala-
vikus, hakkas ta tegema sõrmeringe ümber roosatavate

kõvade rinnatippude, ruttamata neid puudutama. Claudia aetas peo tema käele, nagu paludes endale halastada, ja mees võttis lõpuks ta palvet kuulda. Ta sõrmed sulgusid avanemata roosinupu ümber.

"Sa oled ehtne saatan!" sosistas Claudia, kui mees käe kõrvaldas ja huuled nibule surus.

Ootamatult tõstis ta pea. Claudia laskis kuuldavale pettumuseoige ja sirutas käed, et teda taas lähemale tõmmata, kuid mees lükkas need ära ja heitis ta kõrvale.

"Katsu mind, Claudia. Mulle meeldivad väga su käed."

Naine libistas pilgu üle ta keha ja andis kätele voli seda silitada. Tyleri summutatud oiged erutasid.

Claudia imestas oma julguse üle. Ainult Tyleriga koos suutis ta nii vabalt oma armastust väljendada. Gordon aheldas tema kirglikku loomust, Tyler aga laskis selle köidikuist valla. Ta kinkis rõõmuga mehele sedasama naudingut, mis oli talle endale osaks saanud. Tundnud, et on viinud mehe meeletuse äärele, peatus ta omakorda ja vaatas Tylerile ülalt alla näkku.

"Sa ajad mind hulluks," pomises mees kähedalt.

"See pakub mulle mõnu."

"Ei, kallid, meile mõlemale," vastas Tyler ja tõmbas ta enda vastu.

Claudia kummardus ta kohale ja otsis ta huuli. Mees pööras ta selili, tulvil iha viia kõrgpunktisse pinget, mille nad olid armumänguga loonud.

Claudia hingeldas kramplikult ja avanes talle vastu. Mees püüdis täieliku ühtimise hetke edasi lükata, kuid nende vastastikune janu oli liiga suur. Tyler kaotas enda üle kontrolli ning neid haaras kaasa kire tulekeeris. Nad nagu keerlesid pilvedetagusel kõrguses, vabadena maa külgetõmbejõust, ning üksnes südameetuksed meenutasid nende ühtepõimunud kehade maisust.

Nad lebasid kaua liikumatult. Lõpuks kogus Tyler jõuvarud kokku ja vabastas Claudia. Naine tõmbus kühmu, tundes tulisel kehal jahedat hingust. Ta laud muutusid raskeks ja silmad kleepusid kokku, kuid ta

lükkas unustuse eemale, et pikendada nende hetkede völu. Tyler aetas pea ta õlale ning soe hingeõhk koiditas kaela.

Claudia sasis hellalt ta juukseid. Ta süda oli täis tänulikkust ja ta tahtnuks mehele nii palju öelda.

"Tyler..." sosistas ta, kuid mees ei vastanud. Ta oli suikunud unne.

Claudia huultel mängles õrn naeratus. Pole viga, homme on jälle päev. Küllap nad jõuavad veel rääkida. Vaikse õnneohke saatel sulges ta silmad ja laskis unel enda üle võimust võtta.

Claudia äratas aknast kostev lõbus lindudesädin. Ta avas silmad ja vidutas neid kirkas päikesevalguses.

Keha täitis sulnis rambus, mis kutsus mälu esile möödunud öö sündmused. Ta ringutas ja pööras pead. Tylerit ta kõrval ei olnud.

Üle näo jooksis kerge pettumusepilveke ning pühkis näolt naeratuse. Miks mees teda ei äratanud? Oleks väga tahtnud talle hommikutervitust öelda ja vahest ehk veel kord kirevaimustust üle elada... See öö oli nende uue elu algus, tulevase õnne pant, aga... Claudia tundnuks end veelgi õnnelikumana, kui oleks ärgates kohanud Tyleri armastavat pilku.

Linaservast kinni hoides heitis Claudia pilgu äratuskellale. Juba kümme! Pole siis ime, et Tyler on juba üleval. Küllap arvas ta, et ilmutab hoolitsust, kui laseb naist kauem magada, kuid ei taibanud, et Claudia eelistanuks temaga koos ärgata ja hommikust süüa. Nüüd tuleb oodata lantši või teda töös häirida, riskides tõmmata endale pahandusi. Meelas naeratus libises üle ta huulte. Ei, täna ta vaevalt küll rängalt pahandab.

Claudia hüppas voodist välja, tõmbas hommikumantli ülle ja läks oma tuppa. Kümme minutit hiljem, olles käinud duši all ning tõmmanud jalga sinised lühikesed püksid ja selga valge käisteta pluusi, läks ta alla.

Natalied ja Vandyt ei olnud kusagil näha, olid vist juba jalutama läinud, kuid köögis ümises keegi valkselt

laulda. Mary oli varrukad küünarnukkideni üles keeranud ja lõpetas tainasegamist. Claudiat nähes rapsis ta käed jahust puhtaks.

"Tere hommikust, Mary! Milline ilus ilm täna, eks ole?" hüüdis Claudia.

Majapidaja ümarik nägu lõi särama:

"Issake, aga teie olete nähtavasti väga heas tujus. Kohvi soovite?" Ta pöördus pliidi poole.

Claudia puhkes naerma.

"Palun kaks tassi. Ma joon koos Tyleriga. Jah, ma olen väga õnnelik," kinnitas ta.

"No siis on hästi," sõnas Mary kohvi valades. "On juba ammu aeg. Võtke kandik. Ma jälgin, et keegi teid ei häiriks."

Claudia mopsas elatanud naisele põsemusi ja võttis kandiku.

"Te olete lihtsalt kullatükk!"

Õnneküllusest tahtnuks ta laulda. Tantsusammul läks ta kabineti ukse taha, lükkas selle küünarnukiga lahti, astus sisse ja naeratas Tylerile. Teda nähes kortusutas mees kulmu.

"Tere! Tee väike vaheaeg. Ma tõin kohvi," seletas Claudia ja asetas kandiku lauale. Siis astus ta Tyleri juurde ja süleles teda. "Tere hommikust, armas. Ärkasin ja sind ei olnud. Miks sa mind ei äratanud?"

"Arvasin, et tahad kauem magada."

Naine naeris vaikselt, avas ta särgi ja pistis käe selle alla.

"Sind ma tahan hoopis rohkem."

Mees tabas ta randme.

"Jäta järele, Claudia. Mul ei ole selleks aega," ütles ta karmilt.

"Selleks leiab alati aega," naljatas Claudia ja kallutas end tema poole, kuid Tyler eemaldus järsult. Claudia vaatas talle üllatunud otsa.

"Ma ütlesin ei," kordas mees.

Jahmunud Claudia langetas käed.

"Ma ei saa aru... Eile öhtul..."

Tyler krimpsutas nägu.

"See oli eile. Täna on mul liiga palju tööd, et tegelda lollustega."

Claudia tõmbus külmaks.

"Lollustega?!" hüüdis ta, pööramata pilku mehe mornilt näolt. "Me armastasime teineteist, mitte ei teinud lollusi."

Tyler ohkas kärsitult.

"Kardan, et see oli viga, aga..."

Kogu naise olemust läbistas kõrvetav valu.

"Tähendab, sa siis üksnes kasutasid mind!" karjus ta, laskmata meest lõpetada.

Tyleri lõualihas tõmbles.

"Claudia, mul ei ole praegu ega seletada," pomises ta kella vaadates.

Naise põlved nõtkusid.

"Eile sa saavutasid minult kõik, mida tahtsid. Satusin su õnge nagu viimane tola! Tuleb välja, et sa ei ole hoopiski selline, nagu ma arvasin!" Claudia nuuksatas ja jooksis ukse poole, eirates Tylerit, kes talle midagi järele hüüdis. Ta peas keerles üksainus mõte: mees pettis teda, keeras ta ümber sõrme! Ruttu siit minema! Puuduks veel, et ta mehe nähes tõinama pistaks.

Jooksnud võorastetuppa, peatus ta, nähes Mary Barretti imestunud pilku. Enne, kui nad jõudsid midagi öelda, kuulis Claudia selja taga kiireid samme ja kivines. See on Tyler! Ta võttis kokku kogu jõu, pöördus ja kergitas uhkelt pead. Mees kandis reisikotti, käsivarrele oli heidetud mantel.

"Ma pean ära sõitma," turtsatas ta. "Ei oska öelda, millal tagasi tulen. Praegu ei ole mul aega seletada."

Claudia kehtas õlgu.

"Selleks pole vajadust. Ma sain kõigest aru."

Tyler avas suu, nagu kavatses midagi öelda, kuid mõtles ümber.

"Ma helistan."

Naine muigas sapiselt.

"Selle üle on Nataliel väga hea meel."

Tyler heitis talle õela pilgu.

"Kuradile kõik!" pahvatas ta, pöördus järsult ja

väljus. Peagi kuulis Claudia, kuidas ta auto käivitas.

"Ole sa neetud, Tyler Monroe!" sosistas ta ja hoidis kõigest väest pisaraid tagasi. Terav vihkamislaine tema ja enda vastu läbistas teda üleni. Ta oli teinud oma eli suurima rumaluse – uskus, et Tyler on temasse armunud ja et möödunud öö talle midagi tähendab. Ei, midagi see muidugi tähendab – mees tahtis teda võtta ja saavutas oma eesmärgi. Tema ei pannud vastu. See oli kõige solvavam!

"Mis peremehega lahti on? Mis putukas teda hammustas? Kas juhtus midagi?" küsis Mary kaastundlikult ja astus ta juurde.

Claudia pigistas hambad kokku.

"Ta ei tahtnud kohvi."

Mary vangutas masendatult pead.

"Nähtavasti läksite tülli. Ärge muretsege. Mister Tyler tuleb varsti tagasi ja kõik saab korda."

Claudia võpatas.

"Kahtlen selles."

"Aga mina olen selles kindel. Ta ju armastab teid, eks ole?"

"Arvate nii?" Tema ise oli praegu kindel vastupidises.

"Oh, ma tean, ta ei taha seda tunnistada, kuid uskuge mu sõnu – see on nii. Teil tuleb üksnes panna teda oma armastust ilmutama," arutles majapidaja.

Claudia naeris kibedalt.

"Enda arvates olen seda juba teinud. Ma olen üldse teinud kõik, mida suutsin."

"Mehi on raske mõista, kuid te olete naine. Me teame mitmesuguseid nippe, et neid rääkima panna."

Claudia ohkas.

"Ma tean, et soovite mulle head, Mary, ja olen teile väga tänulik, kuid see kõik on hoopis keerulisem." Ta pigistas välja naeratuse. "Ma vist lähen ja jalutan pisut."

Mary saatis teda mõtliku pilguga. Pikapeale ta nägu selgines. Mõnikord tuleb kedagi õigel aja takka lükata, leidis ta, läks vaikset viisi ümisedes kööki ja asus taas töö kallale.

Möödus mõni päev. Claudia elas Tylerist lahusolekut raskelt üle. Ta kõhnenes, muutus kahvatuks ja magas öösiti halvasti. Naine ei suutnud kuidagi leppida talle osaks saanud alandamisega ning kirus end oma lolluse ja naiivsuse pärast. Nii kergesti Tylerile andudes reetis ta iseenda. Kui Tyler kasutaski teda ära, siis tegi ta seda tema nõusolekul. See oli kõige hullem.

Natalie ja Vandy tundsid, et midagi on vääriti, kuid ei küsinud midagi. Talle omase peenetundelisusega püüdis tütar ema lõbustada ja ei lahkunud temast sammugi. Selline tähelepanelikkus liigutas Claudiat. Ta tegi enda kallal sangarlikke jõupingutusi, et näida rõõmus ja muretu. Veidral moel õnnestus see iga päevaga kergemini.

Peagi täheldas ta, et tütar ja kasvataja omavahel sosistavad. On neil tõesti midagi kavas? Tuleks välja uurida, arvas Claudia hajameelselt. Ta ise oli tegevuses hoopis tähtsama probleemiga. Naine oli langetanud otsuse – kui Tyler tagasi tuleb, lahkub ta siit. Ta oli juba helistanud kinnisvaramüügi agentuuri ja palunud saata tutvustusprospekte. Muud teed ei ole. Mehega ühe katuse alla jäämine tähendas mõistaandmist, et ta on nõus suhteid jätkama, kuid uhkus ei lubanud sellele minna. Kui veidralt see kõik kujunes... Veel üks etapp ta elust on lõppenud enne, kui see õieti algas. Midagi pole teha, tuleb sellega leppida. Varsti asuvad nad Nataliega elama oma majja.

Nädal pärast Tyleri lahkumist, kui Claudia terrassil einestas, kuulis ta äkitselt tütre häält. Natalie tuiskas üle muruplatsi sellise tuhinaga, et vaene Vandy talle vaevu järele jõudis. Claudia süleles tüdrit ja tundis, kuidas tal hinges helgemaks läks.

"Ma arvasin, et sa täna ei ärkagi!" kurtis Natalie, istus ema kõrvale ja pistis tema taldrikult suhu tüki röstsaiat.

"Aga kell pole ju veel üheksagi," vaidles Claudia vastu ja naeratas näost õhetavale Vandyle.

"Ma tahtsin sind paluda, ema..." ütles Natalie täis-

suuga. "Ma ei jõudnud kuidagi sinu ärkamist ära oodata," Claudia surus muige maha.

"Anna andeks, pisike. Kui oleksin teadnud, et sellega on nii kiire, ei oleks ma üldse magama heitnud."

Natalie naeris, kuid tõsines otsekohe.

"Ainult luba, et jääd nõusse. Ütlesin Vandyle, et sa ei hakka vastu vaidlema."

Midagi halba kahtlustades muutus Claudia valvsaks.

"Kohe nii ütlesidki? Kuidas ma saan nõusse jääda, kui ma ei tea, mida sa oled välja mõelnud?"

"Ma räägin merest," kuulutas Natalie pahaselt, nagu oleksid nad seda asja juba sada korda arutanud. "Sõida me õige Walesi. Tyleril on seal maja ja me võime seal elada. Siin on nii palav. No palun!" Natalie vaatas emale anuvalt silma.

"Sa tahad minna mere äärde?" pomises Claudia kahtlevalt ja vaatas Vandyle küsivalt otsa. See kehtitas õlgu.

"Miks ka mitte, missis Peterson? Natalie tunneb end hästi. See sõit tuleb talle kasuks, kui ta on meie järelevalve all."

Claudia noogutas, kuid ei vastanud kohe. Majake mere ääres... Kõlab ahvatlevalt. Vahest ehk ongi see just see, mida ta vajab raskeist mõttest vabanemiseks. Tyleril pole põhjust talle midagi ette heita. Ta lahkus ja jättis kõik kodused asjad tema kaela. Pealegi kavatses Claudia alustada uut iseseisvat elu. Miks siis mitte alustada seda otsekohe?

"Mis siis ikka, mõte on suurepärane," ütles ta kuuldavalt. "Võiksime rannal piknikuid korraldada ja üldse teha kõike, mida hing ihaldab."

Natalie kargas püsti ja hüppas emale kaela, nii et pidi selle äärepealt lämmatama.

"Küll on vahva! Ma teadsin, et sa nõustud! Millal me sõidame? Kas täna?"

Tüdruku innukus nakatas ka Claudiat.

"Võib ka täna. Mis meid takistab? Kui ainult Tyleri majas on kõik vajalik olemas. Noh, ja muidugi tuleb asjad kokku panna ja toitu osta."

"Lähen ütlen Maryle. Ta küpsetab meile kooke."

Ema selja taga seistes pilgutas Natalie Vandyle silma, tõstis põidla ja lippas majja, hüüdes käigu pealt Maryt.

Naised vahetasid pilke ja naersid.

"Võibolla nõustusin asjatult?" kõhkles Claudia.

Vandy tõusis.

"Oo, ärge seda küll kahetsege. Olen kindel, et sõit tuleb meile kõigile kasuks. Lähen panen asjad kokku, muidu teeb Natalie meile säru."

Claudia tühjendas kohvitassi ja tõusis samuti.

"Kui nii, siis tulen teile appi," pakkus ta. Naised läksid majja, arutades käigul sõidu üksikasju.

Tyleri rannamaja osutus väga kenaks. See paiknes künkajalamil pika puiestee lõpus. Maja ümbristes metsistunud lilledesse kasvanud aed, millesse oli kunagi rohkesti tööd ja hoolt paigutatud. Kiviseinu kattis haljas luuderohi, mis ulatus kivikatuseni. Akende all punetasid siin-seal metsikud roosipuhmad. Jalgvärava eest viis kitsas looklev rada mere äärde. Vaikust häiris üksnes murdlainete ühtlane müha.

Niipea, kui Claudia auto peatas, hüppas Natalie välja ja pistis punuma mere poole. Claudia võttis kotist Mary Bennetti antud võtme. Astunud sisse, sattusid nad kohe avarasse võörastetuppa, millega külgnes suur köök. Kaugemas nurgas paistis puutrepp, mis viis teisele korrusele, kus paiknes vannituba ja kolm magamistuba – kaks üpris suurt ja kolmas päris pisike, pikk ja kitsas, nagu kingakarp.

Seni, kuni naised maja üle vaatasid, tuli ka Natalie ja nad hakkasid koos elujärge sisse seadma. Kui riided ja toiduained said paigutatud, läksid nad randa ja veetsid seal kolm tee-eelset tundi. Sõidust ja uutest muljetest väsinud Natalie hakkas haigutama, ta silmad vajusid juba kinni ning Vandy ei olnud raske teda voodisse saada.

Kella kümneks hakkas ka Claudiat uni vaevama. Vandy oli juba oma tuppa läinud ja Claudia võttis nõuks

tema eeskujuga järgida, olles enne lukustanud välisukse. Mõne minuti pärast heitis ta pikali ja uinus otsekohe, kui pea patja puudutas.

Möödus mõni üksteisega sarnane päev. Enamiku ajast veetsid nad rannal, käisid majas üksnes söömas ja kell üksteist magasid juba raskelt. Claudia oli keelanud endale nukrutsemise. Ta koristab mõnuga tube ja tegi sööki. Vandy abi lükkas ta tagasi. Ravim, mille ta oli endale määranud, mõjus. Pärast päevast rahmeldamist magas ta öösiti tervet, unenägudeta und ning ärkas koidikul reipana ja puhanuna.

Nädala keskel hakkas toiduvaru lõppema. Claudia võttis Natalie kaasa ja sõitis lähimasse linnakesse seda täiendama. Rooli taga istudes õnnitles ta end õige otsuse puhul siia sõita. Tyler meenus talle ainult paar korda päevas. Küllap tal aja jooksul kergemaks läheb. Nende vahel on kõik lõppenud. Ärgu mees lootkugi nende suhteid jätkata. Ükskord ta juba allus keelitustele, kuid enam see ei kordu. Teist korda ta samasse lõksu enam ei lange. Ta vajab kas kõike või mitte midagi. Muidu kaotab ta enda vastu lugupidamise. Aitab sellest, et ta lubas meest ennast ära kasutada, aga see oli ka esimene ja viimane kord! Mis sellest, et ta süda iga kord Tylerit meenutades veritseb. Ta tuleb toime ja tõestab mehele, et on inimene, mitte aga mugav armuke.

Kui kõik vajalik ostetud, vaatasid nad vanu lossivaremeid, otsisid siis välja koolapudelid, praekana ja kröbekartuli ning korraldasid rannas oivalise söömaaja. Olles puhanud, jooksid nad rannal rõõmsalt naeru lagistades ringi, pildusid teineteist veega ja rajasid niiskest liivast uhke palee, kuigi neil ei olnud kaasas ämbrikest ega labidat. Natalie endisest võõristusest ei olnud enam jälgegi. Iga päevaga lähenesid ema ja tütar teineteisele üha enam. Piiritu armastus ümbritses neid nagu kullasäraga. Mitte keegi ei suuda neid enam lahutada, mõtles Claudia tütre õnnelikesse silmadesse vaadates.

Tagasiteel nad laulsid ja rõõmutsesid kogu hingest.

Kui nad lõpuks koju jõudsid ja kompsudega koormatult elutuppa astusid, rääkis Vandy parajasti telefoniga. Claudiat märgates pani ta toru ära.

"Kas mulle helistati?" küsis Claudia lootusrikkalt ja asetas raske paki toolile. Äkki tuli ta Tylerile meelde? Ta süda jõnksatas, kuid Vandy raputas pead.

"Ei, missis Peterson. Ma rääkisin emaga." Ta vaikis pisut. "Ma ei mäleta, kas olen teile rääkinud, et ta elab siit paari sammu kaugusel. Vanematel on väike farm." Ta võttis laualt mingi purgi ja vaatas seda nii teraselt, nagu oodates, et purk rääkima hakkaks. "Ee-ee... ma tean, et see on minust pisut isepäine, aga... kas te ei lubaks mind neile täna öhtul külla minna? Kui teil ei ole midagi selle vastu, võtaksin auto, ööbiksin vanemate pool ja tuleksin hommikul tagasi."

"Muidugi ei ole ma vastu, Vandy. Veelgi enam, oleksin ise pidanud seda soovitama. Te ei puhka ju üldse! Nii et võtke auto ja sõitke kas või kohe."

"Täna. Mul on teile veel üks palve... Kas võiksin Natalie kaasa võtta? Lubasin talle farmis loomi näidata. Ärgu ainult muretsege, farm on siit ainult viie miili kaugusel ja sõit teda ei väsita."

Claudia kõhkles pisut, kuid nähes, kui lootusrikkalt tütar talle otsa vaatab, sai aru, et ei suuda keelduda. Nad lähevad ju ära ainult mõneks tunniks.

Ta puhkes naerma.

"Mul on selline tunne, et kui ütlen ei, siis ei ole mul enam õiget asu. Hea küll, võite minna, kuid pea meeles, Natalie, et sa pead hästi käituma, muidu sind enam ei kutsuta."

"Muidugi luban seda, emme!"

Claudia kõõritas kahtlustavalt tema poole ja paitas tütre pead.

"Olgu siis. Mine sea end valmis. Pane teksad ja tossud jalga. Minu mäletamist mööda on farmides üsna räpaseid kohti. Soovin teile lõbusat ajaveetmist."

Tunni pärast asusid Vandy ja Natalie tee. Claudia vaatas lahkuvale sõidukile mornilt järele. Ta tundis end üksildase ja hüljatuna. Saabunud vaikus hakkas

närvidele käima. Mõistus ütles, et ähmitseb asjatult. Natalie on hommikul tagasi. Ent ärevus tütre pärast ei lakanud. Pärast kõike, mis tal oli tulnud üle elada, ei olnud kerge uskuda, et nad nüüd alatiseks ühte jäävad. Minevik tuletab end veel kaua meelde.

Claudia raputas otsusekindlalt pead ja hakkas toimetama. Nii läheb aeg kiiremini. Ülejäänud osa päevast askeldas ta aias – pügas muru ja kitkus lillepeenardelt umbrohtu. Siis heitis ta tehtule rahuloleva pilgu, läks majja, täitis vanni ja astus mõnuga sooja vette. Seejärel pesi ta pead, tegi kohvi ja võileibu ning seadis end võorastetoas sisse. Kohvi rüübates avas ta kaasatoodud raamatu, kuid ta ei saanud veel läbi esimest lehekülgegi, kui läbi akna kostis mootorimüra. Kes see võiks olla? Claudia kortsutas kulmu ja pani raamatu käest. Tõenäoliselt on keegi kogemata pöördunud sellele teeotsale ja taipab peagi, et tee lõpeb majaväras. Siinoleku ajal oli seda juhtunud mitu korda. Tuleb minna välja ja öelda äpardisest soovrile, kuidas linna pääseb. Pisut kõhe siiski. Üks asi on rääkida võõraga päeval, hoopis teine aga teha seda hilisõhtul.

Ta silmitses kõhklevalt oma hommikumantlit. Pole just päris sobiv rõivas võõra inimesega rääkimiseks. Ent polnud aega ümber riietuda, sest auto pidurdas järsult maja ees ja kostis kindlaid mehesamme. Vali koputus uksele pani ta võpatama.

Claudia hüppas diivanilt püsti ja tõmbas mantli vöö koomale. Äkitselt turgatas talle pähe hüva mõte. Ta hüüdis valjusti:

“Natalie, ära lase koera köögist välja!”

Las arvab kutsumatu külaline, et ta ei ole üksinda.

Siis tõmbas ta riivi eest ja avas ukse. Ent kui ta nägi, kes trepil seisab, jäid valmis pandud sõnad kõrisse kinni.

“Tyler!”

“Jah, Tyler!” müristas mees, astus edasi ja tõmbas ukse kinni.

Claudia taandus tahtmatult. Ta oli nii jahmunud, et ei saanud sõnagi suust, üksnes põrnitses meest tummas hämmastuses. Mees nägi välja väsinud. Ta näol olid kortsud, silmad põlesid raevukalt. Juuksed olid sassis, käed tahtmatult rusikasse surutud, nagu püüaks ta teda lämmatavat viha ohjes hoida. Kui arvestada seda, kuidas nad teineteisest lahkusid, oli ta käitumine vähemalt veider... Ja äkitselt ta taipas. Mees on marus seepärast, et ta lahkus luba küsimata ja viis Natalie kaasa.

Claudia vihastas. Tal on ju ka omad õigused! Ta on vaba naine ja võib teha, mida tahab. Ärgu mees arvaku, et võib teda takistamatult solvata üksnes seepärast, et ta ilma Tyleri teadmata Natalie kaasa võttis!

“Jälle jooksid minema? Näib, et see on sulle juba harjumuseks saanud!” pigistas Tyler läbi hammaste end vaevaga vaos hoides.

Naine imestas nii, et minetas valvsuse. Järgmisel hetkel haaras kaks raudköva kätt tal õlgadest kinni. Ent mees ei hakanud teda raputama, vaid tõmbas ta enda juurde, haaras tal pisut niisketest ja šampoonist lõhnaveest juustest kinni ja painutas ta pea tahapoole, kuni nende pilgud kohtusid. Claudia vaatas talle abitult otsa, teadmata, mida sellest loost arvata.

“Püha taevast, ma olin valmis sind maha lööma,” pomises Tyler kähedalt. “Pea silmas, et põgenesid minu juurest viimast korda. On selge, Claudia? Viimast korda!”

Mitte miski ei olnud selge. Praegu oli kõige tähtsam mees maha rahustada.

“Ja-jah, on küll selge, ainult lase mind lahti,” ütles

ta, kuid Tyler surus ta pea oma rinnale. Issand, ta hoiab nii kõvasti, nagu ei kavatsekski enam lahti lasta!

Claudiani kandus mehe kähe oie:

"Miks sa seda tegid? Sellepärast, et ma ära läksin? Aga ma ju ütlesin, et tulen tagasi. Pagana pihta, Claudia, ma ju saan aru, et ei öelnud sulle kõige tähtsamat, kuid arvasin, et sa tead..."

Claudia nagu hulkus udus, silmad seotud. Ta mõistis ainult üht – mees on väga erutatud.

"Mida ma tean?" sosistas ta.

"Et ma sind armastan, et ma vajan sind..." lausus ta sellise kirega, mis ei jätnud kahtlust ta siiruses. "Kui tagasi tulin ja Mary ütles, et oled läinud, ei uskunud ma oma kõrvu. Nähes aga, et oled kõik oma asjad kaasa võtnud, ei suutnud ma toibuda. Arvasin, et olen oma põikpäisuse tõttu sind alatiseks kaotanud."

Claudia ahhetas ja kattis peoga suu. Mary ütles, et ta on lahkunud?! Peitis oma sõnadele suurema veenvuse andmiseks ta asjad ära? Uskumatu! Pärast seda tormas Tyler nagu meeletu talle järele! See on veelgi uskumatu!

"Kas Mary rääkis sulle, et olen siin?" küsis ta vaevaga hinge tõmmates. Tyleri ootamatu ülestunnistus vapustas teda hingepõhjani. Ta armastab! Armastab tõeliselt!

Tyler vaatas talle silma.

"Ära tema peale pahanda. Olin nii endast väljas, et ta halastas mulle ja ütles, et kõik ei ole veel kadunud. Teil on veel üks, viimane võimalus teda tagasi saada. Öelge talle, kui väga te teda armastate, ja siis ehk mõtleb ta ümber," soovitas mulle see hea naine. Ma teadsin, et käitusin õudselt, aga kui sa minu juurde tagasi tuled, siis vannun, et ma ei anna sulle enam kunagi põhjust mu armastuses kahelda."

Kaks korda oli mees öelnud sõnu, mida Claudia ei lootnudki enam kuulda. Üldiselt peaks talle tõtt rääkima, kuid siis veaks ta alt Mary, kes talle siiralt head soovis. Ja see ei olegi praegu oluline. Claudia unustas hoobilt kõik solvangud ja alandamised. Peamine on see, et Tyler teda armastab!

"Kas sa ikka veel tahaksid mind maha lüüa?" küsis ta vaikselt ja ta silmad särasid nagu tähekesed.

Tyler raputas pead ja võitles kõriklombiga.

"Ei. Ma tahaksin sinuga abielluda, ja võimalikult kiiresti. Kas tuled mulle naiseks?"

Claudia vabastas käe ja paitas ta habemetüüka pöske.

"Ma armastan sind. Kas sa ei ole siamaani aru saanud, et tahan koos sinuga terve elu elada, sinuga koos vananeda ning ühel ja samal päeva surra? Jah, ma tulen sulle naiseks."

Tyleri silmad sähvatasid rõõmsalt. Ta püüdis naise käe ja suudles ta peopesa.

"Täna sind. Luban sulle, et sa seda kunagi ei kahetse."

"Ma ei ole kunagi kahetsenud, et sinusse armusin, Tyler, ja nii jääb see alatiseks."

Mees tõstis pea ja naeratas.

"Mary on õigus. Ma ei vääri sind."

"Missis Barrett on oivaline naine, aga mõnikord eksib temagi," ütles Claudia naljatamisi. Kui osavalt ta Tyleri ümber sõrme keeras. "Sul on väsinud ilme."

Mees lõi kannatamatult käega.

"Olen üsna kurnatud, kuid see pole tähtis," vastas ta.

Claudia lipsas ta sülelusest välja. Ta tundis end süüdlasena.

"Ma tegin kohvi ja võileibu. Võta jakk maha ja puhka pisut. Toon kõik siia. Kas sulle juustu ja tomatiga?"

Tyler heitis jaki seljast ja istus diivanile.

"Jah, täna."

"Oota pisut." Claudia astus köögi poole, kuid peatus äkitselt ja pöördus. "Ah jaa, Natalie..."

Tyler katkestas teda.

"Ära muretse, tema ei tea midagi. Mary saatis ta Vandy vanemate farmi vaatama."

Claudial vajus suu ammuli.

"Ah nii... no siis on kõik korras," pomises ta ja varjus

kööki. Üksinda jäädes vangutas ta imestunult pead. Tuleb välja, et kõik olid omavahel kokku leppinud. Kust muidu Mary farmiminekest teada sai? Küllap hoiatas majapidaja telefonitsi Vandyt Tyleri tulekust. Aga kui juba Vandy salanõus osales, siis ilma Natalieta läbi ei saadud. Claudia ei teadnud, kas vihastada või naerda. Talle kõige lähedasemad inimesed seadsid Tylerile üles lõksu ja see sattus sellesse! Nad arvestasid, et Tyler tormab otsemaid teda otsima, ja nad ei eksinud. Aga kui ta ei oleks tulnud? Ent nad teadsid, mida teevad, taipasid seda, mida tema ei teadnud – et Tyler teda armastab. On tal siis põhjust vihastada?

Pärast lihtsat õhtusööki püüdis Claudia asjasse selgust tuua.

"Tyler, mis puutub mu põgenemisse..." alustas ta arglikult.

Mees pöördus ja võttis ta käed pihku.

"Sul ei tarvitse midagi seletada. Sa andsid mulle karmi, kuid vajaliku õppetunni, et tuleb pidada kalliks seda, mis sul on. Pidin sind äärepealt kaotama ja mõistsin, et ei suudaks sinuta ja Natalieta elada." Ta nägu tõsines. "Tahan sind paluda... Kui abiellume, võiksin Natalie lapsendada. Sa ei ole selle vastu?"

"Muidugi mitte!" hüüdis Claudia, rõõmu pärast endast väljas. Kurku kerkis klomp. "Natalie oleks väga õnnelik."

Tyleri sinised silmad soojenesid.

"Tahaksin, et meist saaks tõeline perekond."

Claudia viskus talle pisarsilmil kaela.

"Ka mina unistan sellest! Aga ma ei tahaks, et Natalie oleks meie ainus laps. Olgu tal ka vennad ja õed."

Tyler võttis ta näo käte vahele ja pühkis põialdega pisaraid.

"Ma armastan sind väga ja tõenäoliselt nii see lähebki. Palun ära kahtle minus enam kunagi."

Mõne hetke vaatas ta naisele otsa, kummardus siis ja puudutas õrnalt ta huuli. Claudia avas talle süleluse. Järgnes pikk suudlus.

Kui nad teineteist vabastasid, hingeldasid mõlemad raskelt. Tyler vaatas ta piiritust armastusest kilgavat nägu, nagu tahaks alatiseks meelde jätta ta kuldselt helkivat nahka, mille all pulseeris kuum veri, ta poolavatud suu meelast joont ning pärilvalget hambarida. Naise silmis peitus väljaütlemata palve, mis oli mõistetav sõnadetagi.

Mees reageeris otsekohe. Ta käed libisesid mööda sihvakat kaela mantli vahele ja tõmbasid selle hõlmad laiali, et nautida prinkide rindade täiuslikku vormi.

Kui mehe peo ta rinda puudutas, läbis Claudiat terav ihavoog. Veri tuiskas pähe, süda tagus meeletult ning Tyleri sõrmede kuumus kandus ta janunevasse ihusse.

Ta surus näo vastu mehe kaela, kattis selle kergete suudlustega, hammustas ta kõrva ja naeratas, tundes viivitamatut reageeringut – mehe sõrmed surusid tugevamini ta rinnatippu.

"Ma tahan sind," sosistas Tyler väga vaikselt.

Claudia kurk tõmbus kuivaks. Ta neelatas, enne kui suutis vastata:

"Armasta mind."

Ta püüdis mehe särki lahti nõõpida, kuid sõrmed ei kuulanud sõna ja Tyleril tuli talle appi asuda. Siis sõlmis ta lahti naise mantlivöö ja õhuke riie libises ta puusadele.

Suured tugevad käed sülelesid naist ja see andis end nende võimusesse. Nii ei olnud tal veel kunagi olnud. Kuidas oleks võimalik seda hetke peatada, pikendada lõpmatult imetabast eneseunustust?

Claudia ei mäletanud, kuidas nad sattusid põrandale. Tyleri tugev keha surus teda vastu kohevat vaipa. Ürginstinkt dikteeris talle liigutused ning Claudia allus sellele, paludes sõnatult, et Tyler kustutaks ta meeletu kirejanu.

Mees katkestas suudlused ja vaatas ta põlevatesse silmadesse.

"Siin ei ole kõige mugavam paik," pomises ta.

Claudia liigutas õlgu.

"Ei-ei, ükskõik kus. Sinuga koos on mul igal pool hea."

"Võibolla viin sind üles?" pani ta ette, paitades naise atlaspehmeid reisi, mis pani selle keha üleni võbisema.

"Ei!" karjatas ta. "Ma tahan sind siin ja otsekohe! Võta mind! Ma olen armastusest nõrkemas." Ta hää katkes.

Tyler heitis endalt viimased rõivad, liibus ta vastu ja nad tiirlesid tulisel karussellil.

Claudia huulilt pääses pidulik rahuldatusekarje ja samas vastas sellele Tyleri õndsuseoie.

Reaalsusse tagasi jõudnud, vabastasid nad embuse ja lebasid jõuetuina teineteise kõrval, silmad suletud. Nende liitumine oli absoluutselt täiuslik. Neile avanes uus, imekaunis maailm, mida tunnevad ainult armunud.

"Oled sa õnnelik?" küsis Tyler naeratades ja kergitas end küünarnukile.

Claudia keeras ümber sõrme ta tumeda juukse-salgu.

"Väga!"

Nad vaikisid ja nautisid teineteise lähedust, mille nad oleksid äärepealt kaotanud. Nüüd, kui neid kõrvetanud ihatuli oli vaibunud meeldivaks soojuseks, leidis Claudia, et aeg on mõnes asjas selgust saada.

"Miks sa tookord nii ootamatult lahkusid?"

Vaevalt oli ta need sõnad öelnud, kui tundis, et Tyler taas pingule tõmbus, kuid juba teisiti.

Mees vaikis minuti või paar.

"Anna andeks, Claudia, aga ma solvasin sind tahtmatult. Olime veetnud imetoreda öö ja see sundis mind oma vaateid elule muutma. Kui sa hommikul kabinetituled, tahtsin üle kõige sinuga koos olla, kuid mul oli tarvis üks asi kiiresti korda ajada. Keel tõrkus ütlema, mis see on. Vaata, ma sõitsin ema juurde."

"Ah, Tyler..."

Mees surus tugevasti ta kätt.

"Kui ma nägin teda esimest korda üle nii pika aja..."

lugesin läbi albumid... Püha jumal, Claudia, kogu mu vihkamine oli kadunud." Mehe häälest kõlas kibeduse-noote.

"Ma teadsin, et nii juhtub. Kas nüüd usud, et ema sind armastab?"

"Kui need albumid ei anna tunnistust tema armastusest, siis ei tea ma üldse, mis asi on armastus. Minult nõudis hulk aega, et panna end unustama halba, mida ma talle tegin. Minu vanavanemad petsid mind, tegid mulle selgeks, et ta on südametu naine, kes hülgas oma lapse. Võibolla lähtusid nad tõesti headest kavatsustest, aga seda ei saa kunagi teada, sest mõlemad on juba hauas... Tänu jumalale andis saatuse mulle võimaluse emaga kohtuda. Veetsin temaga koos terve päeva. Seejärel peatusin mõne päeva sõbra pool, mõtlesin palju ja pikapeale sain aru, et mind ähvardab oht kaotada kõige kallim – sind. Tulin koju tagasi, et sulle oma armastusest rääkida..."

Claudia libistas keele üle kuivavate huulte.

"...ja leidsid, et olen lahkunud." Meenutades salanõu, milles ta ise ei osalenud, punastas ta kergelt. "Vabanda, aga mul on sinu ja Nancy pärast väga hea meel. Kui armastad, ei ole kunagi hilja kõike heastada. Kas kohtud temaga veel kord?"

"Jah. Meil on teineteisele väga palju öelda. Ütlesin, et kutsun nad meie pulma. Ema palus sind tervitada ja õnnitleda."

"Täna. See on väga tore, et nad on sellisel ilusal päeval meiega koos." Claudia süda oli õnnest pilgeni tulvil.

Tyler kergitas pead.

"Paljudele on nende kohalolek täielik ootamatus. Muide, ma kujutlen, kuidas Natalie imestab, kui kuuleb, et oleme otsustanud abielluda."

Claudia naeratas kavalalt.

"Meid ootab teisigi üllatusi." Ta puhkes lõbusalt naerma, kujutledes, millise näo teeb Tyler, kui näeb hommikul siin Natalie ja Vandyt.

Tyler vaatas talle imestunult otsa.

"Ma ei saa aru, mis sulle sedaviisi nalja tegi."

"Mitte midagi. Üldse mitte miski. Ära pane tähele, see on õnnest."

Tyler ohkas.

"Ikkagi oled sa mul kuidagi pöörane. Kunagi ei või teada, millise vembu sa järgmisel hetkel viskad. Sel leparast ma vist sind armastangi."

Ta silitas hellalt naise kastanpruune juukseid.

Tõsi küll, nõustus Claudia mõttes. Ma olen hull, sest armastan sind meeletult, ja nii kestab kogu elu!

